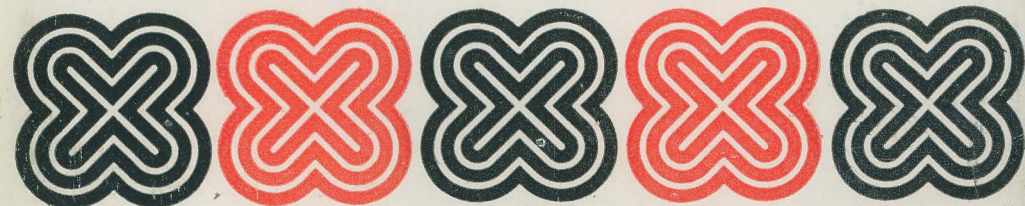

Татко Незадугько

ЕКМОРОХ

PAŃKO NEZABUDKO

Панько Незабудько

(Мік: Сукенсон)

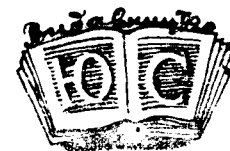
EL JUGLAR

(Versos humorísticos)

СКОМОРОХ

(Віршовані гуморески й сатири)

diasporiana.org.ua

JULIAN SEREDIAK - PUBLISHER
(A D U K)

BUENOS AIRES - NEW YORK - 1990

ВИДАВНИЦТВО ЮЛІАНА СЕРЕДЯКА
(А Д У К)

БУЕНОС-АЙРЕС — НЬЮ-ЙОРК — 1990

і «Сатирикон», усі у видавництві Юліана Середяка в Аргентині. І ось нова збірка віршованих сатир і гуморесок «Скоморох».

Віршовані сатири це окремий жанр у літературі. Вони переважно короткі, дотепні, нероз'яснюються афористичним висловом. Сатири — сильна зброя в боротьбі проти людських недомагань, як і проти національної чи соціальної несправедливості. Славний французький поет Бранше своїми сатиричними творами сприяв французькій революції. Есенін морально убив прибічника комунізму Дем'яна Бедного, який виступив із сатирою проти Ісуса Христа. Есенін йому дуже влучно відповів: «Ти тільки хрюкнув на Христа...» Багато фейлетонів і віршованих сатиричних творів присвятив П. Незабудько імперії під назвою ССРСР, викриваючи червоних царів, домагаючись для України національних і людських прав.

Довголітній член Асоціації Діячів Української Культури, П. Незабудько виявляє в пропонованій Читачам найновішій книжці велику спостережливість, тонкий український гумор і дотеп, гуманну поблажливість до людських побутових вад, які все таки критикує, однак стає на повний зріст сатирика-воєнка, коли розробляє міжнародну чи московсько-більшевицьку тематику.

Свою найновішу книжку він назвав «Скоморохом», перегукуючись із давноминулими часами, але вона скрізь сучасна, сьогоденна і злободенна. Не раз тут знайдемо і себе, і своїх сусідів, і підневільну й досі УРСР, де народ уже напружує м'язи в боротьбі за свої права, і сучасну Америку з розпаношеним лібералізмом і сатиру на непорядкованість сучасного світу, без огляду на намагання ООН, куди проліз також «червоний хамелеон»...

Автор поділив вірші у «Скоморосі» на розділи: 1. Міжнародне, 2. Підсоветське, 3. Новорічне, 4. Побутове, 5. Еміграційне, 6. Байки, пародії і епіграми. Такий розподіл матеріялів значно полегчить читачеві знайти те, що його найбільше може цікавити, а літе-

ратурознавцям (яких тепер фактично дуже мало за кордоном, але книжку будуть оцінювати в майбутньому у вільній Україні) полегшить вивчення збірки критичної аналізи.

У передмові до збірки прозових фейлетонів П. Незабудька «Перо під ребро» (Буенос-Айрес, 1981) Леонід Полтава писав: «Звичайно, не всі твори Панька Незабудька на однаковій мистецькій висоті, але в своїх найкращих він уже вироблений і визнаний майстер українського фейлетону, гумористичного оповідання».

Це ж саме можемо сказати і про його віршовані сатиричні твори, зібрані в збірках «Сатирикон» і «Скоморох». Писані в різні роки, вони відзеркалюють життя у кривому дзеркалі сміху для того, щоб життя і людина в житті, як і міжнародні відносини, були кращими й досконалішими.

Д-р О. Степ

*

Queda hecho el depósito que marca la Ley Nº 11.723

IMPRESO EN LA ARGENTINA
PRINTED IN ARGENTINA

Панько Незабудько
(Знимка виконана в Аргентині в 1956 р.)

ВІЗИТИ НІКІТИ

Чуда й дива паки й паки
Витворя кремлівський факір,
Що його Нікіта звать,
Знявши з себе маску грізну,
Для побіди комунізму
«Миром» стеле путь.

Він за миром аж патючить,
Блага, голови морочить,
Баламутить геть людей.
Хто не з ним — він того зчеше,
Де не ступить, там і збреше
«Курский салавей».

Хоч рубашний він, Нікіта,
Й морда в нього неумита,
Та дивіться он, як він,
Набравшись сяк-так бон-тону,
Курс узяв до Вашингтону,
На сам Білий Дім.

І, хоч нарід тут Нікіту
По заслугі, як бандиту,
Вітав по усіх шляхах,
Та, бачите, вищі сфери —
Фабриканти, мільйонери —
Несли на руках.

Щоб подобатися Айку,
Сховав у «карман» він лайку,
А на місце її вщерть
Компліменти сипле морда,
І серця в Ітона, Форда
Розтопив він геть...

Зайшов навіть до ООН-у
Й розпустив там цілу тонну

Брехні, байок і хули.
За те його там вітали,
«Ексцеленцією» звали
Й під руки вели.

А він, дядя, дере носа:
Того страшить, цього просить,
Тому крикне: «Пашол вон»!
Дивишся та не ймеш віри
Й думаєш: чи не здуріли
Білий Дім й ООН?

Від візити ж цього хама
Не здобуде ніхто й грама
Корисного, навпаки —
Користь буде лиш для нього,
Іншим — клопіт й журби много
На довгі роки.

Біда, як зло добром мірять!
А скажи їм — не повірять,
Скажуть зараз: — А це ж як?
Як повірять — буде пізно,
Як наступить москаль грізно
Їм на сам ходак.

1959.

МАНДРІВНИЙ ДИКТАТОР

В світ дальний, широкий, йде безліч доріг.
Дорогами тими півсвіта оббіг,
Дорогами тими півсвіта пройшов
Диктатор мандрівний Нікіта Хрущов.

Женева і Лондон, то знов Вашингтон
З очей ізганяють солодкий геть сон,
Варшава і Прага, Берлін і Пекін —
Куди лиш не плюнеш — появиться він.

МІЖНАРОДНЕ

В ЕПОХУ КОМУНО-ЛІБЕРАЛЬНУ

Розгнuzдана як льоха
Сьогоднішня епоха,
Епоха «ідеальна» —
Комуно-ліберальна.

І ось, тому й не диво,
Що з цього таке жниво:
Бездушна вкрай людина,
Зруйнована родина,

Людина, як безрога —
Ні в чорта, ані в Бога
Не вірить та примірно
Чортяці служить вірно.

І вигляда людина
Як у добу камінну,
Всі святощі, закони
Для неї — забобони.

Ні логіки, ні чести,
На справедливість й жесту,
В щоденному ужитку
Брехня і фальш,
аж гидко.

Бур'ян тепер у моді
В суспільному городі,
Яйце злобою дише —
Від курки вже мудріше...

Людині накидають
(Чи хоче, не питають)
Диявольські ідеї
Пилати й фарисеї.

Розгнuzдана як льоха
Сьогоднішня епоха,
Епоха «ідеальна» —
Комуно-ліберальна.

Нью-Делі, Джакарта та двічі Париж...
Вклонитися Будді йде він босоніж,
До Кайро в гостину цей курський мужик
Біжить, висолопивши довгий язик.

Щоб сподобатися арабам далеким —
Помандрує пішки до самої Мекки,
Піде навколішках до Єрусалиму,
Щоб пустити в очі наївнякам диму...

Отак, де не ступить цей дядько поганий —
Туманить і бреше, микитить, циганить,
Рубашно сміється, то люто знов лає,
То страшить й на нервах він дурням всім грає.

Та завжди приходять усьому кінець,
І його мандрівку, мов пишний вінець,
Увінчить на віки остання дорога
У вічну гостину до чорта самого

1960.

НІКІТА В ГОЛІВУДІ

А дивіться, люди, гей,
На те смішне чудо:
Прибув «курский салавей»
Та до Голівуду!

«Шляпу» мне він у руках,
Хоч сам в грізній позі.
Екселенція така,
Як та, що в барлозі.

Неотеса, мужичок —
Пополам й всеціло,
Втаскав, парень, між зірок
Тупе своє рило.

Ось, дивіться, фото: він
Між двома зірками —
А матері ж твоєї хрін
З дурними дівками!

Та що зробиш? На кого
Є сьогодні мода,
Має попит, хоч в нього
І свиняча врода.

Усі дівки тут — під лад
Ноги, груди, личко,
То ж Нікіта дуже б рад
Скочити у гречку.

Та дарма! За ним услід
Ходить «мадам» Ніна —
Невідступний сателіт,
Краща половина.

Хоч диктатор він і вождь,
Хитрун й комбінатор,
Але над ним є також
Повсякчас диктатор.

1959.

ВЕРШИННИЙ ХРУЩ

Була в світі дивовижа:
Прилетів Хрущ до Парижа:
Роздайсь море! Гаспада!
Буде Айкові біда!

Як розпустив хрущик пику,
То наробив шуму, крику:
— По моему, он, городі,
Лазить янко, наче злодій!

Айче, клякай та молись!
Цілуй чобіт та просись!
За таку страшну аферу
Зітру тебе в порох, сере!

Та Айк кринув: — Хруще, стоп!
Твердий в тебе, дядьку, лоб!
Ти від мене від'яжися —
Краще йди стовпа вчепися!..

Так то хрущик-баламут
Зробив ділу враз капут:
За одну зірвав годину
Всю нарадоньку вершинну.

Та науку ще одну
Хрущ наївним устругнув:
Що не зійдуться ніколи
Янкі, франкі і монголи.

1960.

Кастро в страху журиться,
До Нікити тулиться
І задньою брамою
Біду пуска в край:
— Янки над Панамою!
Янки в Гвантанамо є,
Я стою над ямою —
Помочі подай!..

Хрущов пече «бублічки»,
З кремлівської будочки
Обіцянки Кастрові
Усе посила.
На Вашингтон шулиться,
На ООН він хмуриться,
Що ця йому, майстрові,
Дулю піднесла.

Пече Хрущов «бублічки»,
З кремлівської будочки
Їх цілими тоннами
Посилає в світ.
Тут він усміхається,
Там знов залицяється,
То скаче з прокльонами
Мов скажений кіт.

Десь в далекім Ляосі
Вся країна в хаосі —
Косоокі чубляться
Аж пір'я летить.
Мао із Нікіткою,
Го-Чі-Мін з борідкою,
Як інші розгубляться,
Виграють цю мить.

Пече Хрущов «бублічки»,
Не шкодує рублічків —
Берлін, чорну Африку
Хоче «підживить».

В Об'єднаних Націях
Він жде на оваці,
Щоб підсипать паприки
Янкам під живіт.

Гей, печуться «бублічки»
За советські рублічки:
Спробуйте хто з публічки
Хоч раз укусить —
Попарите губчики,
Поломите зубчики —
Москалі-голубчики
Знають, як місять!

1961.

ПРИКЛАДНІ СУСІДИ

(З приводу московсько-китайського конфлікту)

На Уссурі,
На Амурі,
В Казахстані,
Сінкіяні,
Щось постійно
Неспокійно:
Вітри, бурі,
Світом курить,
І, здається,
Не минеться
Там фортуно
Безтайфунно.

Кажуть ході:
— Русский, годі!
З наших, «воре»,

Територій,
Вон, вшивайся,
Забирайся!

Ти драбуга
І хапуга!
Ти негідний
І ехидний!
Всім народам —
Держиморда!

Бери, сватку,
Всі манатки
Й «до свідання»!
А ні, Ваня,
Вбірвеш, юха,
Поза вуха!..

ЗАВАРИЛОСЬ....

Заварилось знов у світі.
Будуть пики чийсь бити!
Експлодують динаміти,
Лише трішки підогріти.

Москаль любить різні штуки,
Всюди пхає свої руки:
Впхнув у Конго, пхає в Кубу —
Правді й волі снує згубу.

Айк, здається, має досить
Большевицьких витребеньків,
Кастро бороду термосить,
Як лише згадає енків.

Міші-Гріші, Яші-Саші
Наварили в Конго каші,
Аж нарешті в саму скруту
Копняка їм дав Мобуту.

Хоч у Кастра дуля в жмені,
Янкам трусить все ж кишені,
Наче «баканір» на морі,
Не сказавши навіть «соррі».

Всі Трухилля раді б з'їсти,
За те ж раді, ще й не скрито,
Де лиш можна, разом сісти
З таким Нассером, чи Тітом.

Заварилось, закипіло,
Заревло, заклекотіло...
Їдуть спритні і неспритні
На видовище всевітнє.

Будуть пляни і дебати,
Й слів великих понадміру.
Москаль дасть себе пізнати,
Хоч й надіне маску миру.

Появились із завулка
Хрущов, Кадар і Гомулка
І прибули до Нью-Йорку,
Щоб заграти там гальорку.

А в ООН-і на ослоні
Сів Нікіта, як на троні,
І, піднявши лайку дику,
Стукав об стіл черевиком.

На жаль, не знайшовсь добродій,
Щоб сказав Нікіті — Годі!
І за лайку, брехню, кпини
Дав ляпаса нижче спини...

А, покищо, добрі люди,
Так як було, й далі буде,
Доки волю дають в світі
Усім вискочкам Нікіти.

1960.

МОСКОВСЬКІ «БУБЛІЧКИ»

Світ живе кошмарами:
Небо вкрилось хмарами,
Гроза висить маревом —
Ось-ось опаде!
То тут, то там блискає,
І гримить, і тріскає,
Обрій горить заревом —
Гураган іде!

Ванька-встанька
Лупить баньки,
Сопа гнівно,
Скаче півнем,
Кричить, лає,
Матюкає:

— Бандит Мао!
Дурень П'яо!
Всі з їх свити

Паразити!
Маоїсти —
Всі фашисти!..

У нас всюди
Колись люди
На скандали
Так казали:
— Який дибав,
Таке й здибав!

Г А Р Б У З

Раз якось дебатували
Москалисько і француз,
А за тему собі взяли
Звичайнісінький гарбуз.

Від напруги кожен синій
І гнучкіший від лози:
Лиш в моїй, мовляв, країні
Є найбільші гарбузи.

Москалисько каже: — Годі!
Справжній дурень ти, француз!
В тебе росте на городі
Мала блошка, не гарбуз!

Та француз віддячивсь вміло,
Засміявся: — Ха-ха-ха!
А тобі на шию сіла
Як гарбуз — твоя блоха!

1963.

НЕБЕЗПЕЧНА ВІЗИТА

У Нассера візита —
Прибув з Москви Нікіта
(Така вже є доба).
Поївши і попивши,
Махорки покуривши,
Подались спать оба.

Як лише захропіли,
Так зразу ж і приснились
Обом їм сни такі:
Цьому грошей корито,
А тому над Єгиптом
Червоні ганчірки.

Хоч гроші, звісно, користь,
На жаль, в Нікіти совість
Не та, що у других!
Він згоден поміч дати,
Щоб згодом зав'язати
Усіх клієнтів в міх.

Не даром же Нікіту
Штовхнуло на візиту!
Не даром прорипів,
Сховавши миру гілку,
Що з Нассером на спілку
Угробить всіх жидів.

Не знають Нассер й другі,
Що ласки від бандюги
Надіятись не слід,
А клопотів, мороки
Та сто кольок у боки
Чи ти араб, чи жид.

Побренькують в Нікіти
Долярами калити,

Щоб кожен бачить міг...
Тим часом зосторожна
Він нишком, де лиш можна,
Скрізь підпускає бліх.

Щоб Нассер без надуми
Утратив рештки ума —
Хай не допустить Біг!
Бо будуть «ахи» й «охи»,
Як їх обсядуть блохи
Від голови до ніг!

1964.

ПОРАДА МОСКАЛЯМ

Гудуть москалі, як сови,
Білі та червоні,
Що пам'ятник Тарасові
Ставлять в Вашингтоні.

Завертілись наче гади,
Мов ковтнули перцю,
Не одному із досади
Розірветься серце.

Хрущов, Вайнбавм, Чеботарьов,
Керенский, Толстая,
Зняли гвалт, мов на пожарі
Собак ціла згряя...

Для всіх москалів укупі
Червоних і білих,
Порадимо, щоб їх пупи
З крику не боліли:

Заткніть, до лихої мами,
Роти ганчірками!
А як перець пече — з дуру
Сідайте в баюру!

1964.

В АТОМОВУ ДОБУ

Коли б той, що сорок літ
Тому вмер, збудився,
Здивувався б він, що світ
Так перемінився.

Життя було би дивне
Й чуже йому з нами:
Стало б йому не одне
Догори ногами.

Повірити йому вам
Не було б під силу,
Що учені дали нам
Атомову силу,

І що бомби вони десь
Винайшли сильніші,
Від яких наш світ увесь
В страху ледве дише.

Не вірив би, що з Землі
На інші планети
Стартують вже кораблі
Космічні й ракети;

Що «спутніки» поготів
Над Землею висять,
А чоловік долетів
І осів на Місяць.

Дивувався б, що діди —
Безбородовусі,
А патлаті молоді —
Копія-гіндуси.

Побачивши «міні-скірт» —
Зі страху зжахнувся б,

І сказав би, що наш світ
Вже перевернувся.

Не вмістив би в голові
Фактів разпроклятих:
Чому пажерній Москві
Годять демократи?

Коли б це був земляк наш —
Рум'янцем залився б,
Що з нас кожний за той час
Ніяк не змінився...

Роздивившись докладніш,
Він, зібравши силу,
Дременув би чимскоріш
Назад у могилу.

1969.

В ЧАС ЯДЕРНИЙ...

В час ядерний і космічний,
Нецікавий, прозаїчний,
Не музично-поетичний,
Нудно, гірко, непривітно,
Понадмірку безпресвітно,
Люди часу не знаходять —
Їх пісні вже не обходять.

Люди з волі й поневолі
Мають клопотів доволі,
Хоч й не ходять босі й голі:
Праця, гроші і видатки,
Спорт, цирк, кіно і манатки,
Іншуранси і податки,
У суспільстві неполадки;

Чуда-дива всі технічні,
Несподіванки космічні
Та страхіття макабричні,
«Гіппі», «іппі» бородаті,
Неумивані, патлаті,
А в етері, патефоні
«Рипці-пипці» какофоній...

Та пригляньмося критично:
Не все чорно і трагічно,
Безпросвітньо, прозаїчно.
Нині факти всюди звичні,
Щодо справ уже музичних
Мають нахил і патенти,
Не лиш дяки й диригенти.

Ось, наприклад, в нашій ері,
У державній, вищій сфері,
Пишуть ноти і прем'єри.
Королі ж і президенти
В цьому ще більш компетентні,
Дипломати ж усі, звично,
Грають у гру політичну.

Нині всюди домінантні
Гри спортові і газардні,
Ломишийні, акробатні.
Кому ж голод докучає —
Тому кишка марша грає,
А хто грошей має досить —
«Шафа грає», аж голосить.

1971.

ШАХ І МАТ

Затялись москаль і перс
В шаховім турнірі.
Москаль лютий, наче пес —
Не везе псявірі!

Що хвилина і перс шах
Москалеві ставить,
А той злоститься, аж страх —
Ніяк цього стравить.

Аж нарешті «старший брат»
Виригавсь, не стравив:
Півнем вискочив і мат
Персові поставив,

Пошехонський, «запашний»,
На «культурній мові»,
Як олія мат масний,
П'ятиповерховий...

Не відомо нам, на жаль,
Вислід із турніру.
Знаєм лише, що москаль
Наклав матів удосталь,
Загубивши міру.

Серпень, 1970.

НЕРЕАЛЬНА УЯВА

Як би світ наш виглядав,
Коли б так до людства
Присвоїлася біда —
Модерні паскудства?

Кружляв би наш грішний світ
Навпаки байдуже:
Від мишей втікав би кіт,
Свиня — від калюжі.

Орачі тягнули б плуг,
Поганяли б коні,
Людей пас би бик-пастух,
Мамів вчили б доні;

Вода рік, морів, озер
Стала би сухою,
Заець лиса зразу б зжер
З хвостом й головою;

Паном хати був би пес,
Пан сидів би в буді,
Сяли б зорями з небес
Бабці в Голівуді;

Вночі завжди був би день,
Днями були б ночі
І співали б нам пісень
Сови опівночі.

Був би літом холод, сніг,
У сльоту — посуха;
Слимак мав би копу ніг,
Був би слон як муха.

Грілися б діди, баби
Літом на морозі,
Збирали б людей гриби,
Грав би вовк на розі.

Москалисько не на сміх
Став би демократом.
Для народів він чужих
Вже не був би катом.

Позбулися б ми з голів
Усякого толку,
А Шевченка б замінив
Модерніст з Нью-Йорку.

І прийшов би край біді,
Зникли б забіяки...
Та це станеться тоді,
Коли свиснуть раки.

1971.

В ДОБУ АСТРОНАВТІВ

Епоха атомова,
Доба переломова,
І справи не здаеш,
І віри не імеш,
Що вже людина не ступає
Вперед повільно, а стрибає
Тисячмилевими стрибками
Вгору, космічними стежками.

Озброївшись в науку,
В технологічну штуку,
В ракету він сіда,
«Гуд бай»! і вже гайда
В космос кудись летить високо,
Тисячмилевим скаче скоком
У подорож швидку, шалену
В безмежну і чорну Вселенну.

Миль двісті тисяч
І ось вам — Місяць!
Простором дунув,
Неначе плюнув.
Та це лиш малий початок,
Отак, сказати б, на завдаток,
Бо скоро вже й на Марсі стане,
Кралю Венеру теж огляне.

Щасти в дорогу,
Коли із Богом!
Коли ж без Нього,
Ще й проти Нього,
То з волі Творця-Саваофа
Статися може катастрофа,
І можна спинитись ще далі:
Там, де «ні смутку, ні печалі».

НЕ ГРАНИЦЯ НА ЗАМКУ, А ЗАМОК НА ГРАНИЦІ

Раз, розсівшись з демократом
Большевик уряд,
Став завзято вихваляти
Большевицький лад:

— Таких прав як в нас, свободи
Немає ніде!
До раю усі народи
Комунізм веде!

Усміхнувся той згіржливо
На хвальбу таку:
— Та чомусь у вас, на диво,
Кордон на замку?

Большевик, заткавши вуха,
Скочив як блоха:
— Что сказал ти здеть, братуха, —
Усьо чепуха!

— Можеш оті небиллиці
Бабці розказать!
Замок у вас на границі,
Таку твою мать!

— Нічево не панімаеш! —
Закінчив совет, —
В нас є только вход до раю,
А виходу — нет!

«ВЕНЕРА» НА ПЛЯКАТІ

Розвернулась на увесь плякат
Тілесами заморська «Венера».
Всіх синів Адамових підряд
Манить її пещена манера.

В ДОБУ АСТРОНАВТІВ

Епоха атомова,
Доба переломова,
І справи не здаєш,
І віри не імеш,
Що вже людина не ступає
Вперед повільно, а стрибає
Тисячмилевими стрибками
Вгору, космічними стежками.

Озброївшись в науку,
В технологічну штуку,
В ракету він сіда,
«Гуд бай!» і вже гайда
В космос кудись летить високо,
Тисячмилевим скаче скоком
У подорож швидку, шалену
В безмежну і чорну Вселенну.

Миль двісті тисяч
І ось вам — Місяць!
Простором дунув,
Неначе плюнув.
Та це лиш малий початок,
Отак, сказати б, на завдаток,
Бо скоро вже й на Марсі стане,
Кралю Венеру теж огляне.

Щасти в дорогу,
Коли із Богом!
Коли ж без Нього,
Ще й проти Нього,
То з волі Творця-Саваофа
Статися може катастрофа,
І можна спинитись ще далі:
Там, де «ні смутку, ні печалі».

НЕ ГРАНИЦЯ НА ЗАМКУ, А ЗАМОК НА ГРАНИЦІ

Раз, розсівшись з демократом
Большевик уряд,
Став завзято вихваляти
Большевицький лад:

— Таких прав як в нас, свободи
Немає ніде!
До раю усі народи
Комунізм веде!

Усміхнувся той згїрдливо
На хвальбу таку:
— Та чомусь у вас, на диво,
Кордон на замку?

Большевик, заткавши вуха,
Скочив як блоха:
— Что сказал ти здеть, братуха, —
Усьо чепуха!

— Можеш оті небилиці
Бабці розказать!
Замок у вас на границі,
Таку твою мать!

— Нічево не панімаєш! —
Закінчив совет, —
В нас є только вход до раю,
А виходу — нет!

«ВЕНЕРА» НА ПЛЯКАТІ

Розвернулась на увесь плякат
Тілесами заморська «Венера».
Всіх синів Адамових підряд
Манить її пещена манера.

Груди випнулися їй наперед
Крізь нагрудник, неначе вітрила.
Дивишся, і страх тебе бере, —
Аж гуркоче вулканічна сила.

Ні на дощі, ані на снігу,
Ні на спеці, ані на морозі
Не задрижить, не гнеться в дугу —
Вічно вона у бадьорій позі.

Вдень на сонці, при світлі вночі
Ця незнана, спокуслива дама
Має завжди своїх глядачів
Із коліна прабатька Адама.

Та байдуже їй і все одно,
Хто там гострить на неї оскому,
На звабливе спозира стегно,
За свій вік, забувши й перевтому.

БРЕХНЕЮ СВІТ ОБ'ЇДЕШ, АЛЕ НАЗАД НЕ ВЕРНЕШСЯ

Колись у нас так говорили:
— Брехня, це діло скверне!
Брехнею світ об'їдеш цілий,
Але назад не вернеш!

Ця мудрість живе у народі
Предовгі вже століття.
З ним світлі дні пройшла, негоди,
Добро і лихоліття.

І нині ось ми, згідно з нею,
Наявний доказ маєм:
Москаль, де ступить із брехнею —
Назад вже не вертає.

1967.

МІЖНАРОДНА НЕДУГА

(Ма маргінесі поїздки прем. Трудо до Сов. Союзу)

Із усіх сторін Труда
Учепилася біда:
Загніздилися в ньому хроби
І викликають хвороби.

Не бігунка і не грипа
Причепилися цього типа,
Не склероза, ні пістряк,
Ані шлунковий боляк.

Ця недуга не нова,
Між людьми вона бува,
Породжує отупіння,
Викликає маячіння.

Тепер вона дуже модна,
І засягом — міжнародна.
І, як колись, так й тепер
Прийшла вона з ССРСР.

Тої пошести за двох
Має нині багатьох:
Безувіри й віри повні —
Світські стани і духовні...

Їздив Трудо, волочився
По Москві і заразився,
А, вернувшись з ССРСР —
Сильно захворів тепер.

Хоч живий ще пан прем'єр,
Та духово в'н помер —
З чортом про дружбу маячить,
Лихих наслідків не бачить...

Тут сказати б так критично:
Не було би ще трагічно,
Коли б отак ця біда
Причепилась лиш Труда.

Але нею вже кретин
Заразився неедин...
Навіть в нашій діяспорі
Трапляються такі хворі.

1971.

КРУТИ, ГАВРИЛЕ!

«Перестройка» й «гласності» програми,
В історії КП білі плями,
Критика відкрита сталінізму,
Критика совестаблішменту
Заїхали раптом на мілізну,
І, щоб себе не знищить доценту,
Мішка, мов Гаврило, рад-не-рад
Почав крутить колесо назад...

СССР — імперія зла
Нищить поступ, свободу до тла!..
Усім поневоленим народам
Ми поможем! Хай живе свобода!..
Ваша боротьба — є наша!..
Але з того вийшла лише кваша,
Бо це лібералам є невлад,
Тому, Роне, рад ти, чи не рад —
Крути знову колесо назад!..

— — — — —

Отак «надпотужним» двом Гаврилам
Крутить в мудрім напрямку — не сила.

1987.

НАУКА БЕЗ БУКА

Демократів в школі вчили,
І хоч вчили та не били,
То й не лізла їм наука
В їхні голови без бука,
А лишалась в місці тому,
Що сідається на ньому.

І ось вислід тої школи
Повсякчас нам очі коле:
Патріотизм — це дурниця,
Церква — зайва є дрібниця,
Бизнес — це діла хороші,
Хоч продатися за гроші,
Не одна уже родина
Це суцільна є руїна.

Страх вечером вийти з хати,
Двері треба замикати
Від вулиці, від города,
Щоб не сталася вам школа.
Страшно навіть вдень на «стріті»
Від злодіїв і бандитів.

І в політиці ця ж тема,
Та самісінька проблема:
Москаль жити звик розбоем,
Демократів матом «кроет»,
Де лиш вдасться — обкрадає,
Ще й огидно обзиває.

А ці його респектують,
Приятелів — ігнорують...
Оминають їх пороги,
Відмовляють допомоги,
Видають їм йому в руки
На знуцання і на муки.

Тут сказати б так критично:
Не було би ще трагічно,
Коли б отак ця біда
Причепилась лиш Труда.

Але нею вже кретин
Заразився неедин..
Навіть в нашій діяспорі
Трапляються такі хворі.

1971.

КРУТИ, ГАВРИЛЕ!

«Перестройка» й «гласності» програми,
В історії КП білі плями,
Критика відкрита сталінізму,
Критика совестаблишменту
Заїхали раптом на мілізну,
І, щоб себе не знищить доценту,
Мішка, мов Гаврило, рад-не-рад
Почав крутить колесо назад...

СССР — імперія зла
Нищить поступ, свободу до тла!..
Усім поневоленим народам
Ми поможем! Хай живе свобода!..
Ваша боротьба — є наша!..
Але з того вийшла лише кваша,
Бо це лібералам є невладе,
Тому, Роне, рад ти, чи не рад —
Крути знову колесо назад!..

— — — — —

Отак «надпотужним» двом Гаврилам
Крутить в мудрім напрямку — не сила.

1987.

НАУКА БЕЗ БУКА

Демократів в школі вчили,
І хоч вчили та не били,
То й не лізла їм наука
В їхні голови без бука,
А лишалась в місці тому,
Що сідається на ньому.

І ось вислід тої школи
Повсякчас нам очі коле:
Патріотизм — це дурниця,
Церква — зайва є дрібниця,
Бизнес — це діла хороші,
Хоч продатися за гроші,
Не одна уже родина
Це суцільна є руїна.

Страх вечером вийти з хати,
Двері треба замикати
Від вулиці, від города,
Щоб не сталася вам школа.
Страшно навіть вдень на «стріті»
Від злодіїв і бандитів.

І в політиці ця ж тема,
Та самісінька проблема:
Москаль жити звик розбоем,
Демократів матом «кроет»,
Де лиш вдається — обкрадає,
Ще й огидно обзиває.

А ці його респектують,
Приятелів — ігнорують..
Оминають їх пороги,
Відмовляють допомоги,
Видають їм йому в руки
На знущання і на муки.

ПІДСОВЕТСЬКЕ

СОБАЧЕ НЕЩАСТЯ

Була собі сучка,
Називалась Жучка.
Жила в Ессесері,
У брежневській ер'.

Їла хліб не марно —
Служила ударно:
Гавкала і вила
Як лише уміла,

На кожному кроці
Мала все на оці.
Одним словом: Жучка
Добра була сучка.

Їла, що зі столу
Падало додолу,
В смітниках хапала,
Що лише попала.

Отак вона в злиднях
Жила б і донині,
Та закралось тихо
Невблаганне лихо:

Парт'я кмітлива
Викрила, ось диво,
Що, мовляв, собаки —
Лежні і лайдаки.

Даром рід цей сучий
Нищить хліб насущний,
Обсів сараною
«страну» з головою.

Через псів постійна
Криза безнадійна,
То ж їх, паразитів,
Треба перебити!

Так партзаправили
Скинути зуміли
Всі свої невдачі
На плем'я собаче.

Сказали — зробили:
Собак перебили,
А між ними сучку
Нашу бідну Жучку.

Ессесер, здається,
Без псів обійдеться,
Бо повно надійних
Там собак партійних.

Отака то школа нині,
Що лама хребта людині, —
Клопоту з такої школи
Не позбутися ніколи,
Доки там у ній наука
Проходитиме без бука.

1987.

В АЛЬБОМ ПЕРСОНАЛОВІ СОВЕТСЬКОГО ПАВІЛЬЙОНУ НА ЕКСПО-74 В СПОКЕНІ

Панове! Гаспада!
Скажу я вам: — Ну, да!
Красивий павільйон!
Та був би красивіший,
Когда б так усем он
Міг дати правди більше,
Для повного комплекту
І кращого ефекту
Не брехні пропаганди,
А правду голу, щиру:
Концтабори Сибіру,
Камчатки, Караганди,
Мордовії, Уралу,
Котласу чи Байкалу.
Не шкодило б узяти
І людям показати
З одну тюрму-катівню,
З одну теж божевільню,
Гаразди по совхозах,
Мізерію в колхозах,
Для всіх нацменних націй
Большу з дискримінацій,
Ваш псевдокомунізм —
Фашизм і шовінізм;
Всі виставить іскуства
Брехні і баламутства,

Вказати б хоч причини,
Чом здесь нет України?..
Та кожний мудрий в оці
На кожнім має кроці
Усі архиіскуства
Брехні і баламутства...
Бросайте геть, далай
Цю думку дурнувату,
Что Запад е гнілой,
Як вчив Ілліч —
ваш тато!
Сматріть: американци
та інші іностранци
Є тоже мудреци,
Реб'ята-маладци...
Може вина й не наша,
Що тут, де ступиш —
кваша,
А вашей хазяйви
Із Кремля, із Москви,
Начальників там сущих,
Усіх тих власть імущих —
Комуно - буржуазії,
Захватчиков Евразії.
Гуд бай вам! Прощавайте,
І все на вус мотайте!

Дивіться ось, як люди
Із западного світу
Живуть собі усюди
Серед «акул Волстріту»;
Як всі отут охочі
Тицьнути правду в очі
Не только опоненту,
А даже президенту.
Пишу так, що поймьоте,
По собственной охоте

На суржику не фінском,
А русско-українском.
Низенько вам кланяюсь,
За правду — вибачаюсь!
Я знаю — ви невинні,
Ви ж — гвинтики
в машині.
Сам я не комуніст,
А просто — гуманіст,
Поет-чудак й сатирик

Микита Зубошкірик

1974.

П Р Е М І І

У сільраді аж кишить:
Народ пре туди, спішить—
Там ударникам завзятим
Будуть премії давати.

Колгосп пляни цього року
Перевиконав до «строку»:
Здав державі продукт лану
«Достроково» поверх пляну.

Колгосп на увесь район
Цього року чемпіон.
Хто ж трудився і старався,
Той премії дочекався...

На трибуну дуже радий
Ввійшов голова сільради
І став зборам представляти
Із райкому делегатів.

Далі, як усе бува,
Забрав слово голова
Делегації з району:
Піднесеним дуже тоном

Язиком він став мотати,
Компартію вихваляти,
Яка дбає повсякчас
За добро трудящих мас,

Яка дбає про людей,
Наче мати про дітей.
Ось, для прикладу, сьогодні
Цей великий день народній.

І ось, він із головою
Викликають за чергою

Всіх ударників завзятих,
Щоб їм премії роздати:

Конюх Іван за свій труд
Дістав зерна цілий пуд.
Тракторист Іван Галайко
Має ось нову фуфайку.

Теж свинаркам Гапці й Вустці
Дали премію — по хустці,
Для телятниць ж Параски —
Матерії на запаски.

Бригадир за труд великий
Дістав нові черевики,
Цей знов — штани, той — сорочку,
А той — півня, а ця квочку...

Викликають врешті й Зою,
Ланкову на ланах сої.
Вона метка активістка
І завзята комуністка.

За її ударний труд
Їй ось премію дають
Найвищу у нагороді —
Твори Леніна Володі.

Нараз голос чийсь позаду
Струснув геть усю громаду,
Пролунавши громом з неба:
— А так їй, цій суці, й треба!

1989.

ЧЕРВОНИЙ «МИРОТВОРЕЦЬ»

Великий апетит
В маленького Нік'ти:
Він рад би з'їсти світ
Та стати врешті ситим.

Але сказали: — Зась!
Ще й показали дулю.
Гони к'чортам, вшивайсь!
А то дамо пілюлю!..

Довжезний є язик
В куценького Нікіти.
Він змалку вже привик
Мов бик хвостом вертіти.

Що скаже — все одно,
Не січка, то полова.
Не вірить в це давно
Колгоспная корова...

Гей, чиста ж бо душа
В московського садиста,
Як в сажі поросля,
Як пика в трубочиста!

Але дивіться ось,
І сміх вам тут і горе:
Із тигра зробивсь лось,
З бандита — миротворець!

За твій, Нікіто, труд
Й комуна твою дряну,
Тобі ще піднесуть
Петельку конопляну,

І на «прощай» пішлють
До чорта у гостину
Та добре ще й дадуть
Лопатою під спину.

1960.

КРЕМЛІВСЬКІ ТУРБОТИ

У Брежнєва, у Хрущова,
В Мікояна і в Козлова
Та й у інших можновладців
Одинока річ у гадці.

Журби в кожного по пуду,
Бо багато надій, труду
Вони вклали в п'ятилітку,
Та щось користи не видно.

Знов прийдеться подождати,
Щоб Америку дігнати...
До хребтів присохнуть пуза —
Не вродила кукурудза!

Хрущов з люті аж посинів:
— Чим прокормлю тепер свині?
Бички, вівці та корови
Поздыхають від полови!

Хто ж спричинником є кризи?
— Звісно ж, оті, що на низах
По республіках союзних
Бюрократи недолужні!

Ось поїду до вас «в гості»
Й поламаю ребра-кості!
Нажену геть від корита!
Люто верещав Нікіта...

Від хрущовської погрози
Принишк, присмирнів Морозов,
А Біляев покотився,
Кальченко ж наш провалився.

Всі обкоми і райкоми
Отряслися від втоми.
Плян хрущовський знов наспіх
Взялись виконать колгоспи.

Від хрущовської погрози
Збільшить удій взялись кози,
Збільшить яєшні фактури
Обіцялись дружньо кури;

Бугай слово дав, без корму
Вдвоє виконати норму,
А корови безустанку
Припускати лиш сметанку,

І всі разом, без різниці
Родить бички і телиці.
Свиноматки ж напихват —
Збільшить порід поросят.

Обіцяють надолужить,
Хоч відомо всім є дуже,
Що в умовах тих тюремних
Всі зусилля їх даремні.

Та мовчать, лише зідхають,
Бо науку пам'ятають:
Держи язик за зубами —
Будеш їсти борщ з грибами.

Та за них ми крикнем вголос,
Бо не страшний нам совколос:
— Комунисти! Ваша хиба —
Від голови смердить риба!

1961.

МОСКОВСЬКИЙ ВЕДМІДЬ

(Цей вірш був написаний
з нагоди т. зв. »Кубинської
кризи« за през. Дж. Кеннеді.)

Не мина ведмідь-кацап
Щоб не всунуть своїх лап.

Як непрошений скрізь гість,
Суне їх усім на злість,
Несподіванку і горе —
По коліна йому море.

Всюди він шука фортуни,
Всюди преться, всюди суне:
Цьому в миску, цьому в діжку,
Тому нишпорить у ліжку,
Комусь в улик загляда —
Вічна з ведмедем біда.

Лізе ляшкові в горох,
Чеха об'їда за трюх,
Кубу з цукру визволя,
Топче німцеві поля,
Краде гуляш в мадяриги
А в румуна — мамалигу.

У ведмедя вічне «гоббі»
Полювать по всьому глобі:
Білі, жовті, темні, чорні,
Хто лиш найшовсь в його горні,
Пожирає всіх підряд,
Хоч всі тому є нерад.

Ведмідь пхає лапи скрізь,
Хоч кричать: Сюди не лізь!
Хоч по лапах його б'ють —
Всюди він знаходить путь.
А нам пхає свою тушу
Аж у серце, аж у душу.

Та раз сильно він спіткнувся,
Як на буйвола наткнувся.
Був це буйвол не «радянський»,
А кріпкий, американський,
Який з ведмедя покпив —
На нагнітку наступив.

Ведмідь з болю заревів:
— Що ти робиш? Чи здурів?
Чому ратицю свою
Впер на лапу ти мою?
Відступися, бо ї-богу,
Я вкушу тебе за ногу!..

Отак ведмідь поступає —
Таку логіку він має:
Він усюди лізти може,
А до нього — боронь Боже!
Реве голосно, як дзвін,
Що хтось злодій, лиш не він.

СОВЕТСЬКА РАСА

Стоїть баба на горбочку,
Держить Красу на шнурочку.
Ця ж пасеться край дороги,
Виставивши ребра й роги.

Їдуть «москвичем» хорошим
Якісь собі соввельможі.
Стали. Красу оглядають,
Бабу жартома питають:

— Як звеш її?
— Звісно, Краса!
— А яка ж це буде раса?
Пощо держиш цю небогу —
На молоко, чи на роги?

Баба була язиката —
Мала язик як лопата,
Соввельможам відповіла,
Наче вогнем відпалила:

— Товариші! Моя Краса —
Чиста є советська раса!
Дає вона на соцпаші
Лайно нам і владі нашій!
Дає вона, комуністи,
Те чого не можна їсти!..

1966.

ПРО МАНДРІВНИКА НІКІТУ

Коли в Кремлі жив Нікіта,
Їздив він довкола світа:
Був в Парижі і в Лондоні,
В Римі, Відні, Вашингтоні.

Був в Варшаві і у Буді,
У Нью-Йорку й Голівуді —
Звидів не одну країну,
Та ще й даром возив Ніну.

Та з Кремля друзі Нікіту
Вигнали, як сучку биту,
І з грізного, вам, прем'єра
Вмить зробили пенсіонера...

Опинивсь тепер Нікіта
Відокремлений від світа,
Робить прогульки на «дачі»
У товаристві собачім.

Всі шляхи тепер закриті
На колодочку Нікіті
Лиш, як хильне оковити —
В «ригу» має шлях в дкритий...

1967.

СОБАЧО - КОТЯЧА ТРАГЕДІЯ

(Щоб зменшити внутрішні видатки, советський уряд видав наказ — зліквідувати всіх собак і котів, які були в приватному розпорядженні. —
3 преси.)

Новий наказ із Москви наспів:
«Повбивати всіх собак й котів,
Бо прокляті оті креатури
Обжирають комуну із шкури.

Нема від них користи й на грам,
Ще й розводять вночі тарарам,
Вміють лише вити, верещати
І партійцям не давати спати.

Гріх кормити їх отак дарма:
У Советах злодіїв нема.
Не знайде в нас місця дармоїд!
Дармоїди ж — собака і кіт!
Вони можуть мільйон рублів з'їсти
За рік, кажуть так економісти!

Давайте ж їх мотлошить гуртом
Хоч уколом, хоч, просто, кілком!
Вибить до ноги оті створіння,
Не лишати й на розплід насіння»!..

І почула наказ той «страна»,
І почалась різня скрізь страшна:
Потекла струмочками гаряча
Кров невинна собачо-котяча...

Хвала партії рідній, хвала
За всі її премудрі діла!
Вона вміє повсякчас подбати,
Щоби когось там зліквідувати!

Так знищила вона «ворогів»:
Панів, банкирів і куркулів,
А за ними загнала в могилу
Не одного коня і кобилу...

Для «добра всіх працюючих мас»
Галапасів всіх била як «клас»,
Та, на жаль, й до нині оті маси
Не позбулися ще галапасів.

Їм на шиї сидять, на грудях,
Тьма партійних неробів-бродяг
І суть із них постійно всі соки,
Залишаючи рани глибокі.

Та прийде час і маси отак,
Як вони б'ють котів і собак,
Перелущать усіх їх дочиста,
Не залишать й на лік комуніста.

1968.

ПРО КОЗУНЮ - ВЕРЕДУНЮ

У бабуні і дідуня
Жила собі раз козуня.
Була дуже вередлива,
Непосидюща, шкідлива.

Дає дід козі травички,
А ця бекає: — Водички!
То скік раптом аж на бочку,
То скуб діда за сорочку.

Жене баба козу пасти
А ця аби щось украсти:
То вскочить у конюшину,
То обгризе бурячину..

Раз ускочила козуня,
Як не бачила бабуня,
До колгоспного городу
Та зробила малу шкоду.

Її миттю там зловили,
Добре боки їй обгріли,
Бабу ж за таку дрібницю
Посадили у в'язницю.

Ой, не милі козі скоки —
Вилизує вона боки,
А бабуню засудили,
Бо їй «саботаж» пришили.

1968.

АМЕРИКАНСЬКА БІДА

Прибув Джан у Совсоюз
Як турист в гостину,
І привіз також свою
Кращу половину.

Вона жінка молода,
Гарна, синьоока,
Але ж худа-прехуда —
Як тичка висока.

В Америці у цей час
Наче в лазареті —
Кожна жінка повсякчас
Живе на діті...

Ходять вони вдень, вночі —
Все для них цікаве,
А за ними москвичі
Її москвички, як гави.

Ой, упали, наче грім,
Гості ці з Волстріту,
Мов з'явилися вони їм
Із другого світу.

Засміялася товста
Одна москвичанка:
— Але ж худа, як глиста,
Ця американка!

Ой, тому ж вона худа
Встиг хтось відповісти, —
Бо у них страшна біда —
Немає що їсти!

МОСКОВСЬКИЙ «ГУМАНІСТ»

(До 100-ліття народження Леніна)

В квітневий день колись,
Давно, тому сто літ,
На цей світ появивсь,
Конкретно: народивсь
Москаль - монголоїд.

Можливо, що в той день
Страшенно вітер дув,
І мовив не один:
— Вродивсь десь чорт-кретин,
Чи ноги натягнув.

Вродилося хлопча...
Та хто ж знать тоді міг,
Що шлях життя почав
Той, що налігача
Народам дасть й батіг.

Володя (так він звався)
Мужем став по літах,
І на царів завзявся,
Звалить їх обіцявся
І знищити у прах.

Народам обіцяв
Він самостійність всім,
І людям всім признав
Копиці благ і прав
В «соццарстві» своїм.

Час швидко пролітав,
Проскочили роки,
І час дивний настав,
Мов обернув kota
Хвостом хтось навпаки:

Злетів із трону цар
Й туди, відома річ,
Новий заліз владар —
Володя-«пролетар»
По-батькові Ілліч.

Заліз і вмить забув,
Що людям обіцяв,
Усіх як слід надув,
Як жулік обманув,
Безлично всім збрехав.

З обіцянок його
Великий вийшов пшик:
Народам всім кругом
Неволю і погром
Приніс московський штик.

Замість свободи дав
Робочому хомут,
І сильно загнуждав,
А щоб не приставав —
Узяв у руки кнут

На все життя отам
Лягла його рука,
І людську честь той хам
Велів топтати катом
З всесильного Чека.

Такий то вложив зміст
В нову систему він,
Цей імперіяліст
І псевдо-гуманіст,
Розсадник зла й руїн.

Таку із роду в рід
Диявольську мораль
Має отой гібрид,
Монгольсько - фінський плід —
Справжнісінький москаль.

Такий уже звичай
У нього є один:
Йому у руки дай
Хоч небо, а хоч рай,
То пекло зробить він.

1970.

ПОРТРЕТИ ВОЖДІВ

У колгоспі раз одному
Звіт писали до райкому:
«Товариші! Шлемо звіт
І палкий від нас привіт!

Довгі літа в нашій кліюбі
Висять наші вожді любі.
Ось вони там всі, до речі,
Геть поницились, старечі:

З Маркса фарба так полізла,
Що борода геть облізла,

На лисині ж Ілліча
Мов чорт дідька покачав;

Сталіна ж по самі вуха
Обпаскудила геть муха,
А з усіх їх то давно
Вже сиплеться порохно.

Товариші! Розрішіть,
Що з тим барахлом зробіть:
Чи їх даліше залишити,
Чи новими замінити?»

25-ий З'їзд КП СРСР

В Ессесері вічна
Криза є хронічна.
Чи дощ, чи посуха —
Спуска народ вуха.

Кожна «п'ятилетка»
До лямпочки, «детка»! —
М'язи натягаєш,
Пояс підтягаєш.

Нема урожаїв,
Хліба не хватает,
І купують їсти
У капіталістів.

Отак, як щороку,
Так і цього року
Немає фортуни
І на гріш в комуни...

Щоб цю партголоту
Післати ік чорту —
Жити б веселіше
Стало й заможніше.

Збіглися, злетілись,
Радили, хвалились,
І знайшли, кацапи,
Відпущення цапа:

За промахи панські
Полетів Полянський!
Дісталось хахлушці,
Як шкварці у юшці...

Така вже система!
Не як в дядька Сема,
Де без партконтролі
Всього є доволі.

Винні тут «партрожі» —
Вся знать і вельможі,
Словом: вся велика
Комунарів кліка.

Х Р У Н Ь

Всі завжди звали його: хрунь,
Також казали: «він свиня».
Та він свистав на це, хитрун,
Й робив своє щодня.

Його ідея: «всьо равно!»,
І є байдужий цілий світ.
Він знав лише в кориті дно
І власний свій живіт.

Свиняче діло він робив
І завжди пхався навмання
Чи то в корито, чи у хлів,
Як справжня ця свиня.

Живучи так на світі цім,
Він рив підряд все без жалю,
Й казав: Чий хліб щоденно їм,
Я того і хвалю!

За те він ордени носив,
Як носить брязкальця красуня,
Та, коли вмер, то залишив
По собі пам'ять хруня.

У дзеркало він глянув раз
І в очах йому потемніло —
В ньому побачив він нараз
Дійсно свиняче рило..

Трагедії тут не було б,
Як би не те, що в нашій хаті,
На жаль, цих типів розвелось
Уже аж забагато.

НА СХОДІ БЕЗ ЗМІН

(З нагоди звільнення А. Косигіна)

Поклялись партійні верховоди
Колективно кашу варить вік.
З того ж вийшло, як завжди виходить,
Всемосковський большевицький пшик.

Полетів Альошка із драбини,
Як всі попередники колись.
На вершку знов, як палець єдиний,
Брежнев Льонька Ілліч залишивсь.

Знов один є «батюшка народів»
На усю широку «совстрану»,
Й буде доти, доки на верх згодом
Не винесе чорт нову «шпану».

Душі ж бо московській споконвічно
Чести-принципу чужий закон:
Нині шана тобі безкритично,
Завтра, «детка», «пашол к'чорту вон»!

Була, є і завжди далі буде
Чудасія у Москві така,
Доки люди не дадуть приблуді
Доброго під спину копняка.

ХВИЛЮЮЧЕ, СХВИЛЬОВАНО

Гугнявів вождь схвильовано промову,
Хвилюючись, народ сприймав цю мову,
Схвильовано по всьому Ессесері
Гули слова в схвильованім етері.

Хвилюючу приніс хтось людям вістку,
Що привезли у споживспілку кістку;
Хвилюючись, в чергу усі стають,
Схвильовано питають: — Що дають?..

Хвилюючись там добу цілу ждали,
Схвильовані, що дулю всі дістали,
Схвильовані вертаються назад
Всі, лаючи дурний советський лад..

Схвильовано всі думають під осінь:
— Ой, що ж робитимемо голі й босі?
Ось-ось прийде холодна знов зима,
А тут штанів, ані чобіт нема!..

Хвилюючу поштар приніс новину:
Посилка є з Америки від сина!
Схвильовані на ту посилку ждали,
Хвилюючися, її розкривали.

Хвилюючись, пускали в рух ракету
В космос, на Марс, чи іншюю плянету.
Хвилюються: вона не долетіла —
Ударилась об хмарку і розбилась!..

На станції готові ешелони.
Ідуть до них, хвилюючись, колони.
Схвильованих везуть кудись на схід,
Схвильовані — глядять за ними вслід.

Хвилюємось: Москва нас обдирає,
Краде усе ще й душі вивертає!
Хвилюються також і москалі,
Що годі їм нас стерти із землі.

1965.

Недостатки
Гонять з хатки,
Гонять діда
Леоніда.

Біда «детка»!
«П'ятилетка»
Підкачала,
Дулю дала!

Хоч стань дига —
Нема хліба
Ні у полі,
Ні в стодолі!

Нема ради —
Йди на «дзяди»!
Біжи, діде
Леоніде

За жебрами
Із торбами!
Лізь усюди
Поміж люди!

Путь далека
Для генсека —
Пішов з хати
Побиратись.

Та є всюди
Добрі люди —
Не гордують,
Нагодують,

Ще й на неї,
Для трофеї,
Всюди в світі
Ставлю сіті!

В торбу пхають,
Не питають,
Що їх, снобів,
В.н угробить...

Дід вертає,
Шкандибає,
А на горбі
Хліб у торбі.

— Скажіть, діде
Леоніде,
Де ви були?
— Був в «акулів»!

— І не з'їли,
Не кусали?
— Пожаліли
Ще й прийняли:

Їв по-панськи,
Пив шампанське,
Ще й ця риба
Дала хліба.

— Що ж ви дали,
Об'цяли
У заміну
За гостину?

— В'язку нулів,
«Русскі» дулі
Й фігу з маком
У подяку!

1973.

Ой, попала Люба
На працю до «клуба»,
І зразу у Люби
Прикрутили шруби.

Бо партія «люба»
Зразу взялась руба,
І дістала Люба
Роботи по чуба.

Сидить в клюбі Люба,
Гріє свого чуба,
І не раз у Люби
Дрижать з жалю губи.

Бо часу там Любі
Вільного в рахубі

Немає й на зуба,
Тому сумна Люба.

Жде на Любу любий,
Куса з нервів губи,
Бо пропала Люба
Десь у стінах «клуба».

Довго кусав губи,
Й не діждавшись Люби
Пішов геть від клубу,
Найшов іншу любу.

На роботі в клюбі
Літа Люба губить,
А відпічне Люба
Хіба, як дасть дуба.

1971.

ЕВОЛЮЦІЯ «СОЦІАЛІЗМУ»

У Маркса чуприна
Як грива левина,
Довге бородище,
Ще п'ядь одна нижче —
Сягла б до колін.

У Леніна-лиса
Головешка лиса,
На обличчі видко,
Неначе у дідька,
Цапину борідку,
Що стерчить як клин.

У Сталіна Йося
Щіткою волосся,
А під носом в нього
Стирчить гнівно, строго,
Як у моржа того
Підстрижений вус.

У Нікити ж — свинки
Ані волосинки,
Кругло - білобрисий,
Безбородовусий,
Ще й до того лисий
Як спілий гарбуз.

ШЕЛЕПІНСЬКІ «БУБЛІЧКИ»

(З приводу невдалої візити А. Шелепіна в Англії)

Хто там «шатається»,
Сердито лається?
Хто шелепастається?
Яка біда?

— Це я, бідняшенька,
Шелепін Сашенька,
Порожня «башенька»,
Дурак, балда!

З тою драбиною,
З тою партійною
Ой, ненадійною,
Завжди біда:

По ній спинаєшся,
Хоч як тримаєшся,
Все ж сподіваєшся
Біди «всеґда».

Біда придибає,
Тебе надигає,
На плечі стрибає,
Щоб підвезти.

І ти, не зчувшись,
Як спотикнувшись
І поховзнувшись,
Униз злетиш.

Під впливом манії,
Її «влянії»,
Я до Британії
Рішив летіть.

Треба ж банкрутові
І ідіотові
У зуби чортові
Було спішити?

Там мене злючая,
Вічно живучая,
Контра гадючая
Стріча, гуде —
Ні відігнатися,
Ні відв'язатися,
Ні заховатися,
Тобі ніде!

І мені з сорому
Прийшлося, мов голому,
У темпі скорому
Заграть тхора...
Удома ж братія,
Брежневська сватія,
Прогнала з партії
Й Політбюра.

Тепер для публічки
Продавать «бублічки»
На розі вулички
Буду «всеґда»,
Й ніхто нещасного,
І б'юлашного,
Як Семичасного,
І не згада.

1975.

ПРО ВУЗЬКІ ШТАНИ

Містер Фред
Сів у джет,
Прибув в ССРСР.
Як турист
Десять міст
Відвіда тепер.

Рейоново-
Нейлонове
Убрання на нім:
Мантелина
По коліна,
В дудочку штани.

Ой, куди
Не іди,
То на його вид
Москалі,
Як малі,
Бігають услід.

Дивуються,
Чудуються,
Сміються вони:
— Ах, які
Развускі
У нево штани!..

Десь раз взявся,
Обіззався
Партпропаґандист,
Щоб «оп'ять»
Показать
Мудрість свою й хист:

— Не дивуйтесь,
Не «волнуйтесь»,
Не беріть на сміх!
Все куценьке
І вузеньке
В моді е у них!

Там «ані»
В їх «стране»
Усі ходять так,
Бо у них
На штани
Матері брак!

АМЕРИКАНСЬКА КОЛОМИЙКА

Зажурилась я на софі:
Думи ж мої, думи!
Чоловік мій на «лей-офі»,
А я мию «руми».

Як я була за поетом —
Нічого не мала,
Пішла жити із боксером —
Мільйонерка стала.

Ой, піду я по Бродвею,
Вступлю на Дивижен,
Зайду скоро та до «стору» —
Куплю «телевижен».

Америка, люди добрі,
Чиста вам Содома —
Чоловік мій на роботі,
Я — з «бой-френдом» вдома.

Та чорт його побери,
Що він не хороший!
Зате в нього домів три,
В банку мішок грошей!

1960.

ВЕЛИКДЕНЬ НА ЧУЖИНІ

І знов Великдень — свято свят,
Вступає, як щороку,
До наших та не своїх хат
І в душі нам глибоко.

І знов Великдень. Знов весна
Сміється докола.
Чому ж ця туга навісна
Захмарює нам чола?

Невже ж свободи нам тут брак?
Чи босі, чи голодні?
Чому ж нам сумно завжди так
У свята великодні?

О ні! Від всяких благ у нас
Є тіло завжди сите,
Та душа в цей святковий час
Мов песеня побите.

Немає радощів п'янкх,
Не та, що вдома, паска,
Ні писанки, ні крашанки,
Ні з часником ковбаска.

До наших вух не долетить
Гук дзвонів стоголосих,
І навіть хрін не завертить
По-рідному у носі.

Вітрець до вас не донесе
Мелодію гагілки,
А настр'ї вам не піднесе
І чарочка горілки...

Великдень знов, а вам оце
Як після похорону:

Від болю кривиться лице,
Немов лизнули хрону...

Важкий ностальгії тягар,
Важкий, як міх каміння,
Кожний її зносить удар —
Тяжке душі терпіння!

Та воля Божа, щоб зносить
Нам аж до перевтоми
Цю візію далеких літ,
Рідного привид дому.

Несімо цей тягар, цей хрест
Із вірою твердою,
Що лихо добра не зітре,
Не заговче ногою.

Станеться чудо із чудес,
І ми в одній родині
Звітаємось: «Христос Воскрес!»
У вільній Україні.

Несім цю віру в нашу путь,
Незгасне те горіння!
Не діждемо ми, так діждуть
Майбутні покоління!

1974.

МАНДРІВНИК

Життя пройти мандрівником
Судила мені доля,
Йти, мандрувать чужим шляхом
Серед чужого поля.

Куди ж веде цей довгий шлях?
І чи веде додому?

І чи спочине там мій прах,
Чи десь в краї чужому?

Долі конем не обженеш,
Не в твоїй вона жмені!
Що жде тебе — не оминеш,
Це вам не теревені.

Та ти фантаст і оптиміст,
Не зносиш песимізму,
Глядиш на світ, піддерши хвіст,
Через рожеву призму,

Бо тим шляхом тебе ведуть
Примари твоїх візій,
І не страшна тобі ця путь
Вибоїн, ям, колізій...

Так літ десяток, два і три
Ідеш безперебійно,
Помимо того, що вітри
Січуть тебе постійно.

Та в очі твої все метуть
Піском і порохами —
Як страшно важко є цю путь
Вимірювать ногами!

Ти йдеш, а в голові твоїй
Зелені цвітуть мрії,
Хоч на душі сутужно є,
В кишені вітер віє,

Хоч повсякчасно на шляху
Ти маєш лиш невдачі,
Та серце вже не знає страху,
Розчарувань, розпачі,

Бо ти фантаст і оптиміст,
Не зносиш песимізму,

Глядиш на світ, піддерши хвіст,
Через рожеву призму...

Частенько теж на цій путі
Стрічаєш реалістів,
Котрим девізи всі оті
Без жодного є змісту.

Вони невибагливі є,
Бажають лиш одного:
Спокою, звить гніздо своє,
Коритце й більш нічого.

Не раз бува з вас такий тип
Іронізує сухо:
— Тоді дійдеш ти до мети,
Коли своє вздриш вухо!..

Та він бездушний, як той пень,
Не згодиться з тобою,
Що день — не ніч, а ніч — не день,
А він — лиш купка гною,

Якій валяться в порохам
Судила скупа доля
На тих крутих, чужих шляхах,
Серед чужого поля.

Йому не дав Всевишній Бог
Ідеї, віри, візій,
Не знає вищих він вимог,
Не знає життя колізій.

Та він щаслив і без того —
Це жодна таємниця,
Але ж наслідувать його —
Страшна була б дурниця,

Бо він бездушний, як той пень,
Не згодиться з тобою,

Що день — не ніч, а ніч — не день,
А він лиш купка гною.

Страх, як не зношу типів тих,
Служильців гедонізму!
Гляджу на світ, йдучи повз них,
Через рожеву призму.

1975.

МРІЇ ГРІШНИКА

Ой, щоб то було, щоб то було
Як би так виграв я мільйон!
Усе б в цю мить перевернулось,
Усе б до мене повернулось:
— Он де головка, геній он!

Ой, не одна б зчинилась сварка
(Не допомгла б тут навіть чарка),
Сватали б матері доньок.
Не одна б Приська чи Варварка
Кинули Гриця чи Захарка,
Хоч я й підтоптаний дідок.

Усі горнулися б мов рідні:
І мудреці, і дурні теж,
Усі побожні і безвірні,
Всі набундючені, покірні,
Усі страждаючі без меж.

У рік би гнулись опоненти,
На все наклав би я патенти —
У товариствах всіх підряд
Почесним був би президентом,
На всіх бенкетах прелегентом,
УВАН надала б докторат,

УНРада возвела б в міністри,
УГВР — в пантеон борців,
А народ кликав би магістром,
Марксисти всі — капіталістом,
Просив би Бульба в свій актив.

У тінь мою би поховались
Міністри всі і генерали,
А президенти і вожді
Один одного шанували б,
Разом засіли б, поєднались
Без фарисейської біди.

Робив би помилки — я правий,
Ніхто би тут не був цікавий,
Чи мудрий я, чи пустомел,
Дурниці гнув би — били б браво,
Шапками кидали б на славу,
Сміялися би кінь й осел.

Про що не мріяв би я грішно,
Та мрія не є навіть сном...
Посмійтесь з мене всі потішно,
Скажіть: Це буде, як рак свисне,
Чи горобець злетить орлом!

1959.

МОЯ ХАТА СКРАЮ...

На Івана скрито
Напали бандити.
Збили, обчухрали
Ще й гроші забрали.

З-за куца це бачив
Кум його ледачий.
Та як били кума,
В н так собі думав:

«Моя хата скраю —
Нічого не знаю».

О Р А Т О Р

На підвищенні персона
Верещить мов патефон.
З міни — образ Ціцерона,
З пози — сам Наполеон.

Патетично, бомбастично
Вилива лявіну слів,
Щоб на публіку магічно
Накинути тим свій вплив.

Літа з шумом в атмосфері
Слів великих ціла тьма,
Наче птахи краснопері,
Хоч і змісту в них кат-ма.

Для відсвіження горлянки,
Для підсилення думок,
Часто воду він із склянки
Потягує наче смок.

Як же публіка сприймає
«Геніяльний» виступ цей?
Ось дивіться: цей куняє,
Той бочкує до дверей,

Хтось очима ловить гави,
Інший пішов геть, то факт,
Той хропе на всі застави
Й носом свище ще під такт.

«Він нічого сам собою», —
Бабця мовила одна,
Бо ось збанок із водою
Зумів висушить до дна!

1961.

ЕМІГРАНТСЬКІ ІНКИ - ПІНКИ

Інки-пінки, льодомінки!
Трохи пудри, трохи шмінки,
Голова, як купа клоччя —
Прощай ти, красо жіноча!

Єрцем-перцем, пер-ер-ерцем!
Дуже добре — жінка з серцем.
А ще краще — куми герці,
А найкраще — «грапа» з перцем!

Галяріги, макакіги!
Робиш й маєш з маком фіги.
Присідаєш без фатиги
До борщу чи мамалиги.

Гоцки-кльоцки, сюдай-дана!
На забаві була п'яна.
Танцювала аж до рана,
Тепер хвора, прощу пана.

Шахом-махом, трах-тарахом!
Йшла дискусія з розмахом.
Пішла єдність іншим шляхом,
Оминувши нас із жахом.

Коли ж зійдемося знову,
Я — з Полтави, він — із Львова,
Цей з Донбасу, той з Підляшшя?
Бідна ж бо соборність наша!

1960.

ГОЛІВУДСЬКА ЗІРКА

Мінливо світять мільярди зір
У кожную ніч погідну десь на небі...

— 67

Але, красуне, вір мені й не вір —
За них усіх ясніша ти, далебі!

Що там казковий, неосяжний міт
З дальних світів таємного космосу!
Тобі, богине, тобі грішний світ
Віддасть поклін, бо ти під його носом.

Ти в авреолі ясному зійди
Між нас, телят, з грішного Голівуду!
В душах нам більше гріха розсади,
Скрипи в серцях ще більшу нам облуду!

В твоєму сьйві герой і мудрець
Примеркнуть геть в майбутніх
[поколіннях;
Їх пануванню ворожать кінець,
Початок же твоєму володінню.

І не застрашить телят ні на мить
Така нова й незрозуміла зміна.
Для серця й мозку ціна їхня — цент,
А мільярди — спокусливим колінам.

1961.

КАЗКА ПРО ПІСЛЯПЛАТНИКА ХМИЗА

Пан Хмиз купив книжку,
Звичайно — на знижку,
В додаток — на рати
Без терміну-дати.

Прийшла книжка скоро,
Без затримки, впору
Трапила до хати,
Щоб її читати.

Чита вся родина,
Читає на зміну
Цкаву ту книжку
Найбільше у ліжку.

Бо книжка, річ ясна,
На сон є прекрасна:
Візьмешся читати —
Вмить хочеться спати.

Вже й місяць минає,
І ось, вам, влітає
Реченець у хату
Платить першу рату.

Та тут заковика
У Хмиза велика:
Порожньо в калиті —
Нема чим платити!

Всі гроші поїли
Проклятуці «б'ли»,
Купив для обнови
«Ті-ві» кольорове...

Минув місяць знову
І ось, поштарова
Приносить у хату
Пригадку про рату.

Але в пана Хмиза
І тепер є криза:
Має дулю в жмені,
Вітер у кишені:

Доплатив податок,
Заплатив завдаток
За новеньку «кару»,
Решту — «вклав» до бару...

Прошло немов хвилька
Знов місяців кілька.
Від Хмиза в потіху —
Ні слиху, ні диху.

У видавця млости
Від журби і злости,
Коли б зловив Хмиза —
Була б в Хмиза криза...

Як би ус'м звичку
Читать на дурничку —
Видавці не їли б
Та й босі ходили б...

НАША УВАГА

Творив культурні цінності —
Його не знали,
Жив він постійно у злиднях —
Йому не помагали,
Як витягнув свої ноги —
Про нього писали,
Його величали,
Його шкодували,
За ним сльози проливали,
А опісля взяли й забули,
Наче його й на світі не було...

У Я В А І Д І Й С Н І С Т Ь

Безкрая широчінь просторів Норт-Дакоти
Безмежний навкруги смарагдовий диван.
Машина мчить вперед, а нам летить навпроти
Мозаїка степів і їх п'янкий ладан.

Немов прудкий тарпан, машина мчить стрілою.
Дзеркальцями озер виблискує асфальт.
Куди не глянь лише: спереду, за тобою,
З обох сторін лише безмежна сиза даль.

Крізь щілини вікон несеться запах с'на,
Й до болю знаний м'ят й ромашок аромат.
І ось, в уяві враз моїй стає картина:
Заквітчаний мій край в обнові літніх шат.

Заплющив очі я та вид той ілюзорний
Як молодість моя, чарівний, неповторний,
В усій красі душа спостеріга моя...

Нараз, немов удар кілком по голові,
Запер у грудях дух, жахливий, скунковий
Сморід... і пригадалось, де тепер є я.

1964.

П І З Н І Й І В А Н

Пізній Іван, коли йшов на збори,
На Службу Божу, на пробу хору,
Чи на концерт, чи теж до кіна,
Чи на весілля, чи на хрестини, —
Поміж народом тим відзначався,
Що завжди спізнявся.

Раз друг Микола за звичку цю погану
Висловив Іванові свою догану,
Та пізній Іван сказав до Миколи:
— Краще прийти пізно, як не йти ніколи!

Н Е У Д А Ч Н И К

Скажіть мені відкрито,
По-щирості скажіть:
Що сталося із світом?
Чи варта нині житть?

Все маєш, що не хочеш,
Що хочеш — тобі зась!
Де глянеш — вітер в очі,
Де ступиш — лише грязь.

Ось в мене (по секреті)
Є вовчий апетит,
А пощу на дієті
Через товстий живіт.

Здоров'я марне, кволе,
Оце ось у цю мить
Тут ние, глибше — коле,
А там — пече, болить.

Хотів поцілувати
Я вибранку свою,
Скривилась: — Череватих
Я зроду не люблю.

Понеслись з радія звуки:
— В Москві Нікіта вмер!
І тер я, радий, руки
Що аж мозіль натер.

На другий день — нерадий,
Передають: — Не вмер!..
І мало із досади
Я сам ніг не задер.

І як быть життю радий?..
Та радить оптиміст:
— Життя не для паради,
Держи його за хвіст.

1964.

МЕЛАНХОЛІЯ

Не раз отак, вернувшись з бару,
Замість веселости, на глум
Тебе наляже, мов за кару,
Як камінь смуток-сум.

Сядеш. Жалібно скрипить софа...
Щось серце точить мов хробак...
Думки немов в піїти строфа:
Тупий ти, чи дивак?

Зриваєшся й біжиш до бару,
Закажеш віски чи то рум,
І тягнеш, тягнеш як за кару,
І топиш в них свій сум.

В ДОБУ ПОСТУПУ

В кого так зачиталась пані Лідія:
Чи в Гомера, чи Софокля, чи Овідія!
Чи у Франка може, в Коцюбинського,
Чи в Черінь, Гуменну чи в Гординського?

Щось веселе, мабуть, їй читається,
Бо під ніс раз-у-раз підсміхається —
Чи за Твейна вона не узялася,
Чи не в Понеділка закохалася?

Як ви думки тої — помиляєтесь!
Подивіться добре — і переконаєтесь:
За «важніше діло» вона взялася —
«Каміксами» отак зачиталася...

1967

ПОЛІГЛОТ

Мов два півні завелися
Стець Кажан і Гриць Сова —
За політику стялися,
Як, звичайно, в нас бува.

Гриць холодний, флегматичний,
І спокійний в нього тон.
Стець — нервовий, хаотичний
І гарячий, як вогонь.

Закінчили суперечку
Аж сказати людям страх:
Гриць Стецеві намняв гичку,
Ще й дав добре по зубах.

Справа в суді опинилась,
І пита суддя Грицька,
За що вони посварились
І чому набив Стецька.

— Світлий суде! — Грицько каже, —
Це з політики зайшло.
Розсердився Стець цей вражий
І назвав мене ослom.

Я змовчав, а він казиться
Й дальше мене обзива:
— Дурна, каже, ти телиця
І сліпа ти є сова!

Мовчу далі, а він, ірод,
Верещить на весь свій рот,
Що я свиня, бик і вирод,
Мавпа, блазень, ідіот.

Я — ні слова, а він ротом
Меле дальше й на кінець

Назвав мене поліглотом —
Тут мені урвавсь терпець,

І я вдарив його зразу
По зубах і звалив з ніг,
Бо такої вже образи
Я стерпіть ніяк не міг!

1968.

РОЗКВАШЕНА ВДАЧА

На похоронах плачемо,
На панахидах плачемо,
І на весіллі плачемо,
І за рекрутом плачемо.
Плачемо, коли прощаємось,
Плачемо, коли стрічаємось,
Плачемо, як у біді тліємо,
Плачемо і як розбагатіємо,
Плачемо

з смутку,
з радощів,
горя,
щастя,
з болю,
млости
і зі злости.

Плачемо

щиро,
нещиро,
в міру
і без міри,
правдиво
і фальшиво, —
але хронічно
і безкритично.

НА ВІДЛЮДДІ

Нема нічого тут спостерігати:
Ані сусіда, як виходить з хати,
Ані також принадної сусідки,
Ані новин, ні будь-якої сплітки.

Немає з ким тут і випити чарки,
Не чуєш тут обмовок, ані сварки,
Ні затяжних дискусій політичних,
Ані хвальби, ні нарікань хронічних.

Нема до кого піти тут у гості,
Ні на забаву, щоб випростать кості;
До церкви навіть раз у рік не підеш,
Бо нашої не найдеш ти тут ніде.

На тім відлюдді знаєш небагато:
Що десь, наприклад, робить тепер НАТО,
Або, що робить тепер наша «двійка»,
І чи минула зустрічей дурійка;

Не знаєш, що пишуть наші модерністи,
Чи вже із змістом, чи далі без змісту,
Чи грають в клюбах музики троїсті,
Чи хоч один старий навчився твіста;

Чи «круглий стіл» ще має цілі ноги,
Чи пасти знов пішов Хрущов безроги;
Як там В'єтнам, а як у Пакистані —
Дізнатись ти в пустині цій не в стані.

Хоч тут в достатках обростаєш салом,
Але болюче туга колить жалом.
Її жало ти чуєш і в утробі,
І чуєшся, неначе ти є в гробі.

1966

НЕРЕАЛЬНА МРІЯ

Якби так мати хоч з мільйон,
Не був би з мене більш «пеон»¹,
А був би «бос»², чи, пак, «патрон»³,
Вже не тягав би я візочки,
Не витирав би всі куточки,
Не мав би діла із сміттям,
Не вивозив би всякий хлам
На змінах до старої бочки.

Ех, якби я мав хоч мільйон,
Підняв би я високо тон
З багатіями в унісон!
Ходив би у циліндрі, фраку,
А їздив би у «каділяку»,
Бував би там, де мільйонери:
В Маямі Біч чи на Рів'ері,
На Кипрі пив би вина й «раку»⁴.

Гей, коли б мати хоч з мільйон,
То в не одної дами сон
Утік би геть з-перед вікон.
У Гонолюлю чи в Маямі
Перебирав би я жінками.
Оназісові з Скорпіосу
Украв би Джекі з-перед носа
І накивав би лиш п'ятами...

Таким високим мріям в тон
Такий мені верзеться сон.
Та заокруглити мільйон,
Щоби пошитись в мільйонери

1 — робітник до будь-якої праці.

2 — начальник, наставник при праці. (з англ.)

3 — начальник, наставник під час праці (з есп.)

4 — рід горілки.

І коротать вік на Рів'ері —
По-мільйонерськи б так сказать,
Ще «трошки» треба би додять:
Лиш три дев'ятки і три зера...

1969.

ЕМІГРАЦІЙНИЙ ТОМА

Лишав Тома хату й поле
Та, б'ючись у груди,
Присягався, що ніколи
Він їх не забуде.

Пішли літа як у воду,
Прийшло змін немало:
Обросла душа вся льодом,
Живіт обріс салом.

Змівивсь Тома наш багато,
Ввів нові порядки,
Вже й про поле й рідну хату
В нього ані згадки.

За грішми тепер він, Тома,
Гонить, як навіжен,
Або хляпом сидить вдома,
Слуха «телевижен».

Газет рідних не читає,
Ні книжок хороших,
Бо у нього «не хватає»
Ні часу, ні грошей.

Скупий став він на пожертви,
Хоч п'є лише «коку»,
Раз на рік іде до церкви
Про людське лиш око.

Чужим духом дише в Томи
Уся його хата,
Розмовляють по-чужому
Діти-потурчата.

З душі легко вибив Тома
Рідне чужим клином
І став дійсно він, сірома,
Справжнім сучим сином...

Чув я мудрість колись вдома
Не раз і не двічі:
— Не давай ножа дурному,
Бо себе скалічить!

В КРИТИЧНУ ХВИЛИНУ

Коли б так прийшов час й від лютої знемоги
Назавжди я нараз задер би свої ноги,
Пішла б в усі кінці сумна ця вістка в світ,
Що ваш Панько помер у силі своїх літ.

По правилу тоді настав би жаль загальний:
Залив би в барі сум Іван Евентуальний,
В «Мітлі», що вийшла б в світ, то на жалоби знак
Вмістив би некролог редактор Середяк.

Згадав би в «УСлові» про це Григор Голян,
В «Народній Волі» теж Василь Модрич-Верган,
Не пас би задніх теж редактор І. Овечко,
І тер би лисину з досади Ф. Мелешко.

Ідучи все життя зі мною в унісон,
Махнув би на той світ і Мік Сукенсон.
Засумував би кум, з жалю кума ридала б,
Що кума їх Панька немов коза злизала.

Не написали б демократи наші й стрічки,
Не спромоглися б прогресисти і на свічку.
Раділи б москалі всіх мастей там і тут,
І верецали б всі поляки: — «Стал сен цуд»!

Зідхали б усі приятелі, знайомі,
Що не побачуть вже мене в своєму домі.
Казали б всі: — Оце був гуморист-поет,
Що віршики смішні строчив як кулемет!

Шкода, що залишив він передчасно світ!
Шкода, що ворогів не буде словом бить!
Шкода, що в спадку нам Панько той, неборака,
Лишив дорібку, як сірий кіт наплакав!..

Друзі! В той час сумний за мною не ридайте,
А згадуйте часом мене, не забувайте!
І щоб мені як слід гикнулось на тім світі —
За «упокой душі» хильніть всі по «копіті»!1)

1970.

ПОБОЖНИЙ ГРИЦЬ

Гриць ревно раз молився,
У груди сильно бився,
Хрестився до ікони
І безліч бив поклонів
Та благав: — Боже милий!
Дай мені щастя, сили!
Поможи, Боже, щоб вродила
Пшениця,
Пашниця,
Та щоб в сусіда Демида
Здохла кобила
Та ще й телиця!

1) «копіта» (еспан.) — чарка.

ОПТИМІСТ І ПЕСИМІСТ

Якщо ти з моста кидаєшся у воду,
В такому разі песиміст ти зроду.
Коли ж з води ти вискочиш на міст —
Тоді ти є великий оптиміст.

Казав раз песиміст до оптиміста:
— Через біду життя мое без змісту.
Той відповів: — Злови біду за хвіст,
І зразу знайдеш життя свого зміст.

Прогнала геть невіста оптиміста
З словами: — Згинеш сам, бідо нечиста!
Та оптиміст був завжди оптимістом —
Пішов і вмить знайшов другу невісту.

Жалівся песиміст на брак гроша:
— Нема гроша — болить мене душа!
Раз виграв він і знов почав жалітись,
Бо не знав, бідний, що із грішми робити.

То ж, друже мій, будь завжди оптимістом,
Чи в тебе хист є, чи ти живеш без хисту,
Чи ти багач і завжди маєш гріш,
Чи бідний ти, як та церковна миш.

Бо в оптимізмі життя твого зміст,
Бо з кризи вихід знайде оптиміст;
Ніколи ще його біді хвостатій
Ніде й ніяк не вдалося спіймати.

Січень, 1970.

С К У П И Й

На четверо він сірника ділив,
З цигарки аж п'ять цигарок крутив,
Але отой пиворіз,
Коли б до шинку не заліз —
Десятку й більше завжди пропив.

ДРУКАРСЬКИЙ ЧОРТИК

Загніздився в редбудинку,
Не покине й на хвилинку,
Лізе всюди по-батарськи
Жартун злісний, чорт друкарський.

Жартівливий той Антипко
У друкарнях сидить кріпко.
Звідтам того чортеняти
Неможливо є прогнати.

Не прогониш його буком,
Ні лозою, ані дрюком,
Ні прокльоном, ні мольбою,
Ні свяченою водою.

Чи у дощ він, чи в погоду,
Завжди робить пакість, шкоду.
Не від нині, не від вчора
Кров псує він редакторам,

Мота нерви, точить серце,
В печінках їм сидить перцем,
Завжди жарти виправляє:
Букви їм переставляє.

Мигом зробить з шила — рило,
Коня змінить у кобилу,
Посла — в осла, крапку — в кому,
Не попустить він нікому.

Редактори всі від злости
Раді б йому зім'ять кости,
Хоч від збитків чорта того
Їм не станеться нічого.

Та на світі є країни,
Де свободам всім на кпини,

За оті чортячі збитки
Редактори йдуть до клітки.

Та нас щастя не минуло
І подальше від них пхнуло.
Тут за чортика-кретина
Вам не впаде й волосина.

Тож панове редактори,
Беріть нерви свої в шори!
Доки жити будуть люди —
Чорт друкарський з нами буде!

1970.

РЕДАКТОРСЬКА КОЛОМИЙКА

Є в нас такі редактори
Славної породи,
Що видумать щось їм скоро —
Це патент їх моди.

Видумка їх пустословна
Обходиться сухо,
Тому з мухи роблять слона,
А з слона знов муху...

Пан редактор статтю пише
Та пасквіль виходить:
Кожний рядок чортом дише,
Жах на вас наводить.

Скубне звідти, хапне звідси,
Перекрутить слово,
Децо з пальця собі виссе
І... діло готове.

Таких горе-редакторів
Є у нас копиця,
Що котрий з них статтю впоре —
Помиї-водиця...

У Чикаго, у Парижі,
В Торонті, в Нью-Йорку,
Опонентам своїм в діжку
Підливають хльорку.

Як хтось скаже: Теревені
Ці — велика шкода!
В нього відповідь в кишені:
— Тут на все свобода!

1970.

ВЕЛИКОДНІЙ СОН

Уночі сьогодні
Проти Великодня
Сон мені приснився:
Чудом об'явився
Стіл у рідній хаті,
Прибраний, багатий.
На столі ж принади —
Божі дари рядом:
Мов Господня ласка,
Великодня паска,
Велика, як коло,
Пишається з столу,
А навколо паски
Ячка, ковбаски,
Крашанки чудові
Різнокольорові,
Писанки, мов в літі

Грядки квітням вкриті,
На тарелі шинка
(Аж потекла слинка)!..
Я з дива схопився,
Та нараз — збудився.
Щезли стіл і паска,
Ячка, ковбаска,
Крашанки чудові,
Різнокольорові,
Писанки, мов в літі,
Грядки квітням вкриті,
На тарелі шинка...
Лишилась лиш слинка.
Я з дива схопився,
З жалю прослезився,
А сльози, це ж ясно,
Полилися рясно.

БАЛЬОВІ РОДЗИНКИ

Посоловіли очі від об'ємистих чарок,
А на душі легенько — десь дівся весь тягар.
В'їдливо, безустанку їсть очі дим цигарок,
Від гамору у вухах гуде як самовар.

Розходяться по тілі солодко-м'ляві млості,
Подвійним темпом в жилах розбушувалась кров.
Уже й не розібрати, за що підносять тости,
І бомбастичних вже не зрозуміть промов.

В повітрі дим, що можна повісити сокиру,
То сопух тютюну, горілки і перфум.
І змінюється кожний, хто перебрав вже мірку,
І офіційність тратить, як ось з кумою кум,

Що осторонь в куточку присілися напрести:
Він дивиться на неї, немов на мишу кіт,
І баландрами взявсь язиком їй молоти,
Вона ж собі регоче, вхопившись за живіт.

Ось двох «батьків народу»
(цей доктор, той директор)
Якусь високу тему схопили за хвоста;
Лисим лобом професор мигоче як прожектор.
А там альтом дереться якась мадам товста.

З метеликом на шиї, з манерами тонкими
Панич, неначе котик тендітно вигляда,
Жартує тонко, чемно з паннами молодими,
І заздрить їм дівця підтоптана й худа.

В куточку при буфеті сидять два інженери
І жваво дискутують при дорогім вині
Про техніку високу: машини, хмародери,
Реактори, ракети і двигуни сильні.

Купець багатий гордо направо і наліво
Фундує всім в буфеті і розкидає гріш;
Принишк в кутку редактор і п'є дешеве пиво,
Бо бідний завжди він, як та церковна миш...

Весела наша молодь окремими гуртками
Розбавлена докраю як бджільний рій гуде.
Пишаються мами всі тут дочками і синами,
Мовляв: моя дитина — не знайдете ніде!..

Сальон неначе вулик весняною порою —
Бурхливо метушиться розбавлений народ.
Переливаються кольори й форми крою
Дамських і чоловічих найголосніших мод:

Барвисті панен сукні кольорами якими
В разючому контрасті до смокінг'в панів,
Фризури фасонові копицями стрімкими
І стріхами соломи стирчать у дам і дів.

Ех, моди, моди! Відвічна ви проблема,
Заплутана і гостра як із шипшин вінок!
Так було, є і буде — вони відвічна тема,
Що завжди будить заздрість і критику в жінок.

У гурті дам статечних про моди якраз мова,
Чи пак, критичний огляд обнови на других,
Душею нині в ньому є пані докторова —
Всіх мод нещадний критик і мінусів чужих.

Громада стоголосо гуде, шумить як море,
Коли воно в негоду розбурхане бува.
Я з нього вибираю, нанизуючи скоро,
Критичних різних реплік заслужані слова:

— ...Кажу вам ще раз, що я такої сукні
На себе не наділа б у хаті в будний день!..
... Що? Хто? Оцей редактор? Це ж пиворіз
[безпутній!..
... Де? Та огрядна баба? Не ж'нка це, а пень!..

... Дивіться на цю паву: Ну й дзіндра довгонога!..
... Редакторова? Де? Он, примостилась там!
Ну й за таку обновку його я, їй же Богу,
Прогнала б з хати геть з газетами к'чортам!..

Ушкварила музика і гамір заглушила,
І критика урвалась вельмишановних дам,
Охоче в такт фокстрота громада закрутилась,
Під ритміку музичну волю дала ногам.

Мелодії під смичком виводить тонко скрипка,
Голодним вовком вие у такт їй саксофон,
Гуде джмелем басище і бубон дуднить кріпко
Та мов старенький возик рипить акордеон,

Побренькують гітари, рокоче решетище,
Хрипить як від простуди розквашено клярнет,
Заводить мандоліна, сопілка тихо свище
І голосно дереться, мов на живіт, корнет...

Йдуть танцювати пари, на початку несміло
Десяток пар, не більше, та дальше більш і більш —
У залі завертілось, як вир заклекотіло,
Гойдається як море, чим далі — бурхливіш.

Музика тне і ріже чергою танці хвацькі:
Статечний вальс, мазурок і полька розмашна,
Фокстрот-танок і танго, то знов оберок ляцький
Аж гойдається стеля, здригається стіна...

Стомились гості в танці, йдуть відпочити трохи
Біля столів накритих з канапками й вином.
А молодь завертілась, немов напали блохи —
У твісті скаче-крутить задком і передком...

З портрету на стіні Тарас нахмурих брови,
А з другої напроти сумно глядить Симон —
Обох журба неначе покрила однакова,
А їх думки неначе сплелися в унісон:

— Ех, бавитися вміє українська діяспора!
Мабуть, їй у забавах ніхто не дорівня!
Ех, як би ж вона була й до праці така скоро —
Гору перевернула б верхом уділ вона!

1971.

НА СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ «МІТЛИ»

Чи ви чули, добрі люди?
В «Мітлі» «голідей»!*
Ось вона справляти буде
Срібний ювілей.

Будуть гості їсти й пити
«Асадо»** й вино,
Будуть тости підносити
І співати «Многа літа»
«Мітлі» не одно.

Чвертьстоліття вимітати
Пил, сміття і бруд
Без спочинку з кутів хати —
Не фунт м'яса в себе вбгати,
А гігантний труд!

Тому «Мітлі» в нагороду
Новенький держак,
Золотий з вершка до споду,
Що для рдного народу
Трудилася так.

Будуть гості підносити
Тост там не один.

* Голідей (англ.) — свято, святковий день.

** Асадо (есп.) — печене м'ясо на вільному повітрі.

Буду лише я сидіти,
Нудьгувати і тужити
Самітньо один.

Ех, коли б у мене гроші
Так, як їх нема,
Ос'длав би джет хороший,
Всіх би крадькома,

Чи, коли б так в цю хвилину
Зробивсь я відьмак —
Взяв би мітлу між коліна,
Вхопив за держак

І відбувся б в Аргентину
Історичний лет
Просто до «Мітли» в гостину,
Не спізвивсь би й на хвилину
На її бенкет...

Та, на жаль, це лише мрія
Срібная моя:
Дурний, хоч лиш животіє,
Та думками багатіє —
Так оце і я.

Я летіти не спосібний,
Тому шлю у світ
На ювілей «Мітли» срібний —
Срібний їй привіт,

І бажаю їй літ много,
П'ючи тост до дна,
І в додаток, щоб до того
Ювілею золотого
Діждалась вона!

Лютий, 1973.

ПСЕВДОФІЛОСОФСЬКА КОЛОМІЙКА

Є в нас такі «філософи»,
Що не прочитають
У газеті ані строфи,
Але усе знають.

Пощо читать їм газети,
Тратить час і «пені»?
І без них усі секрети
Мають вони в жмені.

Розумітись мають звичку
Вони на усьому:
Цьому ціна торба січки,
Куль соломи — тому!

Не так сонце дурне сходить,
І не так заходить!..
Оце ніяк не підходить!
Оте лише шкодить!..

Місяць завжди є від сонця
Кращий не даремно,
Бо світить нам у віконця
Вночі, коли темно.

Коли було б у дощ сухо,
Мокро у посуху,
В спеку холод, щоб гриз вухо,
Тепло — в завируху;

Коли б оце не робити,
Лиш гроші числити,
Їсти й пити — не товстіти —
Добре було б жити!..

На чуже всі задивились,
В чуже закохались,

І чужому поклонились,
Свого — відцурались.

Усе звикли обертати
Догори ногами,
Перед чужим горб згинати,
На свого — з рогами!

Всюди вони загніздилися,
Ганять все і лають —
Чужі розуми поїли,
А свого не мають.

1973.

СОРОКА НА ПЛОТІ — БАБА НА ТЕЛЕФОНІ

Колись була «агенція»
Сорока на плоті,
А сьогодні всевідаюча потенція:
Баба на дроті.

Літали
колись сороки
білобокi.

Літали,
скректали,
новини передавали,
побрехеньки
новенькі
і старенькі.

І пішла поговорка в маси народні широкі:
'Розносять побрехеньки, як сороки білобокi!'

Сідає
баба-цокотуха,
сідає,
ноги на стіну закидає,
за слухавку хапає,
і по телефоні

передає іншій Евиній доні
побрехеньки
новенькі
і старенькі.
І нова поговорка пішла про Евині доні:
'Розносять побрехеньки, як баби по телефоні'.

1973.

ПРИВІТ ІКЕРОВІ З НАГОДИ ЙОГО ПОДВІЙНОГО ЮВІЛЕЮ

Ясновельможному Панові
Керницькому-Ікерові Іванові,
Шляхтичеві гербовому,
Вільнопідданому, хоначковому,
Славному лицареві —
Козакові Папаєві,
Із волости Галицької,
Громадоньки Водницької
У його шістьдесято-сороковий ювілей
Складаю у данину привіт йому оцей:

Лицар він зразковий, безстрашний,
Воїн завзятий і в два жний,
Стартуючи зі Львова,
Замість списа, узяв гостре слово
І блиснув ним по-боянівськи
Вогником святоіванівським.

Не боягуз він, зліплений із т'ста,
А герой передмістя, ну і міста.
Ворог його не купив за бляшку,
Бо він, вдаючи перелетну пташку,
Залишив рідний, улюблений край
І ворогові на носі заграв на «Гуд бай».
Залюблений у волю до безтями,
Назустріч їй він полетів світами,

Циганськими дорогами,
Вибоями, порогами,
З невігодами
І пригодами
Летів поволі
І на зло долі
Та на зло лиху —
См'явся голосно й тихо.

У руках ніс своє перо,
Гостре, як спис,
А в серці ніс
Красу й добро.
Коли б так хтось міг ізшити
Все те, що зміг він створити,
То шлях ним вкрити б годний
З Нью-Йорку аж до Водник...

Вельмишановний Ювіляте,
Що ж Вам на День цей дарувати?
Вам пасував би, як трофей,
Вінок із лавру, рож, лілей,
Та бідний завжди я на гріш,
Неначе та церковна миш,

Тому лиш трошечки кадила
Можу піддати
І побажати,
Щоб Ваша Муза жила,
І Ви щоб з нею жили
Ще літ бодай з півкопи,
Щоб мали досить сили
І більше ще створили
Утричі в'д Езопа,
І щоби Ви здорові
Творили ще у Львові!

1974.

Е М А Н С И П А Ц І Я

Ой, була б Надійка
Гарна, як копійка,
Щоб її уроди
Не нищили моди.

Була немов фея:
Личко — як лілея,
Уста й без карміну
Схожі на малину.

Огортали виски
Чудові зачіски,
А очі — шовкові
Природні брови.

Була повнокровна,
Пишногрудна, повна,
Дококола в стані
Струнка, наче ланя.

Красу свого тіла
Доповнювать вміла
Бездоганним строем,
Краскою і кроєм...

Та літа минули
І перевернули
Усе за собою
Коміть головою.

Простягся в простори
Шлях за сине море —
Прийшлося жити Наді
В далекій Канаді.

Вмить, собі на шкоду,
Засвоїла моду,

І стала Надійка
Справжня канадійка:

Зникли кругом висків
Чудові зачіски,
Лишилась фризурка,
Як облізла курка,

Мальована свіжо
На червоно рижо;
Замість брів природніх —
Підведені, модні;

З уст-малин лишилась
Пародія біла,
Личко з'їла фарба —
Зморщена, як баба.

Смокче сигарети,
Хвора від діти,
Ходить, як калічка,
Худа, немов тичка.

Зимою, чи в літі,
Ходить в «міні-скірті»,
А як примерзає —
«Гат-пенс» натягає.

Шкандиба дідище.
Свище під вусище,
Як Надю побачив —
Зжахнувся неначе:

— Але ж креатура!
Точно — мацапура!
Я такої жінки
Не хтів би й хвилинки!

ЕМІГРАЦІЙНІ МІЩУХИ

Хитрих Паньків, з конопель Пилипів,
Селепіїв, пізніх Іванів
Доповнює у нас хмара типів —
Адамових дочок і синів,

Які, поховавшись у діри,
Немов миші тихо там живуть,
І їх не обходить, крім їх шкіри,
Ніщо в світі, на усе плюють.

Як один, всі тримаються дому,
Змістом життя гніздечко для них,
Не знайдеш їх в житті громадському,
Хоч шукай там зі свічкою їх.

Побачить їх хіба можна рідко
В церквах річно один раз чи два.
Зате часто по балях їх видко,
Або в барах гуля ця братва.

Аматори гарячих напоїв,
Любителі комфортних вигод,
Приклонники видовищ, спокою
Та фізичних усіх насолод.

Як що ви є збірщик, пам'ятайте,
Щоб вам неприємність оминуть,
Здала таких типів оминайте,
Бо і цента вони не дадуть.

В них не знайдете рідної книжки,
Ні газети, журналу й на лік.
Без них кожний лягати у ліжку,
Від дитинства без книжки привик.

А як і дістане кортячку
Переглянуть газету, то вже

Перечита московську чи ляцьку
(Завжди краще від свого чуже).

До чужого ще дещо цікавий,
А до свого — осліп і оглух
Цей, убогий душею й миршавий,
Безобличний наш рідний міщух.

ПІКНІКОВІ ІСТОРІЙКИ

На пікніку в суботу
Мали гості роботу.
Хоч субота, тут свято —
Молотили завзято
Та не снопи ціпами —
Дари Божі зубами.

Як почали зносити
З авт і їсти і пити
В кошах, клунках, торбинах,
У коробках, плящинах,
То, клянусь вам, на чарку,
Зайняли там пів парку.

Як усе це розклали,
То аж столи вгинались.
Були там: хліб, сіль, м'ясо,
Яйця, шинка, ковбаси,
Борщ, холодець, маслянка,
Млинці, й кишка кров'янка,

Масло, сири, квасолі,
Макарони, равйолі,
Хрін, спагеті, лозаня,
Вареники в сметані,
Бараболя з бігосом
І голубці зі сосом.

Мали там ще в додатку:
Редьку, моркву, салатку,
Огірки, помідори,
Бурячки, каліфйори,
Шпінат, гриби, «кранбері»,
Б.б, цибульку й селері.

Для комплекту десь звідкись
Появились напитки:
Хтось мав думку практичну,
Що в хвилину критичну,
Коли в горлі дар Божий
Зупинитися може,
Що не можна й дихнути,
Щоб було чим похнути.

Між горшками й мисками
Стали пляшки рядками:
Віски, бренді, горілка,
Пива тузинів кілька,
Джін, рум, вино і соки,
Севен-ап, спрайт і коки...

Як поїли й попили —
Всі, мов міхи сопіли,
Стали крєктать, стогнати
Та покотом лягати
В тіні сосни й ялиці
На зеленій травиці...

І мене не минуло —
Сперло, стисло і здуло,
І я мусів вставати
«Алкаселцер» вживати,
Ще й на вазі піднявся —
Більш п'ять фунт'в набрався.

1974.

ПОСЛАННЯ ГАННІ ЧЕРІНЬ

(З нагоди появи збірки «Небесні вірші»)

Немов бальзам, що згоює рани,
Гоїть сонну неміч у душі
Чудотворний ваш лік, пані Ганно, —
Мелодійні «Небесні вірші».

І ось, чудо стається наочне:
Хоч фізично правдивий я дід,
Та признаюся вам довірно:
У моему серці скреса лід.

Хоч іней вже біліє з чуприни,
Ще й видніє прогалина трошки,
Гнуться ноги, неначе пружини,
І відцвіли вже очей волошки,

Та ось, ваші «Небесні вірші»
Мають стільки життєвої сили,
Що всю неміч у моїй душі —
Наче спілі грушки обтрусили.

І летить вона услід за вами
Деся між небом і килимом хмар,
Де є сонце, де бурі з громами
І гріховний стюардесок чар...

Насолода в уяві літати,
Коли страх вас не візьме й на мить,
Що біс може спинить агрегати —
Тоді й ногу ще можна скрутить.

Та цур йому! Щоб лиха не взнати
Вже нікому з летючих, а лиш
краще «бизнес» з дівчатами мати,
Навіть в лапку попасти, як миш...

Не дивуйтесь, що я вам признався
Простодушно, наївно отак,
Що у ваші вірші закохався,
Як в юначку зелений юнак.

«ЧЕРЕМШИНА» і «ВОЛОШКИ»

(З приводу виступів танцювального ансамблю «Черемшина»
і жіночого квінтету «Волошки» з Канади на ЕСПО-74
у місті Спокені, Ван., ЗСА)

Канадійські нам «Волошки»
Принесли блакиті трошки,
Принесли нам тої сині,
Що в степах на Україні.

Як завітла «Черемшина» —
Мов ожила Україна:
Білосніжні її квіти —
Українські самоцвіти.

Ой, хороші ж білолиці
І дівчата й молодиці!
Немов дубки юнаки —
Наші браві козаки!

У Спокені, славним «ситі»,
Вмить зробилось, наче в літі,
Хоч був вітер, дощ і холод —
Не злякалась наша молодь!

Дала виклик злій погоді,
Мов козацтво у поході:
Танцювала і співала,
Маси людей притягала.

Як співали, танцювали,
Всіх до танку закликали,
Збоку я стояв й дивився,
З радості аж просльозився.

Тоді мав таку я гадку:
Щоб з плечей хто зняв двадцятку,
Ой, побігав би, «Волошки»,
І квітини з «Черемшини»,
Я за вами (та й не трошки),
А щоночі й щоднини!

Коли б я був шейком-паном,
Чи турецьким теж султаном,
Пропозицію вам дав би —
Дівчат у гарем забрав би...

Та це мрія, ще й до того
«Сітисена» вже старого,
Що заледве кінці зводить,
Ще й ним жінка верховодить...

До кожного танцюриста
Я звертаюсь, наче тато:
— Послухайте гумориста —
Не пускайте з рук дівчаток!

Залицйтесь, женихайтеся!
Чужим в руки не давайте!
Коли ж прийде шлюбу хвиля —
Просіть й мене на весілля!

1974.

МОЇ ПЕГАС І МУЗА

Летить мій Пегас,
Хвостика піднявши,

Просто на Парнас
Курс собі узявши.

На ньому сидить
Охляп моя Муза
І його садить
П'ятами під пузо.

Гей, гей, вйо, Пегасе!
Скоріш восвоюси!
Там мене зустрінуть,
Віночок надінуть!
Віночок лавровий —
Давно вже готовий!..

Нараз появилвся
Сторож краси — критик,
Уздрів — затрусився
Немов паралітик:

— Пррр! Гооов! — крикнув строго
Голосом басистим, —
Куди ж так, небого,
Пре тебе нечистий?

Пегас ізжахнувся,
З жаху спотикнувся
І нещасну Музу
Скинув у калюжу.

Муза з жалю плаче,
По болоті скаче,
А Пегас-потвора
Здимів, мов камфора.

1974.

ПОУЧЕННЯ РІДНОГО ДЕМОКРАТА

Ой, не будьмо ж такі некультурні!
В обороні — будьмо ми потульні,
Бо не мають всі ті й трішки рації,
Що бурхливі роблять демонстрації.

Ой, не будьмо ж такі радикальні,
У вимогах наших невблагальні!
Хоч усі нас мають аж під п'ятами —
Але завжди будьмо демократами!

Ой, не будьмо ж штивні, принципові,
За річ кожну роздертись готові!
Повсякчасно будьмо елястичними,
До змін й несподіванок всі звичними!

Будьмо завжди висококультурні,
Як овечки мирні і потульні,
Гнучкі і розумні у політиці,
Толерантні й м'ягенькі у критиці!

Це до чужих. Але своїх, звісно,
Тракувати можна грубо, злісно.
До них можем бути некультурними,
Непримиреними й авантюрними!

До них можна бути радикальними,
У поборюванні — невблагальними!
Щоб ми твердо науки трималися:
Бий свій свого, щоб чужі боялися!

1976.

АВТОР І РЕДАКТОР

Замучився в дошку поет
Складаючи нишком сонет.
На жаль, не дописує ген'їй,
Бо муза химерна щось нині.

З досади почухав чуприну,
Подумав щось з добру хвилину
Й, дібравши підхожу ось тему,
Почав він писати поему.

Та тема ця, наче на злість,
Явилась твердою мов кість,
І лаявсь поет, нервувався,
Що знов йому задум не вдався.

Не буде з тих плянів потіхи —
Завдання тверді як горіхи!
І він, свою підстроївши ліру,
Узявся писати сатиру.

На тему наткнувсь наш герой:
Скрипіло завзято перо.
Дзижчала над вухом десь муха
В'їдливо, та він і не слухав.

О, Музо чарівна, парнаська!
Ти іноді щедра на ласку!
Ось, вже вам готова сатира
Із лезом, як гостра сокира...

В редакції праця кипить:
Редактор за бюрком сидить,
Уважно сатиру читає,
Що хвилька, там щось виправляє.

Де «муза» — вставляє «медузу»,
А «туза» м'няє на «пузо»,

А згодом він стрічку ось цілу
Міняє по-свому копилу.

І вийшов часопис у світ,
Сатира у нім — інвалід:
Безрука, без ніг, без'язика,
Бідненька, потворна каліка.

Хто тільки її прочитає,
Той автора гудить і лає.
Хто ж знає, що винен не автор,
Лише «мовознавець» редактор.

1979.

ВУЛИЧНИЙ ОРАТОР

Копиця заялзених вам фраз
І вилялялих кличів півтузина,
Самореклям і самохвальб торбина,
Для опонентів — порція образ.

В сосі всезнайства все те потапа,
Який аж пре на верх, немов лявіна.
В чужому оці — мала порошина,
В своєму — нема хоч би і стовпа.

Кадило чужим чи треба, чи ні —
Порожньо-звучну жуйку сахаринну,
Своїм — повсякчас гіркоту полинну
І купіль пишну в словеснім багні.

В ужитку слів він завжди
[мистець-оператор,
Цей, до зануди знаний вуличний оратор:
Слова навперейми — полин і сахаринка,
А губа його справжня катаринка.

КУРЯЧА ПАМ'ЯТЬ

Розходились Гриць із Гнатом
Та прощались
І про себе пам'ятати
Обіцялись.

Ой, зідхання ж на прощання
Ой, полилось,
Ой, пролилось калабаня
Сліз пролилось.

Та й два роки не минуло
Як прещались,
А про себе геть забули —
Відцурались.

Проковтнула, як безодня,
Їх чужина.
Яка ж в тому тут природня
Є причина?

Ой, писали б, якби вдача
Не ледача!
Пам'ятали б, якби пам'ять
Не куряча!..

ПАТРІОТИЧНА РЕАКЦІЯ

...За Україну я віддати готов
Себе частинами, а хоч всеціло!
За неї проллю усю мою кров,
Життя віддам за неї своє сміло!

Хіба ж не вірите, що я кажу?
Але ж бо ви, як той невірний Тома!
За край мій тіло й душу положу!
Для мене він — життя є аксіома!

Пане, тверда є у вас голова,
Та плюс до того вище і нахальний.
Вам про ідею чужі є слова,
Бо ви є матеріяліст буквальный!

Ви цинік є бездушний і профан,
Коли по гріш простягуєте жменю!
Завжди за край життя віддасть титан,
А дрібноті — лиш лізти у кишеньку!

На листу я вам нічого не дам!
Дурні трапляються ще, але зрідка!..
Вшивайтеся, добродію, к'чортам,
А ні, тоді вшивайтеся до дідька!

ПРО УКРАЇНСЬКУ МОВУ В АМЕРИЦІ

Раз ішов собі Іван
Хідником через «давнтавн»,
І зустрів він там зненацька
Земляка свого Яцька.

Як звичайно, вони знову
Зупинились на розмову
Оба врадувані дуже:
— Гав ю бен, старий мій друже?

— Та так, звісно, не секрет —
Ні «ту гуд», ані «ту бед»,
Як буває «ен'вей»
Серед більшости людей.

— А як в тебе, друже Яцю?
Як удома, як на праці?
Як живеш там, як ся чуєш,
Що ти робиш, як «філуєш»?

Яць, зробивши кислу міну,
Почухався у чуприну,
І промовив: — Вел, мій друже,
Щось на «лак» я «пур» є дуже.

У минулу я суботу
Причепив до «кари» «бовта»
І зробив я «біг містейк» —
Понесло мене на «лейк».

Думав: добра є погода,
Тож прекрасна є нагода
Вибратися трохи з хати
І поїхати «фішувати».

Ось, приїхав я на «лейк»,
І, здавалось, все «о'кей».
Лиш на вудку надів «ворм»,
Як зірветься тобі «сторм»!

Як підніме кругом «даст»,
Як закрутить — «Джезус Крайст»!
Насунули чорні хмари,
Загриміло, грім ударив

На тім боці десь у дебрах
І полився дощ, як з цебра.
«Дарк» зробилося кругом,
І рішив я: «летс гов гоум»!

Думав «скечати» там «тровта»,
Та не «скечав» навіть чорта!
Хоч би тобі малий «бас»...
Отак я проґавив час.

Хіба ж не вірите, що я кажу?
Але ж бо ви, як той невірний Тома!
За край мій тіло й душу положу!
Для мене він — життя є аксіома!

Пане, тверда є у вас голова,
Та плюс до того вище і нахальний.
Вам про ідею чужі є слова,
Бо ви є матеріяліст буквальный!

Ви цинік є бездушний і профан,
Коли по гріш простягуєте жменю!
Завжди за край життя віддасть титан,
А дрібноті — лиш лізти у кишеньку!

На листу я вам нічого не дам!
Дурні трапляються ще, але зрідка!..
Вшивайтеся, добродію, к'чортам,
А ні, тоді вшивайтеся до дідька!

ПРО УКРАЇНСЬКУ МОВУ В АМЕРИЦІ

Раз ішов собі Іван
Хідником через «давнтавн»,
І зустрів він там зненацька
Земляка свого Яцька.

Як звичайно, вони знову
Зупинились на розмову
Оба врадувані дуже:
— Гав ю бен, старий мій друже?

— Та так, звісно, не секрет —
Ні «ту гуд», ані «ту бед»,
Як буває «ен.вей»
Серед б.льшости людей.

— А як в тебе, друже Яцю?
Як удома, як на праці?
Як живеш там, як ся чуеш,
Що ти робиш, як «філуеш»?

Яць, зробивши кислу міну,
Почухався у чуприну,
І промовив: — Вел, мій друже,
Щось на «лак» я «пур» є дуже.

У минулу я суботу
Причепив до «кари» «бовта»
І зробив я «біг містейк» —
Понесло мене на «лейк».

Думав: добра є погода,
Тож прекрасна є нагода
Вибратися трохи з хати
І поїхати «фішувати».

Ось, приїхав я на «лейк»,
І, здавалось, все «о'кей».
Лиш на вудку надів «ворм»,
Як зірветься тобі «сторм»!

Як підніме кругом «даст»,
Як закрутить — «Джезус Крайст»!
Насунули чорні хмари,
Загриміло, грім ударив

На тім боці десь у дебрах
І полився дощ, як з цебра.
«Дарк» зробилося кругом,
І рішив я: «летс гов гоум»!

Думав «скечати» там «тровка»,
Та не «скечав» навіть чорта!
Хоч би тобі малий «бас»...
Отак я прогавив час.

Дочка також не є краща:
Розгнuzдана і пропаша,
Завжди носить «міні-скірт»
І до «боїв» робить флірт.

Гоню я її до книжки,
А вона мені — тиць ріжки!
Як до мене гаркне, писне:
— «Деді! Дат іс нот юр бизнес»!..

З жінкою також, мій друже,
Я «комплейн» є вельми дуже.
Вдача в неї «вері крейзі»,
А зробить щось — страшно «лейзі».

Робить мене завжди «сек»,
«Дон'т вон скрач мі» навіть «бек»,
«Евритайм» вона є хвора,
А на «парті», «бой» як скоро!

Купив я їй «рінг» з брильянтом,
І носиться з отим фантом,
Наче «чікен» із яйцем.
Ми на «вікенді» оце

Поїхали всі на «біч»,
Вона ж тобі, «сон оф бич»,
Розвернувшись, наче міх,
«Рінгом» манить очі всіх.

Я до неї: — Сховай лапи,
Бо ще хто тебе «скиднапить»!
А вона мені: — «Яп-яп»!
«Ю дон'т мейк мі сек! Шарап»!!!

Отака мізерна «нендза»,
А така велика «ендза»!
Кажу тобі я: — «Оф корс»,
Що подамся на «диворс»!..

Дальше, то, хай йому чорт!
Як не «тін» є, то є «шорт»!
Як біда одна відійде,
То натомість десять прийде.

Ось, дістав я «колд» учора,
І йду щойно від «доктора».
Він, оглянувши мій «тонг»,
Сказав, що то «флу з Гонг-Конг».

На «лей-офі» я дармую
І «ті-ві» щодня «вачую».
Нема грошей ані ду-ду —
«Ай дон'т нов», що робить буду...

Цілий рік із «пейд» податок
Обтягали, а в додаток
Мусів я до «інком такси»
Доплатить ще двісті «баксів».

«Кекнув габіт» я курити,
Щоб на «кансер» не хворіти,
Тепер їсти й пити «квет»,
Бо кругом я став «ту фет».

У неділю був — в Сави —
Б — Знак м'який у нашій мові —
Мов олійок рициновий.

Написано 1961 р
Передруковано 1989 р

Співаймо дружньо всі йому «осанна»,
Бо хоч не з'шле він з неба нам манни,
Надіймось всі та вірмо теж сильніше,
Що від старого не буде він гіршим.

А тепер дружньо, усі до одного,
Вихилім чарки аж до дна самого
За рік юнацький, за краще майбутнє,
Й щоб ворог наш заплакав на всі кутні!

«Ват кен ду» я? Рад-не-рад
Їду «карою» назад
І аж «шеєкаюсь» зі злости —
Поламав би усі кості...

Як на «гес» я натиснув,
«Форд» мій змістя як рвонув,
По «фривесві» жене —
Ніхто мене не мине!

І ти знаєш «ват ай д'д»?
Взяв я «крейзі» такий «спід»
Та «драйвую», о «май галі»,
Малоцо не «гандред майлів»!

Раптом нагнав мене «кап»,
І я мусів «кару» «стап».
Він мені «тикета» дав
Та ще й «лайсунг» відібрав.

Я у «корті» опинивсь
І «джадж» мені присудив
Там, «врайтнау» до «корт-каси»
Заплатити двісті «баксів».

Після того дуже скоро
Понесло мене до «стору»
Й «бекуючи» мою «кару»
На «парк-латі» іншу вдарив.

Хоч натиснув я на «брейк»,
Але було «вері слейк»,
Ще й до того було, звісно,
На «парк-латі» дуже тісно.

Побив в своїй обі лямпи,
В іншій зігнув трохи «бампер»,
«Деміч» зробив невелику
Та наслухався ж там крику!

Виліз «драйвер», кричить: — Містер!
Сам трясучись, наче «твістер», —
Де ж ти взявся на біду?
«Ю ар крейзі! Ват ю ду»?!

Аж посинів, побілів,
Від «сурпрайсу» того впрів,
Кричав, кляв і нервувався,
Малоцо не «файтувався».

Хоч я в «массел» є ще «стронг»,
Але тоді я був «вронг»,
Прошу його: — «Містер, пліс»,
Не «колуй» хоч на «поліс»!

За твій «деміч» — «вері соррі»,
Але, «містер», не будь «воррі»:
«Іншуранс» мій, «лиссен, стап»,
Все заплатить в «боді шап»...

Отак я його вдобрухав,
З того «троблю» вийшов сухо,
І «ю кен'т белів» — на «енд»
Він зробився добрий «френд»...

Вдома також біди «добел»,
Де не ступиш — там і «тробел»:
Довгі патли носить син —
Вигляда мов «гіппі» він.

Страх не хоче йти до школи,
І не вчиться він ніколи.
Щовечора має «дейт»
І приходиться завжди «лейт».

Кажу йому: «Лисен», Майк,
«Джоків» таких я «дон'т лайк»!
А він мені каже: — «Сер»!
«Ват ю лайк, дат ай дон'т кер»!

УКРАЇНСЬКА АЗБУКА

АРГУМЕНТОМ — в нас кулак,
АКАДЕМІКОМ — Прицак.
БІГОС дуже добра річ,
БИЙ СВІЙ СВОГО! — це наш клич.
ВАРЕНИКИ — наша страва,
ВИШИВАНКА — наша слава.
ГОЛОС НАШ — це звук в пустині,
ГРЕЧКА — спорт найкращий нині.
ГУЛЯШ добрий до картоплі,
Г нам впало під пантофлі.
ДАМИ мажуть уста й брови,
ДО ПЛАЧУ — ми все готові.
ЕММА — зразок модерніста,
ЕКО — вершок гумориста.
ЄВШАН-ЗІЛЛЯ — пісня наша,
ЄДНІСТЬ у нас — каша й кваша.
ЖУРБА лазить все за нами,
ЖІНКА грає в хаті драми.
ЗАРОБЛЯТИ мусить тато,
ЗАЛИВАЙКІВ в нас багато.
ІКЕР — псевдо гумориста,
ІКРА добра, як є «Чиста».
ЇЗДАК...має рострі...лєби.
Вона ж тобі, «сон оф бич»,
Розвернувшись, наче міх,
«Рінгом» манить очі всіх.

Я до неї: — Сховай лапи,
Бо ще хто тебе «скиднапить»!
А вона мені: — «Яп-яп»!
«Ю дон'т мейк мі сек! Шарап»!!!

Отака мізерна «нендза»,
А така велика «єндза»!
Кажу тобі я: — «Оф корс»,
Що подамся на «диворс»!..

ПОЛІТИКА нас надула,
«ПЕРЕСТРОЙКА» — оминула.
РІПУ їли ми за німців,
РІДКО коли зводим кінці.
СТРАХ великі очі має,
СВАРКА всіх нас роз'їдає.
ТАНЯ, це ім'я жіноче,
ТЯГНЕ з нас москаль що хоче.
УВАН грошей має мало,
УКРАЇНЕЦЬ любить сало.
ФІЛОСОФ з нас кожний кутий,
ФІГА — наш трофей здобутий.
ХРУНЬ з ногами вліз в корито,
ХОХЛА — ще замало бито.
ЦЯЦЬКА — радість для дитини,
ЦИРК в нас майже є щоднини.
ЧЕМНІСТЬ — добра є манера,
ЧУБ — признака є фрасера.
ШКОДА — добра є наука,
ШКОЛА нам не йде без бука.
ЩАСТЯ тяжко нам здобути.
А «ЩЕРВИЦЬКИХ» — тяжко збутись.
ЮНІСТЬ від гроша дорожча,
ЮПКА — це гуцульська ноша.
ЯЙЦЕ в нас мудріше курки,
ЯНИЧАРІВ — більш ніж в турків.
Ь — Знак м'який у нашій мові —
Мов олійок рициновий.

Написано 1961 р.

Перероблено 1989 р.

Співаймо дружньо всі йому «осанна»,
Бо хоч не з'їде він з неба нам манни,
Надіймось всі та вірмо теж сильніше,
Що від старого не буде він гіршим.

А тепер дружньо, усі до одного,
Вихилім чарки аж до дна самого
За рік юнацький, за краще майбутнє,
Й щоб ворог наш заплакав на всі кутні!

Об'їсишся — нудно в роті,
Нудно завжди на роботі.
Нудно, коли ти голоден,
Нудно, як робить не годен.

Нудно, коли довги маєш,
Нудно, коли хтось ізлає.
Нудно гроші заробляти,
Ще нудніше — викидати.

Нудно, коли давить туга,
Нудно, як немає друга.
Працювати нудно в свято,
Нудно, як журби багато.

Нудно, коли ти є хворий,
Чи як боржник твій не скорий.
Нудно, коли переп'єшся,
Нудно, як з думками б'єшся.

Нудні вістки політичні,
Нудні сварки наші вічні.
Нудно «робить для народу»,
Нудно товкти в ступі воду.

Нудна є в статтях полова,
Нудна довга є промова.
Нудно ходить за збірками,
Нудно клоп'єт мат' з жінками.

Нудно — Сховай лапи,
Я до неї: — «скиднапий!»
Бо ще хто тебе «скиднапий!»
А вона мені: — «Яп-яп!»
«Ю дон'т мейк мі сек! Шарап»!!!

Отака мізерна «нендза»,
А така велика «єндза»!
Кажу тобі я: — «Оф корс»,
Що подамся на «диворс»!..

НОВОРІЧНЕ

ПІД НОВИЙ 1961 РІК

Гей, радуємось і в дружній атмосфері
Навстіж відкримо входові всі двері!
Не плачмо гірко за роком помершим,
Тішмось грядучим — Шістдесят Першим!

Ось, він в юнацькій вроді неповторний,
Надійний, щедрий, бадьорий, моторний.
Із його зору, немов з водоспаду,
Сила енергій б'є грімка каскада.

Ідім назустріч йому всі хрещені,
Та не забудьмо мати цент в кишені,
В противнім разі надіятись можна,
Що буде вона круглий рік порожня.

Вклонімся низько і будьмо веселі,
Хоч смуток з нами іде в паралелі,
Бо хто попаде в той день в його тіння,
Цілий рік буде як слота осіння.

Співаймо дружньо всі йому «осанна»,
Бо хоч не з'їде він з неба нам манни,
Надіймось всі та вірмо теж сильніше,
Що від старого не буде він гіршим.

А тепер дружньо, усі до одного,
Вихилім чарки аж до дна самого
За рік юнацький, за краще майбутнє,
Й щоб ворог наш заплакав на всі кутні!

Н О В О Р І Ч Н Е

Від давних часів так є:
Точнісінько рік-у-рік,
Як дванадцята проб'є,
Входить до нас Новий Рік.

Ясний усміх на устах,
Цвітуть рожі на лиці,
«Честерфілд» стирчить в зубах,
Кока-кола — у руці.

На привіт йому й шану
Усі п'ють за тостом тост...
Уся ніч пройде без сну —
Так між людьми завелось.

Сміхи й жарти звідусіль,
Мрій рожевих ціла тьма.
Никне смуток, тихне біль —
Для них місця тут нема!

Забудеться не одно:
Рата, даток, «лей-оф», «джаб»...
Ллється віскі і вино,
Пиво, кока й «севен-ап».

Уся н'чка, увесь день
Гоцки-кльоцки й тарарам.
Хоч головка наче пень —
По коліна море нам!

Що там, що хтось товче нас!
Ми скло товчем у цю мить...
Наші мрії у той час
В'ються димом у блакить.

І бажає собі рад
Кожний смертний чоловік,

Щоб приніс на Землю лад
Молодецький Новий Рік.

Врешті — буде, як дасть Бог.
А ми горем геп об діл!
Киньмо наші «ах» і «ох»
І засядьмо всі за стіл!

Вгору чарки! І так ми
Побажаймо всі собі:
Щоб лиш успіхи самі
Були в нашій боротьбі!

Щоб настав вже без гримас
Міжпартійний святий мир,
Щоб він завітав до нас
В кожную хату, в кожний двір!

Щоб народ позбувся пут!
Борцям сили й довгий вік!
Москві-врагові — капут,
А всім іншим — кольку в бік!

Грудень, 1959.

Н О В О Р І Ч Н И Й Т О С Т

Як лиш прийде Новий Рік,
Кожний смертний чоловік,
Який він не мав би пост —
Новорічний вип'є тост.

Чи великий, чи малий,
Чи розумний, чи дурний,
Чи багатий, чи злидар,
Чи той щедрий, чи скупар,
Чи аскетик, чи бабій,

Чи відважний, чи тюхтій,
Нормальний, чи маніяк —
Чарку вип'є цього дня.

Мудрий — щоб бути ще мудрішим,
Дурень — щоб стать розумнішим,
П'яний — щоб у рів не впасти,
Злодій — щоб було що красти,
Скупар — за свою печінку,
Бабій — за сусіда жінку,
Малий — щоби стать великим,
Тюхтій — щоб не бути диким,
Лежень — за м'якеньку софу,
Ледар — щоб діждать «лей-оф-у»,
Брехун — щоб брехнути вдало,
Жерун — щоб водилось сало,
Шахрай — за своє шахрайство,
Картяр — щоб цвіло гультайство,
Лікар — за усі хвороби,
Жінка — за твої утроби,
Критик — за автора блуди,
Той — щоб йому кольку в груди,
А коритник — нишком, скрито
За повнісеньке корито.

Хрущов вихилить «стакан»,
Щоб не підвів Казахстан,
Щоб не провалився там
Большевицький плян к'чортам.

За гольф-парті вип'є Аїк,
Кастро — за советський «рай»,
Де Голь знову щоб Алжир
Взнав нарешті, що це мир.

І ми вип'ємо також
За те, щоб Нікіта-вождь
Й Москва — мачуха стара
Дуба врізали нараз.

Щоб під звуки дзвонів, сурм,
Україна вийшла з тюрм,
І щоб рідний наш народ
Не знав горя, ні турбот!

Грудень, 1960.

ПІД НОВИЙ РІК 1963

І знов до нас йде Новий Рік.
Так, як торік й позаторік,
Як тому сто років назад —
Кожний його вітає рад.

На столі хліб, шинка, пиріг
І холодець з свинячих ніг,
Курка, індик і звій ковбас
І, врешті, хрін міцний як гас.

Щоби не став Господній дар
У горлі нам, ось тут нектар —
Славний напій і попихач
Знайомий наш старий «кібрач»¹).

Як голову не заслабу
Носиш ти днесь, ось там — «Омбў»²),
Пиво і «больс»³), «грала»⁴), коньяк —
Йди й вибирай, що тобі смак.

Напої ці (було це в піст)
Винайшов раз мудрець-статист,
Щоб, як сідять нам за обід,
Більше добра влізло в живіт.

Ти не кривись! Бери коряк
Та й пий, немов справжній козак.

¹ Аргентинське столове вино.

^{2, 3 і 4} — рід аргентинських горілок.

П'яним впадеш? Хіба ж це гріх
Бути ним раз під Новий Рік?

Новий Рік йде знову до нас,
Що принесе — покаже час.
Може добра і щастя міх,
Здійснення мрій — справжніх утіх?

Хто ж його зна. А може він
Закрутить нам, як в носі хрін?..
Буде вже так, як Пан-Біг дасть —
Сила ж Його, воля і власть.

А, покищо, друзі, мерщій,
Як велить наш звичай старий,
Випиймо тост усі до дна,
За те, щоб Рік Новий для нас

Ласкавий був на все добро,
Щоб хроном нам не пік нутро,
Щоб хрону він вже раз підніс
Всім ворогам під самий ніс.

ПІД НОВИЙ РІК 1964

Іде рік за роком,
Не звільняє кроку,
І час все стрибає скоріше.
Вже юність за нами
Накрилась ногами,
І старість назустріч нам дише.

Під Рік Новий, друзі,
Щоденній попрузі
Попустим на дірку хоч спряжку,
І чаркою віскі
Підкріпим хоч трішки
Свій гумор, хоч дуже це важко.

Бо чарка обильна
На біль чудодійна,
Введе нас у інше царство:
Позбудемся зразу
У душі вантажу,
Забудем за вічне злидарство.

Ось, дулю у жмені
І вітер в кишені
Як правило, носиш постійно,
А в серці по вінця
Гіркого гостинця
Насипала доля подвійно.

Це туга з журбою
Сплелися з собою,
Кінця їм немає, не видко.
Упав би в знемозі,
Та кріпить в дорозі
Надії маленька крихітка.

Хоч по вуха злидні,
Та ми не так бідні,
Як декому може здаватись:
Як ще в нас жевріє
Крихітка надії,
Тоді ми ще, друзі, багаті!

За неї, надійну,
Ми вип'єм подвійно,
Щоб нас не лишала ні кроку.
Дай Боже ще, друзі,
Діждать в нашім крузі
Нового, щасливого Року!

НОВОРІЧНІ ПОРАДИ

Якби так угадати,
Що принесе до хати
В дарунку Новий Рік,
Спокійно клався б спати,
Попивши собі «мати»¹⁾,
У ліжко чоловік.

Та ба! Пропала сплячка,
Бо крутить нетерплячка
І вдень, і уночі,
Ще й припіка гарячка
Й цікавості болячка,
Немов огонь в печі.

Кинь думати, гадати!
Що буде — не вгадати!
Дурні до цього ми!
Коли ж не можеш спати
І лінь бере читати —
Насонний лік візьми!

Не переймайся, брате,
Чи будеш ти багатий,
Чи бідний наче миш,
Чи будеш бодай мати
Щоб чобіт залатати
І на цигарку гріш.

Що буде те і буде!
Казали колись люди

¹⁾ Мата, згідно — зерба мате — південно-американський напій, щось наче б чай. «Мата», це лише дерев'яна або металева посудина, куди насипається мелену «жербу», заливається гарячою водою з цукром, чи без цукру, і смакчується відповідною руркою з посудинки.

Старі і молоді:
— Аби здорові груди,
Тоді й щасливим будеш,
Не скорися біді.

Грудень 1964.

ІЗ СМІХОМ У МАЙБУТНЄ

Що принесе нам Новий Рік?
Питання це старе, як світ.
Цікавиться ним чоловік
Підряд уже багато літ.

Що кожний хоче лиш добра —
Бажання також не нове.
На жаль, біда піде стара,
Нова натомість припливе.

І так іде за роком рік,
Десяток, два і три пройде,
І ти звикнеш увесь вік,
Але добра й так не діждеш.

Хоч може ти й не оптиміст,
Біди до серця не бери!
Не опускай додолу хвіст,
Всім нам жити,
Не сидіти,
Для загальної мети,
Не сидіти,
Дріматити,
А вперед пробоем йти!

Усім суцим
Невсипуцим,
Усім простим і кривим,
Всім товстюцим

Тож смійся, друже, бо сміх лік,
Якому р'вного нема.
Іди з ним у прийдешній рік,
Всі заборола ним ламай!

Грудень, 1965.

НАЗУСТРІЧ НОВОМУ 1971 РОКОВІ

Двері й серця відкривайте
Широко наостіж,
І Рік Новий зустрічайте,
Що йде до нас в гості.

Іде в красі неповторній,
Безжурний, юнацький,
Життєрадісний, проворний,
Бадьорий і хвацький,

Як, звичайно, бува кожний
Зелений молодик,
Доки час йому не вложить
На плечі колоди.

Не під силу нам вгадати,
Наперед збагнути,
Щоб чобіт залатати шкоти —
І на цигарку гріш.

Що буде те і буде!
Казали колись люди

1) Мата, згідно — зєрба мате — південно-американський напйток, щось наче б чай. »Мата«, це лише дерев'яна або металева посудина, куди наспнається мелену »жербу«, заливається гарячою водою з цукром, чи без цукру, і смочеться відповідною руркою з посудинки.

Призабудьмо спори, сварки,
Розбрат, безголов'я,
І пригубмося до чарки
Всім нам на здоров'я.

Побажаймо всі взаїмно
Собі з Новим Роком,
Щоб біда нас усіх спільно
Обходила боком;

Щоб нам «шафа добре грала»
Завжди, не ставала,
Щоб нас доля не цуралась
Як жид старий сала;

Щоби бідний став багатим,
Багач — ще багатшим,
Грубий щоб міг похудати,
Щоб худий став гладшим;

Щоб дівчата виходили
Заміж чимскоріше,
Щоби жінки не товстіли,
А стали стрункіші;

Щоб в цім році нас минали
Грижа, грижа, тумор,
Кожний з нас нехай...

Всім нам жити,
Не нидіти,
Для загальної мети,
Не сидіти,
Дрімотіти,
А вперед пробоем йти!

Усім суцим
Невсипуцим,
Усім простим і кривим,
Всім товстюцим

НОВОРІЧНІ ПРИВІТАННЯ

Сійся, родися
Жито, пшениця,
Всяка пашниця,
Щоб в хаті, в полі
Було доволі
Хліба й до хліба,
Каші й до каші
Фармерам нашим!
Щоб вони мали
Масло і сало!
Щоб добре жили
І багатіли!
Рост.ть товсті
Конта хороші —
У банках гроші,
Щоб наш робітник
Не був, як «бітник»,
Голий і босий
Простоволосий!
Щоб мав доляри
На хліб, на «кари»,
На «кекси»
Й «текси»!
Щоб релактори

Лаятись, гризтись
Вже перестали,
Щоб мирно стали
Жити між собою!
Щоб свою зброю:
Ручку, чорнило
Вживать зуміли
Не проти себе,
А там, де треба!
Щоб лить помийки
Збулись дурійки!
Щоб нас учили,
Завжди жили
Словом-ідою,
А не водою!..
Щоб науковці
Були толковці,
Свій розум мали,
Не позичали
Його ніколи
З чужої школи
В греків, латинців,
Жидів та німців!..
Щоб безкритичні

Наперед збагнути,
Щоб чобіт залагати мати —
І на цигарку гріш.

Що буде те і буде!
Казали колись люди

1) Мата, згідно — зерба мате — південно-американський напйток, щось наче б чай. »Мата«, це лише дерев'яна або металева посудина, куди насипається мелену »жербу«, заливається гарячою водою з цукром, чи без цукру, і смочеться відповідною руркою з посудинки.

Для нас ворожих,
За Україну,
Вільну, єдину!..
В кінці ми раді
Нашій громаді
Неполітичній
І політичній
Повіншувати
І побажати,

Щоб довго жила,
Датки платила,
Пресу читала,
Не позичала!
Щоб купувала,
Не оминала
Рідную книжку
Бодай на знижку!

Грудень, 1968

З НОВИМ РОКОМ 1973

З Новим Роком
Я високо
Підняв чарку й ковбасу.
За вас, друзі,
В нашім крузі
Тост високо піднесу!

З Новим Роком
Хай лінь боком
Омина нас, не чіпа.
Живим кроком,
Ще й з підскоком,
Кожний з нас нехай ступа!

Всім нам жити,
Не сидіти,
Для загальної мети,
Не сидіти,
Дрімотіти,
А вперед пробоем йти!

Усім сущим
Невсипуцим,
Усім простим і кривим,
Всім товстюцим

І худючим,
Усім п'ющим
І не п'ющим,
Всім горбатим і прямим,

Всім смирливим
І сварливим,
Усім мудрим і дурним,
Лисим, сивим,
Чорнобривим,
Улізливим і стидливим,
Всім відважним, положливим,
Усім старим й молодим

Привітання
І бажання
На весь довгий, круглий рік,
Не лежання,
Дармування,
А дерзання,
Поривання
І впертого прямування
Нині, завтра і ввік!

НА НОВИЙ РІК 1974

По закону, по старому,
Рік старий за нами.
Не зборовши перевтоми,
Натягнув ногами.

Як щороку, знов до хати
Входить Рік юнацький,
Хоч як «гіппі» він патлатий
Та зухвало-хвацький.

В одній руці трима «гат дог»,
В другій — кока-колу...
Зустрічайте його радо,
Застеляйте столи!

Їжте, пийте, веселіться!
Лихом в землю вдарте!
Підтягніться! Не журіться!
Гопака ушкварте!

Хто ж у день Нового Року
Буде сумувати —
Цілий рік на кожному кроку
Пеха буде мати...

Їжте, пийте, скільки влізе!
Дієту забудьте!
Хай кіт сірий її злиже,
А ви ситі будьте!

На Новий Рік раз упитись —
Не виростуть ріжки,
Від дієти відступити —
Не схуднете й трішки!

Я підношу тост високо
За фортуни ваші,
А ворогам нехай боком
Вийдуть кривди наші!

НА НОВИЙ РІК 1975

З віку у вік,
З року у рік
Такий звичай, традиція,
Що чоловік

ПОБУТОВЕ

ЖИТТЯ В ЛІТЕРАТУРНИХ ЖАНРАХ

Коли жінка з чоловіком любляться,
Наче пара голубів голубляться,
Їх держить любов, немов маґнезія,
Це — поезія.

Та коли вони собі байдужі,
За іншими цілять оком дуже,
А про себе кажуть: — Баба з воза!..
Це — проза.

Коли ж одне перед другим нишком
Скачуть в гречку, мов індик на вишку,
Аж ускочить котресь із них в яму,
Тоді мають — драму.

Як чоловік жінці кожну днину
За нізащо міря буком спину,
Дехто звик казати: — Це комедія!
Ні, це — трагедія.

Навпаки знов, коли жінка люба
Часто йому наминає чуба,
Чоловіки кажуть: — От, трагедія!
Ні, братове!
Тоді це — комедія!

Стрічати звик
Рік Новий, як патриція.

В той славний час
Кожний із нас
Злупить потрійну порцію;
Пива ж, вина
(Чарка без дна!) —
Загубить міру й пропорцію...

Через наш вік
Не один рік
Пролетів блискавицею,
Й ні один з них
Не зумів всіх
Вдоволими правицею.

Хоч з того ми
Давно самі
Прекрасний досвід маємо,
Але чомусь
Собі й комусь
Лише добра бажаємо.

Ну, нехай там
І далше нам
З бажань гих дуля з фігою —
Ми ж Рік Новий
Стрінем, як стій,
Піснями, не гирлигою.

Сядем кругом
Всі за столом
Над повною тарілкою,
Коли ж на мить
В горлі здавить —
Тоді попхнем горілкою.

За Рік Новий,
За молодий,

Тост піднесім якнайвище
За те, що знов
До нас прийшов,
Що нам до гробу рік ближче.

НОВИЙ РІК 1976

Гей, з дороги! Гей, на бік!
По липовім мості
Сімдесятий Шостий Рік
Їде до нас в гості.

За Рік Новий піднесім
Тост усі високо,
Чи ласкав нам буде всім,
Чи вилізе боком.

Легковажить він зиму,
Не зважа, що слизько,
Уклонімся всі йому
По-козацьки, низько.

Коли схоче він на нас
Вишкірювать ікли,
Не злякає тим ні раз —
Ми до того звикли.

Обступім його кругом
З пивом й колачами,
Щоби ласка рік його
Завжди була з нами!

Коли ж ласкав дарувать
Добрі кон'юнктури —
У сусідів всі підряд
Поздыхали б кури.

І з okazji також
Стукнімся чарками,
Хоч душею трясє дрозь,
Шпигає голками.

Як вже буде: так, чи сяк
Не наша це воля.
Нам хай пиво, чи кон'як
Буде на здоров'я!

ПАРАДОКСИ

Це діялось давно, бо в «діпівський» ще час:
Жили собі «діпіст» і «діпістка».
Він — романтик та ще й непоправний фантаст,
Вона ж — строга за те реалістка.

Випадково ось так, наче хтось їх ізпрат
Мов корову й коня до карети,
Вийшли вони разом на життєвий свій шлях
Тягать спільно родинні тенети.

Не така ще й біда життя спільно ділить.
Але ж прийде вона, хоч й не просиш,
Коли в куток бува їх загонять на мить
Невблаганні життя парадокси.

Він — письменник, поет, політичний діяч,
Талант в нього — дарунок Господній.
В приватному житті він, звичайно, партач,
В суспільному — трибун він народній.

Вона з вдачі не та: сім разів їй начхать
На всі Музи та вищі ідеї.
Спекульнути оце, проміняти, продать,
Гаман повний — її всі трофеї.

Отак вони не влад біду пхали вперед.
Він дивився на неї з-під лоба,
Вона ж знову собі так гадала: — Цей дід
Дурним буде до самого гробу!

— Талант в мене це — скарб! — Так сказав він їй раз.
Вона ж йому в цю ж мить відрубала:
— Я талант твій увесь проміняла б зараз
За півкіло баверського* сала!

*) бавер (нім.) — селянин.

НАЗУСТРІЧ ЖОВТНЮ

Жовтень. Листя жовкне,
Вітрисько гуля,
Пташина вже мовкне,
Німіють поля,

За дощиком дощик
Капає з висот,
На плоті горобчик
Скулився з гризот,

Що холодно, звісно ж
Іде вже зима,
А у нього пісно
І чобіт нема.

І в житті моєму
Жовтень ось, ось, ось!
Життя в невідоме
Кудись пронеслось.

Голова сивіє
І тягне до прич,
Уже не загіє
Ні жінка, ні піч...

Жовтень пройде скоро,
Прийде листопад.
В лиху таку пору
Й умерти нерад.

Опаде геть листя
З дерев і кущів,
Оголене віття —
Жертва для вітрів...

І в житті моєму
Прийде листопад,
Хоч, як всім відомо,
Дідько йому рад.

Станеш як поліно,
Волос полетить,
Блиснеш як коліном
Лисиною ти.

Гей, ентузіясте,
Порадь же мені!
Не дай духом впасти
В осінні ці дні!

Заспівай про весну,
Прошу тебе я,
Може хоч воскресне
Уява моя!..

Прийде весна. Вголос
Одуд загуде...
Пофарбуєш волос,
Як не підведе,

Чи візьмеш перуку
(Як краще тобі),
Але цю науку
Затям же собі:

Велика це правда
І стара як світ:
Розмалюєш пику,
Не змалюєш літ!

1960

І С Т И Н А

Скажу вам це, хоч я й не мудрець, —
Істина бо це, люди, не порожня,
Прийміть її всі щиро до сердець
І не гудіть, як вкаже й не мудрець,
Що можна і чого ніяк не можна.

Коли з нас хтось не був бодай дяком,
Співать не вчім, бо вийде з того кляпа,
Не буду я ніколи співаком,
Як голос мій мов у старого цапа.

Не будеш ти громадським діячем,
Як нервів ти не маєш твердших криці,
Той без знання все буде партачем,
Бо істину цю узяв він за дурниці.

Ось графоман. Та він ще не поет,
Хоч вже списав паперу цілі тонни...
Не мільйонер той, якому секрет
Муляє нерв, де взять йому мільйони.

Не є орлом маленький горобець,
Ні півень теж ославленим Карузо;
Не патріот той, діяч чи борець,
Хто душу вклав в своє товстюче пузо.

Не славний той, хто продає книжки,
А той лише, хто їх невтомно пише;
Не добрий той, хто виверта кишки,
Від доброго всміхаючись миліше.

Пан є не той, хто носу вгору дре,
А іншого він має за нізащо...
Хоч вчення це, як світ наш прастаре,
Та багатом не служить на нінащо.

Тож слухайте, хоч каже й не мудрець,
Ця істина, вам, люди, не порожня.
Прийміть її всі щиро до сердець,
І не гудіть, хоч вкаже й не мудрець,
Що можна і чого ніяк не можна.

1960

У Ч А С В І Д П О Ч И Н К У

Блукаєш із нудьги над берегом Спокєну,
Охлявши, без думок, тудою і назад,
Задивлений в струю запінєну, шалєну,
Заслуханий у гук невпинних канонад,
Що глухо дєсь лунають ген позаду
З високих круч стрімкого водоспаду.

Тут місиш ти не раз сипку піщану масу,
Чи грієш моцї в цей гарячий літній час.
Сховаєш хоч на мить закислу з уст гримасу
Як сонця п'єш тепло чи прохолодний квас.
Коли ж украй тяжка знеможе спека —
Бродиш в воді, мов по багні лелека.

В гарячому піску чи в прохолодних хвилях
(як ти дивак — замріяний фантаст)
Твій зір блукає ген по полі, гірських шпилях
Й зелених берегах, що з ними у контраст
Жовтаві піску простяглись полоси
Та неба синь високо у космосі.

Інакше знов цей мент, праобраз цей чудовий
Спостерігає он там реаліст.
Ми скажемо ось так, без жодної обмови:
У ньому бачить він цілком відмінний зміст.
Наприклад ось: В живих красках пейзажу
Він огляда лишень саміську пляжу.

Дітвора у воді хлюпочеться холодній,
Старші лежать підряд покотом у піску.
Там моди крик — панни в обновці своїй модній,
Чого не бачив ти на своєму віку:
Їх тіла — бронз, уста горять в карміні,
А груди й стан — втікають з-під «бікіні».

Гай-гай! Старі не раз казали люди:
— Хоч тіло вже старе, душа ще молода!
Ось вам панок, хоч і підтоптан та не нудить
Цим світом. Гляньте ось, як він там підгляда
Немов юнак (крізь темні окуляри)
Фігур дівчат напівсекретні чари.

Благословенна будь, хвилино відпочинку!
В тобі загостримо душевний різний смак.
Позбудемось турбот щоденних на хвилинку
І спільну нашу мисль ми висловимо так:
— Купатись у воді чи у своєму поті
Краще таки, ніж пріти при роботі.

1961

С О Б А К А

У гицля Грака
Жила собака.
Була примірна
І служба вірна:
Гавкала й вила,
Собак гонила
І котів клятих
Усіх з-під хати.
Так безустанку
З ранку до ранку
Гицля хатинку
Без відпочинку,

Безперебійно
Стерегла пильно
Від лиходіїв —
Драбів, злодіїв.
Часто бувало,
Що помагала
Собак ловити,
Щоб їх побити,
А на пошану,
Коли лиш пана
Свого узріла —
Хвостом вертіла,

І звикла зроду
Гавкати оду,
Що гицель наче б
Є друг собачий.
За це пан дому
Любив сірому,
Добру собаку,
І їй в подяку
Кидав із столу
Кістки додолу
І недогризки
З своєї миски,
Й дав в нагороду
Більшу свободу:
В день по болоті
Бігать по дроті...

Літа минали,
В безвість втікали,
І неборака
Бідна собака

Вже й постарілась,
Нюх загубила,
Стала кульгати,
Недобачати
Й недочувати.
Гицель з природи,
Хоч й держиморда
Славивсь собачий,
За вірну службу
Собаку й дружбу
Рішив людяно,
Чи, пак, гуманно,
Велів не вбити
І облупити,
Лише прогнати
Собаку з хати...

У нашім роді
Є теж породи
Як та собака
У гицля Грака.

П О Р А Д А

Брехливому не вір,
До пса зубів не шкір,
Із дурнем не стрічайся,
З ослом не сперечайся,
Із щедрим не йди пити,
З бовтуном — говорити.

З сумним не веселись,
З веселим не сумуй,
З шкідником не мирись,
З п'яним не дискутуй,
З багатим не рівняйся,
Бідного не цурайся,

Брудного не торкай,
Лихого оминай,
На скупця не надійся,
Із юрода не смійся,
З всезнайком не заводися,
З сварливим не сварися.

Як ці поради, друже мій,
Практикуватимеш як стій,
То завжди матимеш друзів
Вільше, як нищих ворогів,
Та будеш завжди жить між ними
Немов у Бога за дверима.

П І С Л Я С Е З О Н Н Е

Минув, пропав як сон, сезон веселий, літній,
Мов стрілив з батога, й не віриш, що нема.
Іде марудний час, нудний і непривітний —
З дощами ос'нь, фу! А з холодом — зима.

Спустивши носа вділ, клянеш в душі й зідхаєш
Та дивишся як вовк на посумнілий світ.
У розпачі нім'їм все рученьки згортаєш
На випнутий вперед кругленький свій живіт.

І спогади одні — лиш пам'ятки єдині
З безжурних і ясних вакацій літніх днів:
Ясних небес склеп'нь вгорі блакитно-сині
І синь озер і рік ввижаються мені.

Та ос'нь знов прийшла і дерева золотить,
Сльота накрила світ намоченим рядном.
Бррр! Кулишся в душі, мов горобець на плоті,
І мокнеш, як горщок на тичці верхи дном.

Гей, мрійнику старий! Хіба ж це що pomoже?
Кинь горе у куток та пам'ятай, що все ж
Хоч головою в мур ударить завжди можеш,
Та дірки в ньому ти ніколи не проб'єш!

Не кисни й не марудь, хоч холодно й волого,
Та носа підіймай угору, вище веж,
Бо як за зиму цю не витягнеш ще ноги,
То знов до теплих днів напевно доживеш!

Г І П О Х О Н Д Р А

Бідна пані Дора —
Безнадійно хвора.
Всі хвороби світу
Не дають їй жити,
Мучать бідну жінку,
Не дають спочинку.

Доле моя, доле!
Тут болить, там коле,
Тут дере, то ломить,
То, мов голку встромить,
Там пече, тут штрика —
Ходить як каліка.

Ходить, світом нудить:
Поболкують груди,
Ломлять усі кості,
Беруть часто млості,
Болять сильно крижі,
Коло пупця ріже,

Крутять завжди руки,
Ноги, немов дрюки,

В голові аж тріска
Та гуде у висках,
У хребті так ние
Аж в очах темніє,

Болять часто зуби,
Потріскались губи,
З шлунком криза вічно:
Раз запре критично,
То знов, хай їй трясця,
Вхопить «швидка Настя».

Стогне безнадійно,
Наріка постійно...
Та як їсти сіла,
Вмить вам змолотила
Божих дарів стільки —
За дві молотілки!

КОЛИСЬ І СЬОГОДНІ

Їхав козак колись верхи на кобилі —
Рижій, карій, гнідій, сивій, може й білій.
А кобила боком вигравала,
Бігла рівно риссю, підстрибала.
Тримавсь козак сильно за вуздечку,
Щоб кобила не скинула з сиделечка...

Козаченька і кобили нема нині,
Зате жінка часто їздить на мужчині.
Везе жінку чоловік, спустивши вуха,
Що вона йому не скаже — а він слуха.
І керує ним, як хоче, без вуздечки,
І не фиркне в н, не скине з сиделечка.

РОЗПОВІДЬ МИКОЛИ ГОРІШНОГО

...Оце очі знову мають тризну:
Ось сусідка вішає білизну,
А я сиджу й нишком від порогу
Подивляю стан її і ноги.

А вона — як ластівка зивається
Та ще й кокетливо посміхається,
А як гляне зизом в мою сторону —
То по серці мов хто тягне борону...

Отак, задивившись, я міркую
Про грішні чини собі й не чую,
Аж тут ось, хтось хап мене за ковнір —
Жінка з-заду, мов австрійський жовнір!

З люті, наче гриб їдкий посиніла,
Збісилась, сказалася, запінилась,
Тремтить уся і сердито лається
Та до мене скаче, присікається:

— Ах, ти, драбе! Ах, виродку дідька!
То тобі ще в голові сусідка?!
Оце тобі! — Та й мене з розгоном
Тарах-тарах страшним макогоном!

— Ай-я-я-яй!!! Ти здуріла, жіночко?
Перестань же, бо вмру за хвилиночку!
Не бий мене! Прости мені, грішному,
Слузі твому Миколі Горішному...

1960

РЕШІТКА

Раз післала мене жінка до сусідки:
— Іди — каже, — і позич мені решітки.
Та не довго, чуєш, старий, там ти гайся,
За п'ять хвилин та додому повертайся!
Я послухав і, зібравшись дуже скоро,
До сусідки причвалав я в саму пору,
Бо сусіда не застав я в цей час вдома —
Десь пішов він, чи поїхав — невідомо.
Я з порога кажу зразу до сусідки:
— Чи для мене ви позичите решітки?
— Чому би ні! Та де вона, я не знаю,
Пождїть хвильку, я піду та пошукаю.
Пішла вона до комори і шукає,
А решітки, як на злість вам, десь немає...
Мені врешті надокучило чекати,
Пішов і я помагати їй шукати.
Як зачали ми шукати цю решітку,
Я забув геть, що вертатись маю швидко.
Довго-довго ми шукали та, на лихо,
Сусід прийшов ненадійно в хату тихо.
Як зачув він, що щось возиться в коморі,
Зайшов туди, взявши в руки добрий сворінь,
Як побачив, почав бити, де попало,
Мене, наче kota того, що з'їв сало.
Ледве вирвався я з хати і з розгоном
На дорогу, аж тут... жінка з макогоном!
Давай мене з усіх боків обкладати:
— Як ще довго на решітку маю ждати?!
Страху, болю і сорому ж я наївся,
Втікав скоро... аж на мості опинився.
Що ж робити? Аж тут мисль прийшла
[спасенна:
Скочить в воду?..
Б-ррр! Водичка ж бо студенна!
Що ж робити — чи скакати, чи вертати?
Вибрав друге і поплентався до хати.

Тепер з хати не вилажу ані кроку,
Лежу тихо й вилизую свої боки.
Не піду я уже більше до сусідки
Позичати проклятущої решітки.

1962

ФІЛОСОФІЯ ЖИТТЯ

Жінка лаялась завлято,
Чоловік мовчав.
— Чому змовчуєш їй, свате?
Сват його спитав.

Як би мені таку бабу,
Клянусь, на чім світ,
Я б роздер її як жабу,
Жбурнув би за пліт!

Цей, понюхавши табаки,
Рек: — Річ не страшна...
Не боїться вовк собаки
Та гавкіт мина.

1962

СПЛІТКА

Хтось пустив мені на сором сплітки,
Що я ніби ходжу до сусідки.
Сплітка пішла поміж люди швидко —
Бідна ж моя, невинна сусідко!

Що ж робити? Я зібрався швидко
Та й побіг до неї: — Гей, сусідко!
Чи ти чула оту грішну сплітку,
Що пішла між люди дуже швидко?

Стали раду радить я й сусідка.
Рада була добра, влучна, швидка:
Нехай буде правда, а не сплітка,
Що з сусідом любиться сусідка...

1959

ПОПРАЗНИЧНЕ

У голові закрутилось,
Заболів живіт.
Сумно дивиться Гаврило
З-під лоба на світ.

В горлі нудить, мліють руки,
Двоїться в очах.
Від тяжкої тої муки
Почорнів аж страх.

Вже немила йому хата,
Ні діти, жона...
Вчора свята справляв в свата,
Сьогодні кона.

Стогне, крекче, ледве дише,
Не хочеться й жить...
Зарікається, що більше
Не буде вже пить.

На це жінка відрубала:
— Говори, здоров!
Відпекувавсь циган сала
Та й усе споров!

1965

КАЛЯМБУР ПРО П'ЯНИЦЮ

Я ішов додому, п'яний трішки,
Не хотіли слухать мене ніжки,
Несли мене, кляті, попід плотом,
То в кропиву, то в рів, то в болото.

Отак шкандибав я, п'яний трішки,
А за мною нісся хихіт-смішки.
То сміялись з мене добрі люди:
— Ой, намочилася та приبلуда!

Як добивсь додому, п'яний трішки,
То дістав я добре на горішки.
Вилаяла жінка ще й побила
І у хату спати не пустила.

Що ж робити? І я, п'яний трішки,
Простягнув прокляті свої ніжки
У куці кропиви коло плота,
На стежечці посеред болота.

Цілу нічку пес мій вірний Брисько
Не пускав нікого сюди близько —
Проганяв собак усіх з города:
— Тихо, кляті, бо тут спить господар!

1966

СІЛЬСЬКА ІДИЛІЯ

Причесавши чуба сяко-так,
Вийшов з хати молодий козак
Й загумінком, стежкою в підскок
Побіг прямо до дівки в садок.

Перелізши обережно тин,
Разів кілька тихо свиснув він,
І на свист той у місячну ніч
Вийшла дівка йому назустріч.

І зійшлися вони у саду —
Обняв козак дівку молоду:
Шепіт, хихіт, поцілунки влад
Чув і бачив густий, старий сад.

Та ще й місяць, що нишком згори
Поміж віття цікаво зорив,
І часами, дивлячись на це,
Ховав повне за хмарку лице...

Раптом десь, не знати як і звідки,
Появився батько з-за повітки —
Утікай, козаче, і то швидко,
Бо ціпок у нього в руках видко!

Побачивши таке лихе діло,
Козак змився, аж зашелестіло
Між кущами у напрямку тину.
Лиш почув: — Ах, ти, собачий сину!..

1967

У С Л Ь О Т У

Надворі страшна негода:
Вітер і сльота,
Вигнати з кімнати шкода
Навіть і kota.

Вітер віє, реве, свище,
В комині дуднить.
Вода з ринви у бочище
Стіка, хлюпотить...

Принишк, скулився в завулку
Волоцюга-пес.
Біжить тип якийсь, як курка,
Обмоклий увесь.

До тополі летить гава,
Сіла на вершку...
У кімнаті півтемрява,
Наче у мішку...

Устав з ліжка, потягнувся
Поет-гуморист,
Надвір глянув, аж здригнувся —
Дощ і вітру свист.

І, згорнувши пальці в пучку,
Стукнувся в чоло,
Взяв папір і вічну ручку
Та й сів за столом.

Думав, хмурились, дививсь строго
Крізь вікно на світ,
Та надхнення нині в нього
Як наплакав кіт.

Із думками лиш скандали,
Хоч лобом товчи,
Теми геть порозбігались,
Хоч плач і кричи.

Так, мабуть, уже є зроду:
Мов за тяжкий гріх,
Важко є в таку негоду
Видушити сміх...

Позіхнувши, скинув капці,
Щось пробурмотів,
І, простягнувшись на канапці,
Мирно захропів.

1968

НАУКА ЖИТТЯ

Як бігав він за нею,
Божився патетично:
— Йй-бо, тебе кохана,
Люблю я платонічно.

За рік, як поженились,
Кривився він трагічно
Й казав, щоб відчепилась!
— Люблю... Так... Механічно.

Та десять літ минуло —
Десь ділась його мова.
Мовчав, сціпивши зуби,
Ніхто не чув і слова.

ДОТЕПНА ВІДПОВІДЬ

Раз сусіда питала сусідка:
— Щось, сусіде, вас довго не видко!
Заходіть же частіше в мій дім,
Не бійтеся, я вас там не з'їм!

Сусід з дотепом їй відповів:
— Не боюсь я жіночих зубів,
Та язиків жінок і бабусь
Признаюся, що таки боюсь.

1968

ПІСНЯ ПРО «МІНІ-СКІРТ»

Хоч від праці ледве дишеш —
Вірш веселий радо пишеш.
Розвеселює ввесь світ
Коротенька «міні-скірт».

Іде дама дрібним кроком,
Глядить згори гордим оком.
Вітер віє-повіває,
«Міні-скірт» їй піднімає.

Дама має жінки звичку
І піддержує спідничку,
Та коротка спідничина —
Не затиснеш між коліна.

А за дамою услід
Дивиться Адамів рід:
Парубки, вдівці, жонаті,
Молоді й діди горбаті.

Дивуються старі люди:
— Що ж за мода завтра буде?
Чи не буде кожна діва
Ходить як прамати Ева?

1968

ХВАЛЬКО

Хвалився раз так графоман,
Усім пускаючи туман:
— Я напишу такий роман,
Краще як Павлович Іван.*)

*) Іван П. Багрянний.

Зачав наш геній хвалькуватий
Шморгати носом та писати,
Чорнило і папір псувати,
Думки чужії підшивати.

Із того вийшов твір-невдаха —
Літературна саламаха.
Не розбере його й собака,
Ані сам графоман-писака.

КАЛЯМБУР ПРО МАКОГОНА

Іван Макогін
Як палець, один
Жив собі самотно,
Тихо, непомітно,
Наче й не жив він.

Сам він «бїду пхав»,
Сам білизну прав
Не чужу, а власну,
А робив це, ясно,
Бо жінки не мав.

Так життя йому
Набридло, й тому
Оженивсь, нїврочку,
Щоб було сорочку
Випрати кому.

Тепер Макогін,
Хоч вже не один,
У вільні хвилини
Своє і дружини
Бїлля пере він.

Жіночка пуста:
Малює уста,
Носить брансоleti,
Курить сигарети
І не хоче встать.

Трактуює його
Як служку свого,
Назива ледачим
І сином собачим
Ще й гонить кругом.

Тепер Макогін,
Як вже не один,
Каже: — Розведуся!
Більше не женюся —
Хай вам, жінки, хрін!

СТРАХОВИЩЕ

Брехати вам не буду,
Я бачив нині чудо:
Таке страшне страховище,
Таке чудне видовище
(Не сон це, ані облуда):
Голова — ботокуда
Кудлата, патлата,
Вусата і бородата.

Брудний, немов безрога,
Що вилїзла з барлога.
Ішов, як обмокла квочка,
Зїгнувшись у вудочку,
Навипуск драна сорочка,
Штани в латках у дудочку.
Розхристаний, босий,
Невмиваний, простоволосий,
Дивився з-під лоба тупо,
Придурковато-глупо
Справжній дикун з пралїса,
Собою нагадував бїса.

Побачивши отакого «дядька»,
Душа моя опинилась у п'ятках,
І я кущами, полями
Накивав скоро ногами.
Трясуся й тепер як у грипі —
Отак злякав мене той «гіппі».

1969

НА ДІСТІ

В голові крутиться як у Велику П'ятницю,
Ноги угинаються наче у старця,
Руки як у хворого, що дістав пропасницю,
Обличчя посинїло наче у мерця.

На пості дієтному де ж ти ділась, сило?
А їсти, ой, хочеться, хоч камінь цей їж!
Охляло, опало геть, як ганчірка, тіло,
А голод вам кишки тне, наче тупий ніж.

На снідання піднесуть вам вітамінів,
На обід начислять сорок три кальорій,
На вечерю подадуть мінералів...
Хоч би хліба більше зо дві округинки!
Хоч би м'яса шматочок ще (ви ж не хворий е!)...
Хоч би склянку пива маленьку додали!..

Якщо ви мрійник є, то, на здоров'я, мрійте,
Бо мріять можна навіть й на дієті,
І в уяві своїй їжте собі й пийте
Та думайте про все, але не про котлети.

У нас казали: «Дурний думками ситий».
Хоч правда це є, біди в цьому немає.
Вона в тому, що ти як пес той битий
Усюди влізеш, де кий тебе чекає.

Потрїбна тобі оця вся голодівка
Так як у возі десь поламане дишло...
Казала баба, коли ще була дівка:
— Немає лиха, щоб на добро не вийшло.

Ось навіть із тої дієти скупії
Ти можеш таки дечого навчитись,
Наприклад, хоч би й мудрости такої:
Вагу набути легко, а тяжко загубити.

1970

УКРАЇНСЬКА ГУСЯ-СЮСЯ

У суботу забавлялись:
Їли, пили, танцювали.
Вальса, польку, фокстрот, твіста
Витинало пар щось двіста.

Був і мазур хвацький-ляцький
І оберок завад'яцький,
Вугі-бугі, тарантеля —
Аж тряслися стіни й стеля...

А в неділю усі рано
Почувалися погано:
Десь з-під серця рвали млості
І боліли усі кості.

У Грицька був сон поганий,
Федько лежить ще десь п'яний,
Іван також на підпитку,
Степан загубив калитку.

В Левка, Юрка і Миколи
В носі крутить як ніколи,
Осип подер черевики,
Луць натер мозіль великий.

В роті Хоми гірко стало
(Ну і випив він немало),
А Семена, хай їй трясця,
Ухопила «швидка Настя».

Жінки, у танці хоробрі,
Також чуються недобре:
У перинах Катерина —
Не помага й аспірина.

Ірку в горлі давить, нудить,
Гандзі ніхто не розбудить,
В Гапки наче є пологи,
Вірі аж набрякли ноги.

Стогне Варка як на муках,
В Зоні нема закаблука,
А в Марусі гуся-сюсі
Безустанку гуде в усі.

Інші дами і панове
Виглядають наче сови,
Ходять наче з хреста зняті
Танцюристи всі завзяті.

Нема в них охоти, сили —
Наче ніч всю молотили.
Та пождіть! Прийде субота —
Повернеться знов охота.

1970

ЛІТАЮЧІ ТАРІЛКИ

Сваривсь Явтух із Вірою,
Назвав її «мортирою».
Назвав би хоч «мортирочка»,
А так — сказала Вірочка,

Скипіла, ізжахнулася,
На нього замахнулася
І доброю прицілкою
Розбила лоб тарілкою.

Маленька доня Ірочка
Спостерігала крізь дірочку,
І так казала, граючись:
— В нас тарілки літаючі!

1963

НОВОМОДНІ ЗАЧІСКИ

Чудні є сьогодні
Моди новомодні,
Між ними й зачіски
Жіночі всі модні.

Ось, автом до кіна
Їде мадам Ніна,
А в неї фризюра,
Як копиця сіна.

Клясичну фігурку
Має мадам Мурка,
Та, на жаль, фризурку,
Як облізла курка.

Загубивши мірку,
Мальований в Ірки
Волос на червоно
Наче у вивірки.

Була б гарна панна
Бльондиночка Ганна,
Як би так зачіска
Була бездоганна.

Але вона носить
По-«гіпівськи» коси,
Що схожі на патли
Відьм простоволосих.

Була б пані Галя
Вродлива, як ляля,
Якби нові моди
Мудро оминала.

Навіть діда пара —
Бабуся Варвара
Малює волосся
В барву ягуара...

Ой, чудні ж сьогодні
Моди новомодні,
Чудні ті зачіски
Жіночі всі модні!

До них ще примірте
«М'ні» й «максі скірти» —
Хоч став даму в просі,
В'рте, хоч не вірте!

1970

Н А У К А

В соняшних сережках
Поля, як мережка,
Поміж жита в'ється
Ген хвиляста стежка.

Стежкою отою
Вільною ходою
З дівчиною хлопець
Ішов молодію.

Йшли та розмовляли,
Тихо хихотали,
Приставши на хвильку,
Любо цілувались.

Та якось нечайно
Він повівсь нахально —
Піддав йому чортик
Думку злу, одчайну.

Та дівчина мила
В цю мить як вцідила
Його в ніс так кріпко
Аж юшка полилась...

За дурість безмежну
Дістав він належно.
Буде обходитись
Тепер обережно.

1969

К Р У Т І Ж

Ходором мільйони літ
Крутиться довкола світ;
Всі планети і сонця
Без початку і кінця
Обертаються вкруг осі
По орбітах у космосі.

По орбіті своїй вздовж
Земля крутиться також.
А на землі без пуття
З первопочину життя,
Як наказує природа —
На крутіж є вічна мода.

Ось для прикладу візьми:
В танці крутимосся ми,
Біда кожному із нас
Крутить голову ввесь час.
Вода крутить в млині кола,
Кола ж — камінь докола.

Вусач крутить довгий вус,
Поворозники — мотуз.
Жінка крутить (та ще й як!)
Макогоном, як тре мак.
Щоб у ліс не йшла наука —
Вчитель крутить учням вуха.

Крутить хвостиком теля,
Грашкою — немовля.
Перевесла крутить жнець,
Шкіру крутить в руках швець.
Хлопці — голови дівчатам,
Москаль — юра демократам.

Виверчує дірку свердл,
Мотор крутить пропелер,
Рулем крутить все водій,
Вир крутиться у воді.

Сильно крутить хрін у носі,
Крутять дами всі волосся.

Все, що може, в час пригожий
Крутить, крутиться як може.
Крути, крутись і ти, друже,
Не турбуйся нічим дуже.
Як біда вертить тобою,
То ти закрути бідою!

1972

НА ПЛЯЖІ

Народ як заляже
Покотом на пляжі,
На пісочку білім,
Запашнім, нагрітім,
Тіло попри тілі —
Що й ніде ступити.

Стареч і малята,
Парубки, дівчата,
Чоловіки, дами,
Батьки із синами,
Дядьки із тітками,
Бабусі з дідами,
Мамусі і донці
Смажаться на сонці.

На пісочку білім
Тіло попри тілі...
Сонце й ніде тіні,
Лише скрізь «бікіні»,
Даль, хвилі блакитні
І тіла тендітні

Блєнькі жіночі,
Бронзові дівочі,
Як світло у тіні
Мотилів вечірніх
Ваблять там охочі
Чоловічі очі.

На пляжі народу —
Не пройдеш у воду...
Я скинув сорочку,
Лежу на пісочку,
Дивлюся на хвилі,
Спинюся на тілі
В «бікіні» закуте,
До пляжі прикуте.

Дивлюся і... мрію,
Печуся і прію,
А на прохолоду
Скік собі у воду.
Коли ж вийду з пляжі —
Мов виліз із сажі.

1971

До куми Явдохи
Прибігла Горпина
Побалакають трохи
Про всякі новини.

Стали обертати
Обі язиками,
Все перевертати
Догори ногами.

Питає Явдоха
У куми Горпини:
— А як там небога
Горбата Мокрина?

— В Мокрини хатини
Розлазяться стіни.
Чоловік п'яниця
Й на лом не годиться!

— А знаєш це, кумо, —
Хто б оце подумав,
Що дідо Євгеній
Хворий на легені!

— Чи знаєш ти типа,
Оцього Пилипа?
Вусатий, патлатий —
Похожий на «гіппа»!..

Ой, біда з бабами —
Мелють язиками!
Роблять цокотухи
Завжди слона з мухи.

У баби Горпини
Стоять цілі стіни,
Чоловік був п'яний
Лиш у день різдвяний.

Про діда легені
Бабські теревені,
Впав був лиш дідисько
Коли було слизько.

Язичок натріпав
Брехні й про Пилипа,
Бо в нього, по правді,
Є лиш бакенбарди.

Ой, біда з бабами —
Мелють язиками!
І що тут зробити,
Щоб їх в'дучити?

По правді сказати,
Треба б так зробити:
Язички ім втяти,
Мозки доточити.

1970

Не один минув вже рік,
Коли жив раз чоловік,
Панько Хитрий називався,
Бо хитрістю відзначався.

Йому була (так бува)
Непотрібна голова,
Бо уми він, що поїв,
В животі вмістить зумів.

Раз Панько рубав дрова.
Зирк: йде кум Іван Сова,
Йде й до нього повертає,
Привітавшись, питає:

— Чи ти, куме, таке знаєш,
Як смикалка виглядає?
— Ні, не знаю, — Панько каже.
— А взнать хочеш як?
— А як же!

Закотив кум св'ї рукав,
Руку на пеньку поклав
І до Панька каже так:
— Бий, що витрима кулак!

Панько, плюнувши у руку,
Розмахнувся, немов дрюком,
Іван руку назад смик —
Панько по пеньку як впік,

Як вперіцив він, псявіра,
Аж із пальців злізла шкіра.
Скочив з болю, застогнав.
А кум: — Ги-ги! Ну що, взнав?..

Цю научку мус-не-мус
Намотав Панько на вус

І чекає на нагоду,
Щоб комусь зробити шкоду.

І нагода раз прийшла:
Дорогою до села
Іде Панько, коли глип:
Йде назустріч кум Пилип.

Панько злобно усміхнувся,
До Пилипа повернувся —
І готовий в нього плян,
Згідно як навчив Іван.

Привітавсь Панько й питає,
Чи Пилип часом не знає,
Чи не чув він, не від'ав,
Як смикалка вигляда?

Пилип думав, думав, думав,
Врешті каже так до кума:
— Не чув, куме! А ти знаєш?
— Сказать тобі?

— Ще й питаєш?

Та сук нараз для Панька:
Де ж знайти йому пенька?..
Дивиться кругом, шукає,
Та пенька ніде немає.

Та Панько не в тім'я битий —
Знайде раду, що зробити:
На лице рукою лізе
І так каже: — Бий, що влізе!

Розмахнувся Пилип, як міг,
Вдарив кріпко, звалив з ніг,
Простягнувся серед дороги
Кум Панько, задерши ноги.

Ішов Панько, спотикався,
Йдучи, дуже дивувався,

Що кум йому так вчідив,
Але пальців не побив...

Від давніх у нас віків
Досить хитрих є Паньків.
Хоч їх усі добре били,
Та розуму не навчили.

1972

КОЛИ З МУХИ ЗРОБЛЯТЬ СЛОНА

Раз сказав Захарій
До куми Варвари,
Як танцював з нею
Фокстрота упарі:

— Гей, кумасю мила,
Сказати б до діла:
Танцювать з тобою
Легко, як на крилах...

Варка, як шалена,
Біжить до Олени
З хвальбою: — Захарій
Залицявся до мене!..

Ще вона не встигла
Вийти, як побігла
Заскаливши зуби,
Олена до Люби:

— Ти чула? Захарій
Влюбивсь у Варварі.
Вчора цілувались,
Танцюючи впарі!..

З уродження Люба —
Правдива загуба:
Язик в неї довгий
І дірява губа.

Гапку зустрічає
І пита: — Чи знаєш?
Захар киди жінку,
З Варкою втікає...

Побачивши жінку,
Гапка за хвилинку
Всю їй розказала
Брехливу новинку.

Тепер у Захарка
Повсякденна сварка,
Така, що не згасить
Її, мабуть, й чарка.

І бідний Захарій
Втіка від Варвари,
Бо її боїться
Як Божої карі.

1972

НА ГОЛОДІВЦІ

Погана є справа у голоді жить,
Та гірша ще жить в переситі,
Носити великий товстий свій живіт
Життя все по білому світі.

Голодний надійно глядить хоч на світ,
З надією міря ногами,
Що прийде хвилина долать апетит —
Тоді він бика з'їсть із рогами.

А той з переситу повсякчас стражда
Постійно, ковтаючи жалі,
Що з всіх бід найгірша є його біда —
Душитись у власному салі.

Для нього вже доступ на десять замків
Закритий до масла і сала.
Добро це насущне, о, жалю гіркий,
Для нього корова злизала.

Ось він на дієті свій вік корота
І каторгу має подвійну:
Носить тягар лютий свого живота
І «плюс» голодівку постійну.

Рядки ці для тих, хто дієти не зна,
Як сповідь вони всі є щирі.
Я каторгу цю теж, як міх борошна,
На власній зносив уже шкірі.

1972

ВТРАТА, ЯКОЇ НІХТО НЕ ПОВЕРНЕ

Я їду, я шукаю весну,
Я біжу, здоганяю весну,
І на яву й також під час сну.
Та вона від мене утікає,
Ще й язика мені виставляє,
Ігнорує мене і цурається,
І з гримасою від мене відвертається.

Я кричу їй услід: — Подожди!
Я благаю, прошу: — Подожди!
Вона ж гнівно мені: — І не жди!
Не мрій навіть, щоб мене дігнати,
Шкода й труду собі завдавати!
Хіба ж тобі зі мною рівнятися?
Коні будуть всі з того сміятися!

Супутниця твоя ось — дивись:
Хочеш шкiрся, не хочеш — кривись,
Радій собі з того чи журись!
Я зирк назад: Доленько ж проклята!
Іде баба стара, ще й горбата,
Кульгаючи, по болоті чалапає,
А їй з носа на бороду капає.

Я кричу до неї: — Забирайся!
Я відмахуюся: — Не займай!
А вона глумливо: — Постривай!
Хіба ж тобі не відомо й досі,
Що подруга тобі тепер, це я — осінь.
Просвистав ти весну й літо даром,
Тепер мною будь вдоволений, нездаро!

1972

НЕВГОДА СТАРІЙ БАБІ

Лізла баба догори,
По драбині лізла, звісно,
З щабля на щабель ступала
І крєктала,
І стогнала
Так болісно,
Так жалісно,
Ще й до того нарікала
Злісно:

— А чорт його побери!

Тяжко, важко
Старій бабі
Спинятися, як тій жабі,
По драбині догори!..
Але лізла догори
На горище по драбині.
На один щабель ступила
І зломила
Та й злетіла
Із драбини
На долину.
Сидить, крєкче, нарікає,
Промовляє:

— А чорт його побери!

Ой, ой, спина!
Ой, коліна!
Ой, проклята ця хвилинка
Впасти сторчака згори!..

1972

Х Т О Т У Т В И Н Е Н ?

Підробивши міну строгу,
Мила Віра раз підлогу,
На колінах шурувала,
Ганчірками витирала.

Від роботи ноги нили
Та ще й крижі розболілись.
Закінчивши мить підлогу,
Ледве дихала, небога.

Відпочити ще не встигла,
Як біда у хату вбігла:
Увійшов господар хати —
Пан Прокопій його звати.

На ногах наніс болота —
Ой, пропала ж вся робота!
Віра в страху занімала,
Мало-мало не зімліла.

Чоловіче! Бійся Бога!
Подивись на свої ноги!
Не міг ти чобіт обтерти
Перед тим, як в хату впертись?

Що з тобою, гей, Прокопе?
Чи не осліп ти вже, хлопе?
Чи думаєш, ідіоте,
Нема в мене більш роботи?

Прокіп, витріщивши очі,
Вогнем скипів, півнем скочив:
— Ти дивися, яка цяця!
Гроша не варт твоя праця!..

Вмить обоє як зчепились,
Немов бурі дві ввалились
Несподівано до хати
Тишу й спокій розігнати...

Посварились ще й побились,
Розійшлися, розлетілись...
А хто ж винен тут у цьому,
То розсудіть ви по-свому.

1973

Г О Л О В А

Так вічно на світі гршному бува,
Що напрямом тілу дає голова.
Тому вона ролю грає найвиднішу,
За усі частини тіла найважлишу.

Функцій їй багато надала природа,
Щоби не стирчала вона як колода:
Говорити, слухать, нюхати, дивитись,
Дихать, їсти, пити, капелюх носити,

Курить цигарети, крізь зуби плювати,
Нюхати табаку, на здоров'я чхати,
Гикати, коли вас хтось згадати може,
І хропіти сильно під час сну на ложі...

Голови є різні: порожні як бодня,
Є з м'ягеньким т'м'ям, є з твердим як довбня,
Є набиті умом, половою теж,
Є хитрі, є мудрі і дурні без меж.

Є голови легкі, є також важкі,
Є цінні й не варті побитих горшків
Є голови криті і є непокриті,
Є свіжі й повсякчас мов м'шком прибиті.

Є такі, що мають назву — капустані,
Трапляються часто також — гарбузяні,
Мокрі, бідні, буйні, лисі, волосаті,
Причесані гладко й нечоси-патлаті...

Мають голов кожна із організацій,
В ООН також має кожна з делегацій,
А собі вроїла в голові Москва,
Що вона є «міру всему голова».

Різних голів стільки наплодилось нині,
Що їх не злічити навіть на машині.

ВСЕЗНАЙЩИЦЯ

Хоч Тодорка
Як махорка
Безпросвітна,
В неї вдача
Є гаряча
І амбітна.

Хоч до школи
І, ніколи
Не ходила, —
Всі розуми,
Усі уми
Переїла.

Хоч до того
Ще й нічого
Не читає —
Всі секрети
Йї без газети
Вона знає.

Вона знає,
Хто де має
Який клопіт:
Хто вженився,
Хто розвівся,
Нащо попит.

Що Параня
На снідання
Наварила,
Що Варварка
На Захарка
Говорила.

Та одного
Вона того
Лиш не знає,
Що їй, дівці,
У мак'вці
Не хватає.

Що там видно
Необхідно
Щось зробити?
Щось утяти,
А щось взяти
Доточити.

П О Р О Ж Н Е Ч А

Про що писати, коли нема теми?
Хіба отак про все і про ніщо?
Як порожнечі не потрібні схеми,
То й голові порожній їх пощо?

Хоч в голові від всяких дум роїться,
Та всі вони порожні як рукав...
Хіба ж писать, як вітру куц боїться,
Чи як очима половити гав?

Порожня думка здоганя порожню,
А в голові порожньо, аж дуднить,
І ти питаєш сам себе тривожно:
— Хіба ж із пустки можна щось створить?

— Чому би ні! — почувся в душі голос. —
Ось ти подумай лише так, як сл'д.
Візьми, наприклад, цей порожній колос —
Він видав зерно — життєздатний плід.

Хоч голова порожня як макітра,
Але фіялки рясно в ній цвітуть.
В пустій кишені маєш подув вітру,
В порожній жмені дулі всім ростуть.

— Нема! — сказала, і тицьнула фігу...
Труба порожня завжди голосна.
Сказать багато можна і на міги,
А пустка важча м'ху борошна.

Брехня, що хтось там не дістав нічого,
Бо все ж таки облизня він дістав.
Найбільший клопіт дасть вам той, в котрого
Довбешка завжди як бочка пуста.

Тому ось так, — сказати б вам до речі, —
Між людьми всюди на землі бува,
Що сказать можна і про порожнечу
Направду непорожнії слова.

1974

ЯК НАВЧИЛИСЬ УКРАЇНЦІ ТАНЦЮВАТИ

Чи хочете таємницю цю узнати,
Як навчились українці танцювати?
Хто навчив їх, що вони, як треба, всюди
Так бравурно витинають навприсюди?

Трапилася ця подія після бою
Запорожців із татарською ордою.
Запорожці як наперли сильно, густо —
Порубали бусурменів на капусту.

Після бою — різанини отієї,
Попалися козакам до рук трофеї:
Цей коня собі здобув, а той знов зброю,
Інший кафтан одягнув дивного крою.

Ось один здобув пірнач у самоцвітах,
Може в мурзи, може в іншої еліти,
Там десь кріпко в тулумбаси б'ють гримучі,
Тут червону днуть китайку на онучі.

Один взяв р'ч, що не бачив ще ніколи,
Обдивився осторожно, витер в поли.
Таке кругле, подовгасте, наче грушка,
А червоне як татарська з рани юшка.

Що ж це може бути оце за личина?
І аж кортить укусити — тече слина.
Та вкусити, попробувать для звитяги
Бракувало в той час смілости, відваги.

Ой, була ж це не личина, а невинна
Звичайнісінька турецькая перчина.
Її тоді ще не знали в Україні,
Не вживали, як вживають усі нині.

Козак врепті в дважився укусити —
Вкусив добре на увесь свій рот розкритий.

Вмить у роті запалало від перчини,
Наче туди вкинув хтось шматок жарини.

Виплюнув козак перчину, хухав-дмухав,
Підскакував, вертівсь, тупав, язик чухав
І, щоб вогонь загасити — хап бляшанку —
Сивухою заливати став горлянку.

В устах сперло, завертіло наче свердлом,
Очі вилізли на лоба, дух заперло —
Скочив цапом, ухопившись за груди,
Та як вдарить, як ушкварить навприсюди!

Хтось, уздрівши з товариства січового,
Почав й собі випробовувати ноги:
Йти дрібушки, підскакувать, присідати...
Так навчилися українці танцювати.

1975

Г А Р Б У З И

Були у нас колись в моді
Гарбузи.
Ой, росло ж їх на городі
Як бузи:
Великі, більші і ще більші,
Круглі, кругліші й найкругліші,
Гарні, кращі і найкращі,
Тяжкі, важчі і ще важчі.
А серед людей траплялось не раз і не два
За гарбуза важча гарбузяна голова...
Але ще важчі були гарбузи стократ,
Що діставались не раз хлопцям від дівчат.

1973

Б У В А Л Ь Щ И Н А

Так було не раз у нас:
Сидить мама край вікна,
А на призьбі під вікном
Сидить доня з юнаком.

Такий звичай у нас вже:
Мати доню стереже,
І, хоч темна пізня ніч,
Спать не йде вона на піч.

Молодята під вікном
І не знають ні одно,
Що їх мати підгляда —
Ой, глядіть, буде біда!

Юнак дівку обніма,
Поцілує жартома,
І так далі, далі так —
Маму ж бере переляк...

Із-за хмарки місяць зирк:
«А це що там знов за цирк?»
Ах, це знову стара вже
Свою доню стереже!..

Раптом мати чап-чалап
І за ногу батька хап:
— Та мерщій, старий, вставай —
Знов прийшов отой гультай!

Із просоння чоловік
У чоботи з печі — скік,
Миттю вискочив надвір,
Лихий, наче лютий звір.

Місяць в небі як узрів,
З жаху-страху занімів,

Зблід увесь, перелякався,
І за хмарку заховавсь.

Крикнув батько: — Гей, ти, киш!
Ти дочку мою залиш!
Який дідько-чорт рудий
Приніс знов тебе сюди?

Геть з подвіря, смарколиз!
Щоб сюди ти більш не ліз!..
Вхопир батько за патик —
Юнак вноги і... утік.

ВИКЛИК БАБІ-СМЕРТІ

Я смерти не лякаюся,
Із неї насміхаюся,
Дражнюсь, перекривляючи,
На носі завжди граючи:

— Гей, довгоп'ята тіточко!
Ось, відкриваю фірточку!
Ходить, берить, страховище,
Та несить на кладовище
Тіло мое натруджене,
У тютюні завуджене,
Горілкою підмочене,
Хворобами підточене!

Берить й гонить, не гаючись,
Назад не оглядаючись,
Бо нацькую собакою,
Ще й потягну ломакою!

Від душі ж, бабо злющая, —
Геть, бо вона живущая,
Косою не облупите,

З собою не поцупите!
В добавок — душа грішная,
Для вас е нікудишня!
Ї сам чорт лякається —
Від неї відцурається!

1980

КРИЗА ЖИТТЯ

Рік за роком
Біда кроком
Ступає певніш.
Де б не бути,
Старість чути
Чимраз голосніш.

Вже на спині,
Як в торбині,
Носиш копу літ.
І на силу,
Як барило
Грубий свій живіт.

Заробляєш
Й дулю маєш —
Як в прірву летить.
На таблетах,
На діетах
Життя кожна мить.

Йдуть дівичі,
Молодиці,
Гарні, молоді —
Ти ж трухлявий,
Порожнявий,
Не дивись туди!

А прийдеться,
Заманеться
Глянуть крадькома —
Подивися
Й схаменися:
Було та й нема!

1976

Б Е З С О Н Н Я

Лежу як на рожнах —
Заснути не можна:
У вухах шум, дзвонить,
Думка думку гонить,
Серце сильно б'ється,
В голові верзеться —
Мара це, чи сон?
Так мені здається
Наче до вікон
По стіні хтось пнеться.

Встаю до вікна:
— А яке там лихо?
А там темно, тихо —
Нікого нема.
У ліжку лягаю,
Щільно укриваюсь.
Гаряче — розкрився,
Змерз — і знов накрився.
Заплющую очі
Та сон не бере:
Щось в спину лоскоче,
Під боком дере;
Впекло, засвербіло
На плечах як жар,
Над вухом в'їдливо
Дзенькоче комар.

Встав я, пішов тишком,
Почухався нишком
Плечем до одвірка,
Аж натерлась шкірка.
Тяжко я зідхнув,
Взяв у руки книжку,
Геп знову у ліжку —
І миттю заснув.

1986

СУЧАСНЕ І МАЙБУТНЄ РОБІТНИКА В АМЕРИЦІ

Хоч у вільній
Ти країні,
Та невільник завжди ти.
Складай оди
Для свободи,
Але її — і не жди.

Маєш жінку,
Що печінку
Тобі вічно виїда —
Скачи, враже,
Як накаже,
Бо як ні — тобі біда!

Маєш хатку
Як палатку,
Тільки жити, не вмирать,
Та за нею,
Мій плебею,
Не смій спини розгинать.

Маєш «кару»,
А то й пару —
Біжи, гроші заробляй!
За праву
Вліво, вправо
Ти їх вічно викидай.

Заробляєш —
Дулю маєш,
День і ніч болить душа;
Хочеш, свате,
Більше мати —
Стань невільником гроша.

Завжди в наймах,
В «овертаймах»

Життя твоє протіка.
За ці речі
Горб на плечі
Тобі доля приріка.

Добре діло,
Як є сила!
Гни б'ду на світі цім!
А на старість
Тобі радість:
Жде тебе старечий дім!

1969

Ф І Я Л К И

В моєму городі розцвіли фіялки.
Нарву їх букетик, піду до Наталки.
Вручу їй букетик, вручу на вітання,
На знак вогняного мого кохання.
Вона усміхнеться, моргне, зажартує,
Обніме за шию, палко поцілує...
А може?..

А може?..

Щось душу тривожить...
А може в подяку
Подасть гарбузяку?..
Проймає дрозж...
Іду я скоренько, спішу до Наталки,
А в руці фіялки,
в голові фіялки
Розцвіли також.

1973

Т У Г А

Куди б не прийшов ти, не заїхав —
Ніде не позбудишся ти лиха,
Цього лиха та ще й із бідюю,
Що все лазить слідом за тобою.

Оце лихо, це долі наруга —
Тяжка, наче камінь твоя туга.
Її ти не збудишся ні трішки,
Хоч би й випив нараз пляшку віски.

Невгомонна тяжка оця туга —
Твоя невідступная подруга.
З нею ти уже не розведешся
Навіть й тоді коли й перел'єшся.

КОСА І КАМІНЬ

Схилився косар над косою —
Траву косить за росою.
Міцний, дужий косарище,
Що потягне — коса свище.
Гуде, дзвенить, шипить їдко:
— Хто живий — вступиць до дідька!
Втікай геть мені з дороги,
Бо пообтинаю ноги!..

Нараз скрегить — коса стала,
Шипить нагло перестала.
Що за лихо тут зчинилось?
Коса зуби погубила!
Об що вдарила собою?
А ось, камінь під травою!..
Обзався каменище:
— Чому ти тепер не свищеш?
Хвалькуваті маєш губи,
Тому й погубила зуби!..

Косар лявсь соковито,
Кинув камінь геть, у жито,
І став косу знов клепати,
Всі їй зуби направляти...

Сусід в поле возом їде:
— Що там трапилось, сусіде?
— Та чорт лихий його мамі —
Коса трапила на камінь!

Ц І Н А

Закралася раз куна
До сойки гніздечка,
І, на горе їй, вона
Вкрала всі яечка.

Стежкою собі біжить
І стрічає зайця:
— Кумцю любий, а скажіть
По чім тепер яйця?

На базар спішу, що там
Позаду тернини —
Може кому я продам
Яець півтузина.

Ковбаси двое кілець
Також, куме, маю —
Попавсь мені горобець
Учора у гаю.

Заець на це відповів,
Уклонившись низько:
— На базар я не ходив —
Було дуже слизько.

Тож яка тепер ціна,
Кумонько, не знаю.
Та пождіть, до борсука
Скочу, запитаю...

За хвилиночку куна
Чує голос зайця:
— А яка тепер ціна
На ковбаси, яйця?

Обізвався борсук з нори:
— Біду маєм голу —
Яйця пішли логори,
Ковбаса — додолу!

БЛОХА І КЛІЩ

Якось з-під капелюха
Довгоногая блоха
Отак собі ненароком
Спортовим стрибнула скоком
І попала у куці,
Де гніздилися кліщі.

Ось вона там під кущем
Стрінулася із кліщем.
Скочила до нього жваво,
Оглянула зліва, зправа,
Засміялась у кулак
І промовила ось так:

— Ну й чудний же паразит!
Де головка, де живіт,
Їй-бо, ніхто не вгадає!
А які ж він ноги має —
Коротенькі як сучки,
А кривенькі мов крючки!..

Відізвався кліщ: — Го-го!
Не смійсь з мене так блохо!
Скажу тобі правду щиро:
Як я влізу комусь в шкіру —
Не прогониш вже мене
Ні водою, ні вогнем!..

Ось так само не раз ми
Стрічаємо між людьми:
Блоха вкусить і — пропала,
Та кліщ як вам залле сала,
Буде соки з вас смоктати —
Тяжко його відірвати.

ОПУДАЛО І ГОРОБЕЦЬ

Сварило горобців, стоячи серед проса,
Опудало, вгору задерши ніс:
— Ой, кожному із вас завдам я перцю-чоса,
Котрий насмілився б і в просо вліз!

Кричить, розмахує руками-патиками
І наоколо грізно спогляда:
Втікайте, горобво, до чортової мами,
А то впаде на голови біда!

Та ось, в цю мить нараз зафуркотіло в просі —
Це надлетів маленький горобець
І сів опудалу прямисінько на носі,
Цьвірінкаючи: — Нехай тобі грець!

Подзьобав горобець опудало по носі
І, залишивши на нім мокрий знак,
Він полетів до горобців, що в просі
Справляли пир. Опудало ж ніяк

Не в силі навіть, стоя серед проса,
Обтерти знак той із свого носа.

П А Р О Д І Ї

ЗАПАРКУЙТЕ, ХЛОПЦІ, «КАРИ»

(Пародія на пісню «Розпрягайте, хлопці, коні»)

Запаркуйте, хлопці, «кару»,
Та йдіть собі погулять,
А я піду та до бару
«Смирнівоньки» пошукать.

Ой, вип'ю я «смирнівоньки»
Для відваги чарок з шість,
Бо приїде дівчинонька
То з досади мене з'їсть.

Приїхала вража дочка
«Шевролетом» у сам час —
Гей, сердита ж наче квочка,
Міна кисла, наче квас.

Просив в неї сигарета —
Вона мені не дала,
Купив їй в кіно білета —
Вона його не взяла.

Знаю, знаю, дівчинонько,
Чим я тебе образив:
Що я вчора інших доньку
Кругом міста обвозив.

Вона ростом хоч марненька
І негарна із лиця,
Зате дуже багатенька —
Грошовита дівка ця...

Гей, стартуйте, хлопці, «кари»!
Годі, годі вам гулять!..
Залишилась дівка в барі
На іншого ожидать!

1960

А Я ДІВКА МАРУСЯ...

(Пародія на пісню «А я люблю Петруся...»)

А я дівка Маруся
Полюбила Петруся.
Ой, лихо не Петрусь,
Хоч у нього й нема вус!

Полюбила Петруся,
Та й сказати боюся,
Вийду заміж я чи ні. —
Горе, лишенько мені!

Петро гарний є як гріш,
Але бідний, наче миш,
Що заробить, то проп'є —
Горе, лишенько мое!

А за того Петруся
Лає мене матуся:
— Дурна, доню, ти коза! —
А дай йому гарбуза!..

Наварила, напекла,
А для кого?
Для Петра!

Петро-ледар не прийшов,
Бо десь іншю найшов.

Нема Петра. Прийшов Гриць.
Та чорт його побери!
Хоч великий в нього ніс,
Зате в банку має гріш!

Гриць все випив і поїв,
Встав і шапочку надів,
Попрощався і пішов,
Та вже більше не прийшов.

Тепер я вже не дурна —
Що звар'ю — поїм сама.
Щур вам, хлопці-молодці,
Перелетні горобці!

1984

СВІТЛА РОЗ'ЯСНЮЮТЬ...

(Пародія на мотив «Ніч яка місячна...»)

Світла роз'яснюють темну ніченьку,
Видно, хоч голки збирай.
Вийди, кохана, люба дівчинонько,
Хоч на хвилиноньку в гай!

Не бійся, рибонько, що зіб'єш ніженьки
Об скам'яніле шосе,
Бо тебе, любая, аж до хатиноньки
«Форд» мій швидкий занесе.

Сядемо в купочці в гаю на лавочці —
І над панами я пан,
Бо компліментики любовні панночці
Я розкажуть не туман.

Коли ж ізмерзнеш там, люба дівчинонько,
Вступим на хвильку у бар.
Вип'єм по чарочці, по дві «смирн'воньки»,
А вона гріє, як жар.

1964

ТРАВА ЗЕЛЕНА

(Пародія за мотивом вірша Т. Шевченка
«Садок вишневий коло хати...»)

Трава зелена коло хати,
Джети над вишнями гудуть,
Патлаті автами женуть,
Ті-ві дереться десь у хаті,
З обідом матері не ждуть.

Сім'я біля телеапарата:
Там з Голівуду зірка є!
Дочка «айс-крім» всім подає,
А мати хоче щось сказати
Так «телевижен» не дає...

1974

Ї Х А В К О З А К

(Пародія на мотив пісні «Їхав стрілець...»)

Їхав козак та до бари,
Казав до жінки Варвари:
— Гуд бай, Варваро!
Їду до бару,
Сиджу з тобою, як за кару!

Там собі візьму плящину
(Без неї тут я загину),
Темної ночі
Заллю я очі,
Може й під тином спочину!..

Варвара плаче, голосить,
То його лає, то просить:
— Гей, схаменися,
Не їдь, вернися,
Бо цього вже мені досить!

Козак Варвари не слуха,
Заткавши пальцями вуха,
З хати втікає,
«Форда» сідлає,
Щоб змитись звідси щодуху.

Вмостивсь козак у машину,
Загуркотів і — загинув.
Пігнав до бару,
Бідну Варвару
Саму у хаті покинув.

Летить ворона і кряче.
Сидить Варвара і плаче:
— Б'да довіку
З тим чоловіком —
За барою світа не бачить!

1963

Е П І Г Р А М И

ПРО ЖИДІВСЬКИЙ РОЗУМ

В жида розум гострий, бо любить цибульку.
Всі її вживають: Іцко, Мошко, Срулько.
І хоч від цибульки в носі, в очах крутить,
Розуму від того йому не покрутить.

1971

РІЗДВЯНІ СВЯТА КОЛИСЬ І ТЕПЕР

Колись було в нас люди так казали:
— Дай, Господи, щоб ми Різдва дочекали!
Тепер: — Різдва наче й не було
Та Богу дякуваги що пройшло.

1988

УКРАЇНСЬКА НЕРОЗБЕРИХА

«Боже, нам єдність подай!»
Ми звикли в церкві співати,
А вийдем з церкви — давай
Чуби собі взаєм обривати.

1987

ЛІНА КОСТЕНКО

Талант в неї — сила,
Доля ж незavidна:
Обтинає крила
Партія єхидна.

ІВАН ДРАЧ

Поет знан, Драч Іван,
Під совкомунізмом
Обкаляв свій талант
Геть соцреалізмом.

1988

М. БАРАБОЛЯК

Автор М. Бараболяк
Одним пише все під смак,
Іншим знову без перерви
Роз'ятрує пером нерви.
Не додуматись людині,
Що правда посередині?

1988

Е. ШЕВЕРНАДЗЕ

Шевернадзе — кагебіст,
Але все ж у нього хист:
Із КГБ каземату
Він пошивсь у дипломати.

1988

ЄРУСАЛИМСЬКЕ ВИДОВИЩЕ

(До справи Івана Дем'янюка)

В Єрусалимі є видовище:
Роблять жиди з суду посміховище.
Український народ перед світом
Клеймлять, що він є «антисемітом»,
Хоч вони на очах всього світа
Переслідують самі семіта.

1988

ПРО ЛЮДСЬКІ ПРАВА

Про малі ламання прав людини
Чуємо щодня і щогодини,
Та про великі ламання прав народів —
Про те в ОН почути годі

1987

СУПЕРПОТУГА

Америка — суперпотуга —
В світі ніде не має друга.
Хоча вона весь світ годує,
Та в'н на неї губи дує.

1987

АМЕРИКАНСЬКА ПОЛІТИКА НА БЛ. СХОДІ

Не бачено й не чувано ніде,
Щоб слава так гула, як ось гуде,
Щоб велетень скакав отак у путах
На прив'язі в малого ліліпута.

1987

ЗАХІДНЯ НЕДУГА

У духових злиднях
Медія західня,
Нині, як і вчора —
Безнадійно хвора.
Щоб урятувати,
Треба б так зробити:
Язика їй втяти,
Розум доточити.

1987

«ГЛАСНОСТЬ» І «ПЕРЕСТРОЙКА»

«Перестройка» й «гласность» Горбачова,
Це, на практиці, порожня мова.
Москаля обмий і «одеколоном»,
А він буде смердить пошехоном.

1989

КОНСТИТУЦІЯ ЗСА

Конституцією кожний радий
Хвалитись тут аж до пересад.
Але, на жаль, є й тут «демократи»,
Що готові її поламати.

1987

ГОРБАЧОВСЬКА «ГЛАСНОСТЬ»

Горбачов прирік відкрито, «гласно»,
Коротенько, чітко, ну і ясно,
Що нацменам усім саком-паком
Приготовив дулю й фігу з маком.

1987

МАТРИЯРХАТ

Так Господня рука вже створила:
Голова — основна частка тіла.
Та важнішу роллю шия має,
Бо голову вона повертає.

Так і вдома: Хоч голова тато,
Та головство те не варт багато,
Бо тут мама над ним владу має —
Куди хоче, туди й повертає.

1969

ЛІТЕРАТУРНІ БЛИЗНЯТА

Подібні мають нахил, стиль і тон
Панько Незабудько й Мікі Сукенсон.
Так вигляда, що по своїй вподобі
Вони близнята є в одній особі.

1988

З М І С Т :

Д-р О. Степ: До Читачів стор. 5

МІЖНАРОДНЕ

1 В епоху комуно-ліберальну	9
2 Візити Нікіти	10
3 Мандрівний диктатор	11
4 Нікіта в Голівуді	12
5 Вершинний Хрущ	13
6 Заварилось... ..	14
7 Московські »бублічки«	15
8 Прикладні сусіди	17
9 Гарбуз	18
10 Небезпечна візита	19
11 Порада москалям	20
12 В атомову добу	21
13 В час ядерний	22
14 Шах і мат	23
15 Нереальна уява	24
16 В добу астронавтів	26
17 Не границя на замку	27
18 »Венера« на плякаті	27
19 Брежнею світ об'їдеш	28
20 Міжнародна недуга	29
21 Крути, Гавриле	30
22 Наука без бука	31
23 В Альбом... ..	32

ПІДСОВІТСЬКЕ

24 Собаче нещастя	35
25 Премії	36
26 Червоний мпротворець	37
27 Кремлівські турботи	39
28 Московський ведмідь	40

	стор.
29 Советська раса	42
30 Про мандрівника Нікіту	43
31 Собачо - котяча трагедія	44
32 Про козуню-вередуню	45
33 Американська біда	46
34 Московський гуманіст	47
35 Портрети вождів	49
36 25-ий З'їзд КП СРСР	50
37 Хрунь	51
38 На сході без змін	52
39 Хвилююче, схвилювано	52
40 Новітній жебрак	54
41 Про Любу з «клубу»	55
42 Еволюція «соціалізму»	55
43 Шелепінські «бублічки»	56
44 Про вузькі штани	57

ЕМІГРАЦІЙНЕ

45 Американська коломийка	59
46 Великдень на чужині	60
47 Мандрівник	61
48 Мрії грішника	64
49 Моя хата скраю... ..	65
50 Оратор	66
51 Емігрантські інкі-пінкі	67
52 Голівудська зірка	67
53 Казка про післялатника	68
54 Наша увага	69
55 Уява і дійсність	70
56 Пізній Іван	70
57 Неудачник	71
58 Мелянхолія	72
59 В добу поступу	72
60 Поліглот	73
61 Розквашена влада	74
62 На відлюдді	75
63 Про кума телевізійника	76

	стор.
64 Криза думок моїх	77
65 Нереальна мрія	78
66 Еміграційний Тома	79
67 В критичну хвилину	80
68 Побожний Гриць	81
69 Оптиміст і песиміст	82
70 Скупий	82
71 Друкарський чортик	83
72 Редакторська коломийка	84
74 Бальові родинки	86
75 На срібний ювілей «Мітли»	89
76 Псевдофілософська коломийка ..	91
77 Сорока на плоті —	92
78 Привіт Ікерові	93
79 Емансипація	95
80 Еміграційні міщухи	97
81 Пікнікові історійки	98
82 Послання Ганні Черинь	100
83 «Черемшина» і «Волошки»	101
84 Мої Пеґас і Муза	102
85 Поучення рідного демократа	104
86 Автор і редактор	105
87 Вуличний оратор	106
88 Буряча пам'ять	107
89 Патріотична реакція	107
90 Про укр. мову в Америці	108
91 Українська азбука	114
92 Нудьга	115

НОВОРІЧНЕ

93 Під Новий 1961 Рік	117
94 Новорічне	118
95 Новорічний тост	119
96 Під Новий Рік 1963	121
97 Під Новий Рік 1964	122
98 Новорічні поради	124
99 Із сміхом у майбутнє	125

	стор.
100	Назустріч Новому 1971 Рокові 126
101	Новорічні привітання 128
102	З Новим Роком 1973 129
103	Під Новий Рік 1974 130
104	На Новий Рік 1975 131
105	Новий Рік 1976 133

ПОБУТОВЕ

106	Життя в літературних жанрах .. 135
107	Парадокси 136
108	Назустріч жовтню 137
109	Істина 138
110	У час відпочинку 139
111	Собака 140
112	Порада 141
113	Післясезонне 142
114	Гіпохондра 143
115	Колись і сьогодні 144
116	Розповідь Миколи Горішного .. 145
117	Решітка 146
118	Філософія життя 147
119	Сплітка 147
120	Попразничне 148
121	Калямбур про п'яницю 149
122	Сільська ідилія 149
123	У сльоту 150
124	Наука життя 152
125	Дотепна відповідь 152
126	Пісня про »міні-скірт« 153
127	Калямбур про Макогона 154
128	Страховище 155
129	На діті 155
130	Українська гуся-сюся 156
131	Літаючі тарілки 158
132	Новомодні зачіски 158
133	Наука 159
134	Кругіж 160

	стор.
135	На пляжі 161
136	Сплітниці 162
137	Хитрий Пацько 163
138	Коли з мужи роблять слона 165
139	На голодівці 166
140	Втрата, якої ніхто не поверне .. 167
141	Невгода старій бабі 168
142	Хто тут винен? 168
143	Голова 170
144	Всезнайщиця 171
145	Порожнеча 171
146	Як навчились українці танцювати 173
147	Гарбузи 174
148	Бувальщина 175
149	Виклик бабі-смерті 176
150	Криза життя 177
151	Безсоння 178
152	Сучасне і майбутнє 179
153	Фіялки 180
154	Туга 181

БАЙКИ — ПАРОДІ — ЕПІГРАМИ

155	Коса і камінь 183
156	Ціна 184
157	Блоха і кліщ 184
158	Опудало і горобець 185
159	Запаркуйте, хлопці, »кари« 186
160	А я дівка Маруся... 187
161	Світла роз'яснюють 188
162	Трава зелена 189
163	Їхав козак 189
164	Про жидівський розум 190
165	Різдвяні свята колись і тепер .. 191
166	Українська нерозбериха 191
167	Ліна Костенко 191
168	Іван Драч 191
169	М. Бараболяк 192

	стор.
100	Назустріч Новому 1971 Рокові 126
101	Новорічні привітання 128
102	З Новим Роком 1973 129
103	Під Новий Рік 1974 130
104	На Новий Рік 1975 131
105	Новий Рік 1976 133

ПОБУТОВЕ

106	Життя в літературних жанрах 135
107	Парадокси 136
108	Назустріч жовтню 137
109	Істина 138
110	У час відпочинку 139
111	Собака 140
112	Порада 141
113	Післясезонне 142
114	Гіпохондра 143
115	Колись і сьогодні 144
116	Розповідь Миколи Горішного 145
117	Решітка 146
118	Філософія життя 147
119	Сплітка 147
120	Понеділок 148
121	Калямбур про п'яницю 149
122	Сільська ідилія 149
123	У сльоту 150
124	Наука життя 152
125	Дотепна відповідь 152
126	Пісня про «міні-скірт» 153
127	Калямбур про Макогона 154
128	Страховище 155
129	На діті 155
130	Українська гуся-сюся 156
131	Літаючі тарілки 158
132	Новомодні зачіски 158
133	Наука 159
134	Крутіж 160

	стор.
135	На пляжі 161
136	Сплітниці 162
137	Хитрий Пацько 163
138	Коли з мухи роблять слона 165
139	На голодівці 166
140	Втрата, якої ніхто не поверне 167
141	Невгода старій бабі 168
142	Хто тут винен? 168
143	Голова 170
144	Всезнайщиця 171
145	Порожнеча 171
146	Як навчилися українці танцювати 173
147	Гарбузи 174
148	Бувальщина 175
149	Виклик бабі-смерті 176
150	Криза життя 177
151	Безсоння 178
152	Сучасне і майбутнє 179
153	Фіялки 180
154	Туга 181

БАЙКИ — ПАРОДИ — ЕПІГРАМИ

155	Коса і камінь 183
156	Ціна 184
157	Блоха і кліщ 184
158	Опудало і горобець 185
159	Заларкуйте, хлопці, «кари» 186
160	А я дівка Маруся... 187
161	Світла роз'яснюють 188
162	Трава зелена 189
163	Іхав козак 189
164	Про жидівський розум 190
165	Різдвяні свята колись і тепер 191
166	Українська нерозбериха 191
167	Ліна Костенко 191
168	Іван Драч 191
169	М. Бараболяк 192

	стор.
170 Е. Шевернадзе	192
171 Єрусалимське видовище	192
172 Про людські права	192
173 Супершотуга	193
174 Американська політика	193
175 Західня недуга	193
176 »Гласность« і »перестройка«	193
177 Конституція ЗСА	194
178 Горбачовська »гласность«	194
179 Матріярхат	194
180 Літературні близнята	194

Este libro se terminó de imprimir en los Talleres Gráficos "Dorrego"

Av. Dorrego 1102, en el mes de enero de 1990